

Thời Gian

Contents

Thời Gian	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	71
19. Chương 19	74
20. Chương 20	76
21. Chương 21	81
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89
24. Chương 24	93
25. Chương 25	98
26. Chương 26	101
27. Chương 27	106
28. Chương 28	110
29. Chương 29	112
30. Chương 30: Only – Duy Nhất	121

Thời Gian

Giới thiệu

Thể Loại: AU, fanfic, hiện đại, nhất công nhất thụ, ngược luyện, HETình trạng: 29 chương + phiên ngoạiRating: R (có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian>

1. Chương 1

Ngẫm nghĩ, tôi muốn kể lại một câu chuyện thật giản dị ngày xưa. Hai con người, một sự đời. Mà tôi, bắt quá chỉ là một trong những người chứng kiến, đứng từ ngoài, nhìn họ quen nhau, yêu nhau, trần trọc, dày vò lẫn nhau, rồi lại nhìn họ khóc, họ cười, rồi cuộc nhìn họ chia ly.

Nếu hai con người ấy vẫn tồn tại, tôi nghĩ, có lẽ họ sẽ giống như hai người thiếu niên tắm mình dưới ánh mặt trời rực rỡ, trên môi nhất nhất nụ cười vô tư, tựa như bầu trời xanh thẳm giữa ngày hè.

_____ by First

Nhật ký của Jin

Ngày 23 tháng 2 năm 2007. Thời tiết: tốt.

Kazu-chan thân mến, sinh nhật vui vẻ nha! Em nhất định nghĩ anh đã quên mất sinh nhật của em phải không??

Hà hà, hôm nay vì muốn tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật lãng mạn cho em, anh đã gạt hết mọi công chuyện trong ngày. Anh thức dậy từ sớm, lau dọn nhà cửa thật gọn gàng. Còn nữa, chẳng phải em hay mắng anh là cái tên đầu tóc rối bù, chỉ biết quăng đồ chứ không biết dọn đồ, giày dép đi về thì vương vãi đây một chiếc, kia một chiếc sao? Nhưng mà nói cho em biết, cái người ấy hôm nay đang cật lực quét dọn, tổng vệ sinh cả căn hộ nha.

Trước hết, anh thu gom đồng báo chí hỗn độn trên sàn, rồi phân loại, sắp xếp đâu vào đó lên chiếc kệ báo sách. Sau đó, anh còn lăn bò trên đất, dùng khăn lau thật sạch từng vết cạnh bàn trên sàn, chà tới chà lui, tới khi mặt gỗ sáng bóng mới thôi. Xong xuôi, anh bắt tay vào đóng quần áo bẩn đã ngâm cả tuần nay, cho tất thủy vào giỏ, rồi cẩn thận ngồi phân ra, cái nào giặt máy, cái nào giặt tay.

Thuận tay kẹp lấy phần tóc mái ngược ra sau, anh xách một cái chậu thật bự, lên sân thượng ngồi giặt đồ. Ngày xuân ấm áp, ánh mặt trời dịu dàng, anh chậm rãi vò nắn từng khúc vải. Toàn là mấy bộ hai ta cùng mua cả. Em trước giờ thích mặc ca-rô như thế, hại anh cũng nhiễm thói mà quần áo toàn ca-rô hết thấy.

Cả nửa ngày trời, tay anh toàn bột xà phòng, rồi cuộc đại công cáo thành!!!! Nhìn đến giàn áo toàn ca-rô được dũ phơi dưới ánh mặt trời, xanh biển có, hồng phấn có, nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió xuân, anh rốt cuộc hiểu được vì sao em lại thích loại hoa văn vuông vắn ấy. Những khung hình giống nhau, vĩnh viễn không hề thay đổi, cố định mà thản nhiên, dưới ngọn gió nhẹ cùng ánh nắng tản mát, nó nối tiếp nhau, tạo thành những chuỗi thật dài, thơm ngát một loại hương vị thật riêng biệt, mang tên Hạnh Phúc.

Hướng nhìn thành quả lao động sau một ngày vất vả của mình, căn phòng bữa bãi nay đã đâu vào đấy, anh rất hài lòng và tự hào. Khoác lên người chiếc áo sơ mi ca-rô cùng chiếc quần jeans rách đây đó mấy lỗ, anh đeo chiếc kính mát vào, rồi ra ngoài mua bánh cho em.

Tiệm bánh em thích ăn lúc nào cũng đông kín người. Anh kiên nhẫn chờ cô bán hàng lấy bánh, rồi tính tiền, không dám nói một tiếng nào. Rốt cuộc không bị ai phát hiện, an toàn bước ra khỏi tiệm. Có trời mới biết, nếu bị mấy cô nữ sinh đang đứng xếp hàng nhận ra anh là ai, chắc anh chẳng toàn mạng mà trở về. Ít ra anh không thể để kế hoạch chuẩn bị tiệc sinh nhật cho em bị bất cứ rắc rối nào gián đoạn. Anh không muốn.

Hà hà, Kazu-chan, nói nhỏ với em, kỳ thật trên đường về, anh có lén nhìn cái bánh một chút! Nó được gói trong chiếc hộp màu lam, anh chỉ hé hé mở ra chút xíu, mà hương dễ dịu nhẹ đã toát cả ra. Mùi thơm phức, lại mang chút vẻ hiền hòa của mấy chiếc bánh nho nhỏ mà mỗi lần em nhìn thấy là cười tít cả mắt, bánh ở trên tay được em nâng niu tựa những món bảo vật trân quý trên đời. Thế nên, anh tuyệt đối sẽ không ăn vụng. Có đồ ăn ngon thì anh phải chia sẻ với em chứ. Chắc chắn, em xem, em xem, cái con mèo béo ú Kin-kin cả ngày chỉ biết ăn ngủ đang lằm lằm nhìn chiếc bánh trong tay anh, ánh mắt đăm đăm sát khí chớp mắt đã hóa dịu dàng, thản nhiên tựa làn nước. Anh đã bảo mà, Kin-kin kỳ thị anh, giờ em tin chưa?

Ai da, mãi lo chiếc bánh kem mà anh quên mua nguyên liệu nấu cho bữa tối. Kazu-chan thân mến, anh không phải là một Akanishi Jin chỉ biết ăn chứ không biết làm như mọi người thường nghĩ nha. Hôm nay, hắn sẽ nấu món mì Ý với súp hành tây mà em thích ăn nhất. Em chẳng phải từng nói, mì Ý của anh là món ăn ngon và ấm áp nhất mà em từng ăn sao?

Ai, thì ra một Akanishi Jin khiến bao người điên đảo ở trong nhà bếp lại chỉ là một thằng đàn ông hậu đậu mặc chiếc tạp dề, tay chân luống cuống cả lên, hay chính xác là một Baka không biết cắt hành, bị làm cay mắt đến nỗi cả gương mặt tèm nhem cả. Nhưng mà anh vẫn còn thông minh lắm, anh nhớ em từng dạy, nếu ngâm hành tây trong nước lạnh trước, rồi mới cắt thì sẽ không sao cả. Anh cứ vậy mà làm theo, quả nhiên không còn cay mắt như hồi đầu.

Mì đã chín, nồi súp cũng nếm vừa miệng, căn hộ được tắt hết đèn, chỉ lung linh mấy ngọn nến trên bàn ăn, chiếc bánh kem hương dễ được đặt cạnh đó, màu sắc hòa vào ánh nến, ấm áp đến diệu kỳ. Em mỉm cười nhìn anh, anh khẽ cười lại, rồi ngồi xuống bên chiếc bàn được trải khăn ca-rô, bắt đầu cất lên bài hát chúc mừng sinh nhật.

“Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday to Kazu-chan...”

Lời còn chưa hát hết, anh lại khóc.

Thực xin lỗi, Kazu-chan. Có lẽ mấy miếng hành tây khi nãy hăng quá, hai mắt anh tự khi nào đã toàn nước với nước. Anh cố gắng đưa tay gạt đi, nhưng nước mắt, nước mũi lại tèm nhem cả ra. Dòng lệ ấm áp trong suốt tựa hồ không nghe theo điều khiển của anh, cứ tí tách, hết giọt này đến giọt khác nhỏ xuống chiếc khăn bàn, rồi loang ra tựa những đóa hoa bung mình.

Em đợi anh một lát, anh đi lau mặt, sẽ quay lại nhanh thôi.

Thế nhưng anh vừa bước vào phòng tắm, chuông cửa đột nhiên vang lên inh ỏi. Đing đoong, đing đoong, anh ngây ngẩn chân trước cửa phòng, không chút nhúc nhích.

Đinh đoong, đinh đoong, đinh đoong... tiếng chuông cứ bưng bình không ngừng reng lên, người ngoài cửa nhất định biết anh có ở nhà, cố chấp muốn anh ra mở đây mà. Kỳ thật, Kazuya, anh đương nhiên biết người đấy là ai, cũng biết vì sao nó tới đây, nhưng anh vẫn không muốn ra mở cửa. Thật sự... không muốn.

Chỉ vì anh sợ một khi quay đầu lại, anh liền tỉnh mộng.

Chuông cửa tiếp tục inh ỏi, cùng với tiếng gọi ồn ào của Pi. Nó lo lắng hô ầm cả lên, “Jin, Jin, mày ở nhà đúng không? Mở cửa nhanh lên, van mày đấy, mở cửa đi!!!”

Anh không hề xoay người, mà chỉ chậm rãi ngồi bệt xuống đất, vùi đầu vào gối, rồi bật khóc như một đứa trẻ.

Kazuya, anh biết, chỉ một lát nữa, sau lưng sẽ có tiếng mở khóa, rồi tiếng bước chân của Pi, cậu ta sẽ quàng vai anh, vỗ về an ủi.

Kazuya, anh biết, chỉ một lát nữa, Pi sẽ nghẹn ngào mở lời, muốn tâm sự với anh, nhưng rốt cuộc không thể thốt nên lời nào.

Kazuya, anh biết, chỉ một lát nữa, nền trên chiếc bánh hương dẻ kia sẽ cháy tàn, mà em vẫn chưa thổi tắt nó.

Kazuya, anh biết, chỉ cần xoay người lại, sẽ không được... nhìn thấy em ngồi ở chiếc ghế kia, hướng anh mỉm cười thật khả ái. Tất cả chỉ là một loại ảo giác tự anh vẽ lên cho chính mình.

Kazuya, anh luôn tự nhủ với bản thân, nếu em còn sống, hiện tại, em đã là một Kazuya tròn 21 tuổi. Một Kamenashi Kazuya anh yêu nhất trên đời.

Dù có lẽ đã quá muộn, anh vẫn muốn nói một câu với em, Kazu-chan, chúc em sinh nhật vui vẻ.

2. Chương 2

Nghे tiếng Pi đóng cửa, xác định cậu ta đã bước vào căn phòng sát vách để nghỉ ngơi, Jin mới chậm rãi mở mắt. Chốn Tokyo phồn hoa bên kia cửa sổ vẫn rực rỡ những ánh đèn mông lung, sáng rực cả một khoảng trời. Jin xoay người, lẳng lặng nhìn những đốm xanh đốm đỏ nổi bật giữa một tầng đen huyền, nước mắt bất giác lại ứa chảy, ảm áp cùng ảm ướt.

Chiếc gối dường như vẫn đậm mùi hương của Kazuya, nhẹ nhàng mà thuần khiết loại hương vị mùa hè. Nó luôn khiến Jin liên tưởng đến bầu trời ngày hạ quang đăng, thả mình trên tầng đại dương xanh thẳm. Kazuya rất thích hương vị mằn mặn mà thoang thoảng này của biển cả. Trong bóng tối, hần trầm mặc nhớ về đêm đầu tiên Kazuya ngủ trong căn phòng này, rồi vô số những lần sau đó. Hần nhớ một Kazuya

với dáng ngủ vô cùng đặc biệt, co quắp cả người tựa như con tôm; hẳn nhớ một Kazuya nhú mào, bờ mi run khẽ mỗi lần mơ thấy ác mộng; hẳn nhớ một Kazuya luôn nắm chặt tay hẳn mỗi sáng thức dậy, những ngón thon dài đan xuyên vào nhau.

Tất cả đã vĩnh viễn biến mất. Không thể trở về.

Hắn không bao giờ... còn có thể từng chút, từng chút đuổi thẳng người của em, ôn nhu ôm chầm em vào lòng... không bao giờ... còn có thể vuốt ve đôi mào nhú chặt của em, chậm rãi trấn tĩnh những bất an cùng lo sợ đang quẩn chặt lấy em... không bao giờ... còn có thể mỗi sáng thức dậy, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của em, hi vọng truyền cho em phần nào hơi ấm từ chính mình, tình nguyện cả đời mãi không buông tay... không bao giờ... còn có thể.

Hắn hiện tại, hay với cả quãng đời còn lại, duy chỉ có thể trần trọc mắt ngủ hàng đêm, bật chiếc đèn bên giường, nương nhờ ánh sáng nhàn nhạt ấy, chậm rãi đọc từng trang, từng trang một trong quyển nhật ký Kazuya để lại. Mỗi một con chữ, mỗi một dòng viết trong quyển sổ là kỷ vật cuối cùng Kamenashi Kazuya dành tặng cho Akanishi Jin.

Kỷ niệm hạnh phúc nhất trong cuộc đời của hai bọn họ đơn thuần chỉ là hai chữ, thời gian.

Nhật ký của Kame

Ngày 7 tháng 9 năm 2006. Thời tiết: âm u.

Jin, khi em viết những dòng này, anh đang nằm sau lưng em ngủ thật say. Em có quay đầu ngẩng nhìn gương mặt anh, rồi bất giác ngơ ngẩn trong chốc lát. Bình thường, em hay gọi anh là BAKA, chê bai anh thích dồng dãi, lại bá đạo, nhưng thực ra tới giờ phút này, em chưa từng nói với anh, bộ dáng anh khi ngủ thật sự, thật sự rất giống một thiên thần. Hàng lông mi cong dài rung động theo từng nhịp thở của anh, toàn thân im lặng mà bình thản, hoàn toàn không có chút gì lải nhải hay bá đạo của anh buổi ngày. Mỗi lần ngẩng nhìn anh ngủ say như một đứa trẻ, bên tai em tựa như văng vẳng mấy tiếng vỗ cánh của thiên thần. Khoảnh khắc ấy, em chợt cảm nhận được, hạnh phúc đang ôm chầm lấy mình.

Anh nhất định không biết, dạo gần đây, mỗi lần anh đã ngủ say, em đều một mình tỉnh dậy, nằm bên cạnh anh, tham lam ngẩng nhìn bộ dáng của anh. Khóe mắt khẽ xếch luôn ôn nhu nhìn thẳng vào em, cánh mũi thẳng tắp mỗi lần giận dữ lại nhăn hết cả, bờ môi đỏ mọng luôn lợi dụng những khi em không để ý mà trộm hôn, bàn tay ấm áp luôn vuốt ve em, giữ chặt lấy em; gương mặt của anh, thân thể của anh, dung nhan hồn nhiên mê ngủ tựa hồ đứa trẻ vô tội của anh. Càng ngẩng nhìn anh thật lâu, em càng cảm thấy chính mình không thể xa rời anh; để rồi sau đó, nhận nhận không được, em che miệng khóc thầm.

Em phải vĩnh viễn ghi nhớ hình ảnh của anh trong lòng. Giờ phút sắp rời xa anh, em bất giác nhận ra, tới rồi một ngày, em sẽ quên mất anh.

Em thực sự không muốn quên anh.

Nghe tới viễn cảnh khi tỉnh dậy, hay chỉ một cái xoay người, hoặc một cái chớp mắt, em đều có thể mất đi toàn bộ ký ức về anh, em chợt rơi vào sự khủng hoảng vô cực.

Jin, em bị bệnh, còn bệnh rất nặng. Ở trong em đang tồn tại một loại ma quỷ vô hình. Nó như loài âm hồn vất vưởng, bất kỳ khi nào cũng có thể nhảy chồm ra, cướp đi những ký ức, những tháng ngày hạnh phúc của bọn mình.

Em không biết rồi chính mình sẽ ra sao. Thế nên, em muốn quãng thời gian ít ỏi mà ký ức còn tồn đọng trong em, em phải dùng chính tấm lòng cùng đôi tay này viết ra từng dòng, từng chữ. Có như vậy, dù sau này quên đi điều gì, em còn có thể lật mở những trang giấy mà tìm nó trở về, không đến mức trở thành một kẻ không ký ức.

Trước khi em gặp anh, cuộc đời em chỉ quanh quẩn bên hình ảnh của mẹ. Mẹ là người thân duy nhất trên thế giới mà em không thể mất đi. Mẹ rất thương em, loại tình cảm yêu thương mà bất cứ người nào trên cõi đời này không thể không nâng niu cùng quý trọng. Em bẩm sinh đã là một đứa kén ăn; thế nên, từ nhỏ đến lớn, khẩu phần ăn của em chỉ bằng một nửa những đứa trẻ khác. Đã rất nhiều lần, em mấp mé bên bờ vực sinh tử vì suy dinh dưỡng. Nhưng mẹ vẫn luôn ở bên em, cẩn thận chăm sóc em từng li từng tí, yêu em từng phút từng giây, dù rằng em chỉ là một đứa trẻ vừa ra đời đã bị cha mình ruồng bỏ.

Từ khi còn nhỏ, em đã hiểu được trong lòng mẹ mang một vết sẹo thật sâu và dài. Người mẹ yêu, người khiến mẹ tình nguyện cắn răng chịu đựng sinh con dưỡng cái, lại quay lưng với mẹ, ruồng bỏ mẹ. Cả một cuộc đời ngắn ngủi, mẹ không thể bù đắp lại lỗi lầm năm xưa; thế nên, mẹ chỉ còn cách nhẫn nhịn bao đau khổ cùng đắng cay, nuôi nấng dạy dỗ em từng ngày. Mẹ từng xoa đầu em và nói, “Kazuya, mẹ vì con, người mẹ yêu thương nhất trên cuộc đời này, mà có thể sinh tồn.” Khi ấy, ánh mắt của mẹ hướng về một khoảng trời nào đó rất xa xăm, rất ưu thương.

Em vốn sống một cuộc đời thiếu thốn nhiều thứ. Khi mẹ qua đời, suốt quãng thời gian dài sau đó, em quả thực chỉ ước mong chính mình có thể biến mất khỏi thế gian này. Bởi vì không còn ai cần tới em, không ai yêu em, không ai ở trong căn phòng nhận nhận ánh đèn đợi em trở về, không ai mỉm cười, xoa đầu em và nói, “Kazuya, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Và em gặp anh.

Anh là người đầu tiên giúp em hiểu được, rốt cuộc em vẫn có thể yêu một người đến như vậy.

Em vĩnh viễn ghi nhớ cái đêm rét lạnh ấy. Khi đó em chỉ mười sáu tuổi, lạc lõng giữa Tokyo xa lạ, ôm lấy chiếc gối bị kẻ trộm nào đó rách mất một đường thật dài cùng giấc mộng bóng chày nung nấu trong tim, một thân một mình ngồi giữa công viên, vụng về cất lên mấy lời ca lạc điệu.

“Saki no koto dore hodo ni kan gaete itemo

Dù chính mình suy nghĩ về tương lai thế nào,

hontou no koto nante dare ni mo mienai

Không ai biết được sự thật,

kuuhaku? kokoro ni nanika ga tsumatte

Khoảng trống trong tâm rớt cuộc đang kiếm tìm điều gì...”

Những ca từ ngày xưa tùy hứng viết lên, nhưng lại rất đúng với tâm tình của em khi ấy. Lẻ loi một mình, lạc lõng không biết rồi sẽ đi đâu, về đâu.

“Khó nghe quá đi!!! Có biết hát không đấy??!!”

Một ai đó lớn tiếng can ngăn từ phía sau. Em kinh hãi đứng bật cả dậy, theo phản xạ mà ném thẳng trái bóng chày trong tay về phía giọng nói kia. Kết quả là anh ôm đầu, trên tay còn cầm tang chứng, đột ngột xuất hiện trước mặt em.

Jin, dù rằng trí nhớ của em lúc này đã rất kém, nhưng em vẫn nhớ như in bộ dáng của anh ngày hôm đó. Mái tóc nhuộm vàng kim, trong bóng đèn lộ rõ làn da trắng nõn, ánh mắt trong trẻo cùng rạng ngời, thật giống với con cún đầu to mà đáng yêu đối diện nhà em ngày trước. Nó chính là người bạn duy nhất suốt thời thơ ấu của em. Với em – một thằng nhóc chân ướt chân ráo từ quê mới lên, chưa hiểu biết gì nhiều về sự đời – anh chính là người con trai xinh đẹp nhất mà em từng thấy. Cho dù mãi sau này, em có gặp qua bao ngôi sao khôi ngô tuấn tú chẳng nữa, trong mắt em, anh vẫn là người đàn ông có sức hấp dẫn nhất toàn Nhật Bản.

Ngày hôm đó, câu đầu tiên anh nói với em chính là “Cậu này quái dị nhỉ? Sao lại ném bóng vào đầu tôi? Bộ tôi nói gì sai à?”

Nói thực ra, em khi đó chẳng qua là một thằng nhóc rất xấu xí. Lông mày thô rậm, đôi mắt hơi sưng, tướng chừng như chỉ có một mí, tóc ngắn cùn cớn, lại đóng trên mình bộ đồng phục bóng chày rộng thùng thình, mà người em thì gầy tong teo, đeo trên lưng là chiếc túi bằng vải bạt thô thiển, còn rách một đường dài, chân tay luống ca luống cuống, hai má đỏ bừng, líu ríu cố tìm lời giải thích với anh. Đến tận giờ phút ngồi viết những dòng này, em vẫn không hiểu được, một Akanishi Jin kiêu hãnh như anh, vì cớ gì hôm đó lại để một thằng nhóc quê mùa, không rõ lai lịch, đặt chân vào căn hộ anh vừa thuê không được bao lâu. Huống hồ trước đó, em còn hung hăng ném trái bóng chày vào đầu anh.

Bởi vì đêm ấy là trận tuyết đầu mùa năm 2002 mà trên người em chỉ có một chiếc áo mỏng manh?

Bởi vì bộ dáng em khi ấy bàng hoàng cùng bất lực, vẻ mặt lúng túng, lạc lõng, nhìn vô cùng đáng thương?

Hay bởi vì khi đó với anh, em chỉ là thằng bé nép ở ven đường anh ngẫu nhiên gặp gỡ vào một đêm giá lạnh. Nhìn thấy em bộ dáng phong trần cùng mỗi một, nên anh quyết định ra tay giúp đỡ?

Em biết em sẽ không ngu ngốc mà hỏi thẳng anh điều này. Kỳ thật, trong lòng em từ sớm đã có đáp án.

Vô luận ngày đó, một Akanishi Jin kiêu hãnh vì bất cứ nguyên nhân gì mà mang một Kamenashi Kazuya lưu lạc đầu đường, không chút quen biết về nhà. Ở trong lòng Kamenashi Kazuya, nó là thằng bé bên ven đường gặp gỡ Akanishi Jin, quen biết, rồi cùng nhau vướng vào cái gọi là tình yêu.

Jin, em thật muốn nói với anh, bốn năm sau khi chúng ta quen nhau, chính giờ khắc này, khi đã đi hết con đường đầy gian khổ để trở thành một Kamenashi Kazuya tỏa sáng nơi cầu trường của ngày hôm nay, em rất cuộc có thể xác định, phần thưởng cho những cố gắng nỗ lực ấy không phải hư vinh, cũng không phải truy danh trục lợi gì... Mà chính là có thể được gặp gỡ anh, ở bên cạnh anh, lặng lẽ chờ đón ánh bình minh ban sớm cùng anh. Đợi đến khi anh tỉnh giấc, anh sẽ nhẹ nhàng nắm lấy tay em, mỉm cười thật dịu dàng, rồi hôn lên vàng trán em.

Em không hề luyến tiếc, hay chút nào hối hận vì đã vượt qua quãng đường suốt tám trăm sáu mươi bốn cây số từ Hokkaido đến Tokyo, đặt chân đến nơi này và gặp anh, quen anh, hiểu anh, yêu anh, dù rằng chỉ để ly biệt cả đời.

Em đơn thuần chỉ muốn giữ lại những ký ức khóc cười cùng anh từ đêm đông năm ấy.

3. Chương 3

Hồi ức đơn thuần là hồi ức.

Kazuya vẫn một bộ luống ca luống cuống, chần chừ trước cửa căn hộ, trên tay nín chặt chiếc túi bằng vải bạt. Jin quay đầu nhìn cậu, nhướn mày nói, “Không vào thì tôi đóng cửa. Tóm lại có muốn vào hay không?”

Vừa dứt lời, hần liền đưa tay chuẩn bị đóng cửa. Kazuya giật mình, hồi hải chồm cả thân người về trước, chặn lại hành động của Jin, rồi lúi cúi bước vào. Đối phương chỉ bĩu môi rồi huơ tay xung quanh phòng, “Tôi đi lấy khăn cho cậu, cứ tự nhiên ngồi xuống đi.” Rồi hần thuận tay bật đèn, ánh sáng nhàn nhạt từ một bóng chỉ đủ sáng góc nhỏ.

Kazuya gạt đầu, ánh mắt dõi theo từng bước chân Jin vào phòng ngủ. Sau đó, cậu nường nhờ ánh đèn yếu mờ kia mà đảo mắt một lượt quanh phòng. Sô pha, ti vi, sàn nhà, tất cả đều là tông màu ấm. Trên sàn còn vương vãi đây đó những quyển tạp chí, treo trên tường đủ loại trang trí bắt mắt đến kỳ dị mà Kazuya không khỏi tự hỏi, người kia mua mấy món ở đâu. Quần áo, móc treo trải đầy trên chiếc sô pha, đoán không ra cái nào dơ, cái nào sạch, còn mấy miếng nệm ngồi thì lại quăng đầy cả trên chiếc bàn bên cạnh.

Nói là tự nhiên ngồi xuống, nhưng ngồi ở đâu?

Kazuya hít mạnh một hơi, buông túi hành lý xuống, rồi bắt tay thu dọn mớ hỗn độn trước mặt. Cậu không

khỏi tự hỏi, vì sao chỉ vì một chỗ ngồi đơn giản mà chính mình phải nhọc công cong lưng dọn dẹp cả buổi trời.

Jin nói lấy khăn bông cho cậu, nhưng mấy tiếng động phát ra từ trong phòng tựa hồ còn lớn hơn cả tiếng thu dọn của cậu ở ngoài này. Kazuya chỉ còn biết lắc đầu, người kia thật sự sống ở đây sao?

Vừa đặt chiếc nệm cuối cùng trở về vị trí chính đáng của nó, chiếc đèn trên đầu chợt vang lên mấy tiếng xèo xèo. Ngay lập tức, cả gian phòng chìm đắm trong tầng sáng vàng cam ấm áp đến lạ thường. Kazuya giật mình ngẩng đầu, mắt liền chạm tới cái nhìn đầy kinh ngạc của đối phương. Chỉ khác là, Jin ngỡ ngàng bởi vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Kazuya có thể thu dọn cả một phòng khách vô cùng bừa bộn. Còn Kazuya lại ngạc nhiên vì ngọn đèn kia tuy nhỏ nhưng có thể chiếu sáng cả một gian phòng khách, sắc da cam bao trùm đến từng góc nhỏ. So với cái lạnh giá rét đến tê lòng ở ngoài, không gian trước mắt hoàn toàn trái ngược.

Kazuya ngẩn người chôn chân tại chỗ, mắt dán chặt vào ánh đèn; nhất thời cậu quên mất mình hiện tại đang ở đâu. Hình ảnh căn nhà năm xưa bất giác ủa về trong ký ức, trước cửa là mấy cột đèn chiếu sáng mỗi tối, mẹ đứng cạnh đó, đợi cậu trở về.

Nghĩ đến đây, Kazuya chợt thấy cay cay nơi sống mũi, nhưng lại chẳng hiểu sao không thể ứa nước mắt.

Mãi lúc lâu sau, cậu mới loáng thoáng nghe tiếng Jin nói, “Chắc cậu đói bụng rồi, để tôi đi nấu bát mì. Quần áo ướt hết rồi kìa.”

Nói rồi, hắn đặt một vật gì đó vào lòng ngực Kazuya, không nói thêm tiếng nào mà đi thẳng vào bếp. Kazuya cúi đầu, chiếc khăn bông và bộ đồ ngủ đã chễm chệ trên tay cậu. Mà bộ đồ kia còn có hoa văn da beo.

Ngồi xuống bên chiếc bàn không khăn trải, trên người mặc bộ đồ ngủ da beo, chừng một tiếng sau khi đặt chân vào căn hộ, Kazuya ăn được bữa cơm đầu tiên trong ngày của mình. Không đúng, là một bữa mì. Những sợi mì to, trông rất giản dị, cả nước lèo cũng không chút vẩn mỡ, trôi lênh bênh trên mặt là cái lòng đỏ trứng gà cùng vài ba miếng thịt heo, nhìn đơn giản đến đau lòng. Thế nhưng, Jin khi ấy đã ngồi xuống đối diện nó từ lúc nào, bộ dạng ngơ ngậy không yên như đứa học sinh đang đợi thầy giáo công bố điểm. Một bát mì giản dị, khi mới vừa ăn thì không chút mùi vị, nhưng đến những húp cuối cùng thì lại mặn chát vô cùng, khiến người ta không khỏi hoài nghi người đầu bếp này nếu không ngổ thì cũng mù vị. Thế nhưng với Kazuya, bát mì ấy ngon miệng vô cùng.

Bát mì đó vô tình gọi lại trong cậu quãng thời gian hồi tiểu học. Lúc ấy, mẹ Kazuya một thân gồng gánh cả công việc ở ngoài và chuyện trong nhà, thi thoảng còn dạy Kazuya học. Vì lẽ ấy, bà thường về không kịp để nấu cơm. Những hôm như thế, bà lại chạy ra đầu ngõ, mua một bát mì thịt heo làm bữa tối cho Kazuya. Rồi vì sợ không đủ dinh dưỡng cho con mình, khi về nhà, bà còn bỏ thêm một lòng đỏ trứng gà vào. Kazuya nhỏ bé hồ hởi ăn sạch mì trong bát, rồi sùm sụp húp lấy húp để nước lèo. Khi đã no nê, cậu ợ một tiếng thật to, đưa tay vỗ bụng. Chứng kiến con mình như thế, bao mỗi một trên mặt mẹ Kazuya liền tan biến, thay vào đó là nụ cười thật ôn nhu và dịu dàng. Có những hôm rảnh rỗi, bà còn làm cơm nắm, cá viên chiên, và súp miso cho Kazuya. Tuy chỉ là những món đơn sơ mộc mạc, nhưng cái hương vị ấm áp ấy lại khắc ghi sâu đậm trong tâm khảm cậu.

Con người ta nhớ nhưng một món ăn nào đó, không phải vì nó ngon hay đặc sắc thế nào, mà họ đơn thuần hoài niệm cái tình ẩn chứa ở trong đó.

Kazuya cũng như vậy.

Mẹ mất. Mỗi lần bước qua quán mì đầu ngõ, cậu luôn nhớ về hình ảnh của mẹ, nhớ những ngày mẹ làm việc vất vả, về đến nhà, chưa kịp nghỉ ngơi thì đã chạy ra mua bát mì thịt heo cho đứa con bé bỏng. Những lúc như thế, Kazuya chỉ chớp chớp mắt, nuốt ngược nước mắt trở về, thần thờ bỏ đi.

Từ đó về sau, cậu thường xuyên thấy đói, đói vô cùng. Cái đói khát ấy lan tỏa khắp từng bộ phận trên cơ thể cậu, như một loại bệnh tật, thấm dần từng thớ thịt rồi xương cốt của Kazuya, khó chịu cùng cực. Cậu đói, nhưng cậu không nói. Ngay cả chú chó đầu to đáng yêu Ran bên nhà cũng không biết. Những lần như thế, cậu đều chạy ra công viên đánh bóng chày, xung quanh không một ai ngó ngang tới cậu. Kazuya đánh đến khi thân thể không còn sức lực, toàn thân đờ đẫn chỉ muốn nhắm mắt ngủ; có như vậy, cậu mới có thể quên đi cơn đói khát cồn cào kia. Giữa sân trống rộng lớn, chỉ mình cậu và tình yêu bóng chày đầy nhiệt huyết. Kazuya dùng mọi khí lực đánh vào trái banh nhỏ bé, nhìn nó bay vút lên trời rồi lại rơi xuống, tựa hồ bao áp lực cùng ác mộng trong đầu Kazuya đều theo vật thể ấy mà đánh bật ra ngoài. Thật là thoải mái.

Kazuya biết, cậu đói vì cô đơn. Thức ăn có thể lấp đầy dạ dày, nhưng không thể an ủi tâm tư trống rỗng của cậu.

Ấy thế mà, ngày hôm nay, ba năm sau khi mẹ qua đời, ăn bát mì thịt heo đơn sơ của một người không quen biết, lại giúp Kazuya tìm lại bao hương vị đã đánh mất của ngày xưa, hương vị của sự hạnh phúc.

Jin ngồi đối diện cậu; đôi mắt dài và xinh đẹp kia lảng lảng nhìn Kazuya, thật khác với con người lúc ban đầu gặp gỡ. Cậu chợt cảm giác tựa như đã quen biết người này rất nhiều năm. Kazuya không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt khôi ngô đó; đôi mắt nhất nhất dán chặt vào bát mì, để mặc hơi nóng phả vào mặt mình. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống làn nước không chút vẩn mỡ kia, vô thanh vô tức.

Kazuya cơ bản không có chỗ nương thân, căn phòng ở lúc trước đã bị đòi lại. Cậu cảm tiền thế chấp, lấy lo sợ và bất an làm hành trang, đặt chân đến Tokyo phồn hoa xa lạ, trên tay duy chỉ có một tấm danh thiếp. Người chủ nhân của danh thiếp này đã nói, “Kamenashi Kazuya, cậu là cầu thủ bóng chày tiềm năng nhất Nhật Bản. Có đến Tokyo thì tìm tôi, đây là địa chỉ.”

Cậu tới đây với giấc mơ bóng chày ấp ủ trong lòng.

Thế nhưng vừa xuống xe lửa không được bao lâu, cái bóp đã bị cướp đi. Bên trong không chỉ là tiền, mà còn có tấm hình của cậu và mẹ. Kazuya đành đeo chiếc túi vải bạt lên vai, mò mẫm những tuyến đường sắt chằng chịt cùng phố xá lăm lăm ở Tokyo với hi vọng có thể tìm đến địa chỉ trên danh thiếp. Một Shibuya ồn ào náo nhiệt, xung quanh bốn phía toàn những màn hình rộng lớn, đập dình tiếng nhạc cùng xe cộ, cậu mỗi mắt tìm kiếm người đàn ông đã từng nói với mình, cậu là cầu thủ bóng chày tiềm năng nhất Nhật Bản.

Người kia không lừa cậu, ông quả thật là huấn luyện viên đội tuyển bóng chày toàn quốc. Trớ trêu thay,

ông đã không còn. Tại nạn giao thông. Xe tan, người nát.

Thời khắc ấy, bên tai Kazuya tựa như có thanh âm vỡ đổ.

Giữa đường phố người người tấp nập của Tokyo, cậu nghe được tiếng sụp đổ của một giấc mơ.

Trước mặt chỉ còn tầng bụi mờ mịt và trống rỗng.

Kazuya kiên quyết giành rửa chén. Giữa tiếng nước chảy ào ào trong bồn, cậu quay đầu nói với Jin, “Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã nấu một bữa tối ngon như thế.”

Jin nhếch môi, bật lên tiếng cười ngây ngô, “Thật vậy sao? Mì tôi nấu ngon lắm à?”

Kazuya gật đầu lia lịa, “ngon lắm.”

Đối phương bật cười khanh khách, vô cùng đắc ý, giống như một đứa trẻ thật BAKA, dù rằng thoạt nhìn, người này lớn tuổi hơn cậu, chỉ ít cũng phải mười tám. Thế nhưng vẻ mặt hững hờ kia lại khờ dại hơn cậu nhiều lắm. Kazuya bất giác thấy chính mình thật già dặn trước con người xa lạ này, dù Kazuya cũng chỉ mới mười sáu.

Lòng Kazuya thăm thở dài, đêm nay có lẽ mình phải ra công viên ban nãy ngủ tạm một đêm. Ngày mai, cậu sẽ bắt đầu tìm việc làm, bất cứ những việc gì có thể. Kazuya cần kiếm đủ tiền để mua được vé về lại Hokkaido, rồi đi chốn đô thị xa hoa lạ lẫm này. Cậu còn phải...

“Đêm nay cậu cứ ngủ ở đây, coi như cảm ơn cậu đã giúp tôi thu dọn phòng.” Giọng Jin chợt vang lên, đánh gãy bao kế hoạch trong đầu của Kazuya. Cậu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt ngây ngô đang toét miệng cười với mình.

Jin lại xoay người, sục sạo khắp nơi, cố gắng tìm bộ giường chăn cho cậu. Sau nửa ngày trời đào bới cả phòng, giường nệm không thấy, Jin chỉ đành lấy ra một tấm chăn lông.

Kazuya vui vẻ tiếp nhận, rồi cúi đầu nói, “Không sao. Cái này là quá đủ.” Giờ phút này, cậu đã vô cùng mệt mỏi, cho dù không có giường hay chăn, chính mình cũng có thể ngủ.

Nhìn cậu nằm dài trên chiếc sofa, thân thể nhỏ gầy quấn chặt trong tấm chăn lông, đôi mày khê nhú, hai mắt từ từ nhắm lại, chậm chậm tiến vào giấc ngủ, lòng Jin chợt nhói lên một loại cảm giác thật khó chịu, không lời nào có thể miêu tả. Thế nhưng từ trước tới giờ, hắn biết đầu óc hắn không đủ sức mà truy ra nguồn gốc của cảm xúc lạ kỳ ấy, nên đành bỏ mặc. Với tay tắt đèn, Jin nhẹ chân bước về phía phòng ngủ của mình.

Đây là lần đầu tiên Kazuya ngủ ở một nơi không phải nhà mình. Ngày trước, mỗi lần cậu ngủ một mình,

cậu luôn cuộn tròn người, núp kín mít trong nệm chăn. Có thể, Kazuya mới cảm giác an toàn. Ấy thế mà, những cơn ác mộng vẫn liên tục tra tấn, hành hạ Kazuya. Hết nằm mơ thấy bóng dáng kiên quyết dứt áo ra đi, không chút tình thương của cha mình, rồi lại cuộc sống vui vẻ, hoà thuận của người cha lạnh lùng ấy với người đàn bà đề tiện đã cướp đi hạnh phúc của mẹ con cậu, hay như hình bóng bùng mặt khóc thầm của mẹ cậu, rồi những lần bà bắt lực ôm đứa con bé bỏng đang sốt cao của mình chạy hốt hải đến bệnh viện. Trong những giấc mơ ấy, Kazuya luôn khóc. Cậu đưa tay sờ lấy gương mặt dịu dàng đang mỉm cười của mẹ mình, rồi bộ dáng mơ hồ của người cha phụ bạc. Thế nhưng, bọn họ tựa hồ không quen biết cậu. Cả hai đều quay người, bỏ đi thật xa. Chỉ còn lại một mình cậu ở lại, miệng gào thét thật đau thương, “con ở đây. Con là Kazuya mà.”

Đêm nay, Kazuya cũng nằm mơ. Cậu cảm giác được những giọt nước mắt ấm áp đang chậm rãi chảy dài, nhưng vẫn không thể lay mình tỉnh giấc. Toàn thân cậu khi ấy tựa hồ đang đắm chìm trong tầng nước lạnh, cái buốt thấu tận xương cốt. Ý thức mơ màng, thần trí cậu như chìm như nổi giữa đại dương vô tận, lạnh lẽo và mờ mịt. Mặc cho Kazuya giãy dụa, kêu gào tha thiết, cậu không nghe được một thanh âm nào phát ra. Mãi một lúc, bất chợt loáng thoáng bên tai, cậu nghe có ai đó lay gọi mình, nhưng lại không phải thanh âm quen thuộc của mẹ. Giọng nói kia trầm thấp và có chút thu hút, khi gần khi xa. Cậu không nghe rõ từng lời từng chữ của đối phương, nhưng cậu cảm nhận được vòng tay rắn chắc đang ôm chầm lấy mình, mùi hương mằn mặn của biển cả thoang thoảng trước mũi. Không hiểu vì sao, cái mùi hương tự nhiên, thuần túy đó lại khiến cậu an tâm vô cùng, cảm giác tựa hồ chính mình đang được âu yếm bởi ánh mặt trời. Vầng thái dương ấm áp cùng nhu hòa che chở lấy cậu; nhờ thế, thân nhiệt của Kazuya ấm dần.

Nhắm nghiền hai mắt, cậu hít mạnh một hơi, tham lam mùi hương thái dương và hơi thở biển cả kia. Phút chốc, bao phiền tảo cùng bối rối đều tan biến, tâm tư trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thần trí mơ màng, cậu lại nằm mơ. Lần này, cậu thấy một bãi biển trải dài dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, mặt nước khe khẽ nhịp nhàng, từng đợt sóng cứ đều đều hôn lên bờ cát trắng, gió biển vi vu, tản mát. Giữa không gian khoáng đãng mà êm ả ấy, cậu nằm dài trên dải cát, chậm chậm chìm vào một giấc ngủ bình yên.

Một giấc mơ thật đẹp. Cậu nguyện không bao giờ tỉnh lại.

Nắng sớm len mình qua tấm màn che, trải dài vào gian phòng. Giữa chiếc giường đơn thuần một màu trắng muốt, Kazuya chậm rãi mở mắt. Cậu chợt phát hiện mình đang cuộn tròn trong chăn ấm nệm êm, tấm chăn còn thoang thoảng một hơi thở tươi mát cùng hương vị của thái dương thoát ra từ người nọ. Khí trời lạnh lẽo, nhưng giờ phút này, Kazuya lại cảm giác ấm áp vô cùng. Khẽ nghiêng đầu, cậu lẳng lặng tròn mắt nhìn người đang nằm bên cạnh. Ánh mắt dài, gương mặt sáng sủa tựa đoá sen, bờ mi rung nhẹ, đều đều theo từng nhịp thở thoang thoảng hương biển cả, mái tóc xõa thưa trước trán, bộ dáng không chút phòng bị cùng e ngại, như thể Kazuya là một người đã quen biết rất nhiều năm, nên có thể điềm tĩnh mà ngủ say như thế.

Giữa cái lạnh ban sớm, Kazuya lần đầu tiên ngẩng nhìn một người con trai nằm ngủ. Bất chợt, cậu nhớ đến câu nói của một nữ tác giả yêu thích của mình, “Anh thiếp ngủ, cho em cảm giác những tia sáng từ thiên đường đang len mình xuống cõi trần.”

Kamenashi Kazuya, từ giờ khắc ấy trở đi, luôn khắc ghi gương mặt khi say ngủ của chàng thiếu niên Akanishi Jin, cùng với vẻ thần nhiên tựa ánh bình minh và hơi thở tươi mát của biển cả.

4. Chương 4

Hồi ức, vẫn là hồi ức.

Từ đó trở đi, Kazuya ở lại nhà Jin, phụ trách quét dọn, quản lý nhà cửa. Tuy nhiên, với Jin, Kazuya vẫn cảm giác có chút gì đó gượng gạo. Cậu không biết một điều gì về con người này. Jin chưa từng nhắc tới nghề nghiệp của mình với Kazuya. Mãi sau này, Kazuya vô tình phát hiện hình ảnh Jin trên tờ tạp chí, rồi từ đó, cậu mới biết Jin là một nghệ sĩ chưa được ra mắt. Kazuya chỉ đơn thuần biết rằng có những hôm đến tận tối khuya Jin mới trở về, còn có ngày từ sớm tinh mơ đã ra ngoài, lại có những lúc rảnh rỗi, chỉ ngồi ở nhà phê phỡn đọc báo. Jin không đi học, thú vui duy nhất của hắn là chơi điện tử và dạo phố. Mỗi lần thấy Jin vác về một bao to, cậu cũng mon men đoán được cửa hàng tạp hóa có lẽ đang đại hạ giá. Tủ lạnh trong nhà lúc nào cũng chất đầy đủ loại đồ ăn thức uống, toàn những món Jin thích.

Dần dà, Kazuya rốt cuộc cũng quen thuộc với sự tồn tại của người này. Quen thuộc giọng hát ngê ngao mỗi sáng hòa cùng tiếng nước khi tắm, quen thuộc tiếng chân bước rón rén mỗi sớm tinh mơ, hay quen thuộc mùi hương biển cả tự nhiên trên người và quần áo của người nọ.

Cái gọi là quen thuộc đơn giản như một loài thực vật, mọc rễ nảy mầm, đâm hoa kết trái.

Jin vốn không nghĩ ngợi gì nhiều, thêm một miệng ăn trong nhà không phải vấn đề to tát với hắn. Nhưng Kazuya lại nghĩ khác. Cậu cần một việc làm, thật sự cần. Có như vậy, dù ăn nhờ ở đậu nhà Jin, cậu vẫn có thể đóng góp một phần tiền điện nước. Trên thực tế, Kazuya không muốn, thật sự không muốn ỷ lại bất kỳ một ai.

Tương lai phía trước mù mịt, không rõ đường đi nước bước. Thế nhưng Kazuya ngày ngày vẫn ra công viên gần đó chơi bóng chày với lũ trẻ con hàng xóm. Bọn nhỏ luôn nhìn cậu bằng những cặp mắt đầy tôn sùng, chen nhau ném bóng cho Kazuya, rồi lại luôn miệng thắc mắc những vấn đề liên quan hoặc không liên quan đến bóng chày.

“Anh Kazuya, anh dạy em ném bóng được không?”

“Anh Kazuya, anh đang ở đâu thế? Em qua nhà anh chơi được không?”

“Anh Kazuya... Anh Kazuya...”

Tuy rằng mấy đứa trẻ ngây thơ lại nghịch ngợm, nhưng Kazuya luôn kiên nhẫn, tận tình chỉ dẫn từng chút một cho mỗi đứa: tay phải nâng lên thế này, sức dồn ở lưng, thân dưới phải cố định... Những lời này lặp lại không biết bao lần trong một ngày. Trước bọn trẻ với đầu óc đơn giản, cậu cảm giác chính mình được cần; ngày ngày chơi bóng cùng lũ trẻ, cậu có thể tiếp tục vun đắp cho giấc mơ của mình. Chỉ một điều giản dị như thế cũng đủ khiến lòng cậu yên bình, thản nhiên đối mặt với tương lai mờ mịt trước mắt.

Cả bọn chơi đùa quên cả thời gian. Mãi đến khi cha mẹ của mấy nhóc tí gọi chúng về ăn cơm, Kazuya mới giật mình phát hiện trời đã sẩm tối từ lúc nào. Cậu chậm rãi thu dọn đồ đạc, về nhà nấu cơm, rồi đợi Jin về cùng ăn. Có những lúc đồ ăn đã nguội lạnh, mà người vẫn chưa thấy đâu...

May mắn thay, một buổi chiều nọ, trên đường đến công viên gần nhà để đánh bóng chày như thường lệ, Kazuya nhìn thấy siêu thị đối diện treo bảng tuyển người bán hàng. Cậu liền đến xin việc, không ngờ người ta nhận Kazuya vào thật. Lúc này, cậu đã ở trọ nhà Jin được hai tháng.

Giữa Tokyo phồn hoa, cuộc sống mỗi ngày trôi qua vô thanh vô tức, Kazuya sáng sáng dậy thật sớm để nấu điểm tâm, dọn lên bàn, đợi Jin tỉnh dậy rồi ăn. Sau đó, cậu rời khỏi nhà, đến siêu thị cách đó chừng vài trăm thước để làm việc. Tốc độ làm việc ở nơi này không ngừng nghỉ, người người mua hàng, tính tiền, dọn hàng, không chút nơi tay. Nhưng ông chủ với những người đồng nghiệp rất tốt bụng, luôn luôn chiếu cố một thiếu niên trầm mặc, ít nói mà chăm chỉ như nó.

Chỉ có điều, từ tấm bé, Kazuya đã ít giao du với người khác, xung quanh cậu không có nhiều người có thể gọi là bạn bè, chỉ duy mỗi đám trẻ con đáng yêu ngày ngày xúm xít chung quanh cậu. Còn công việc của Jin thường xuyên chiếm rất nhiều thời gian, có những hôm mãi tận khuya mà người vẫn không thấy đâu.

Buổi tối nhàn rỗi, Kazuya hay mở ti vi, tay với lấy một quyển sách cũ mà cậu thích, ngồi lên ghế sofa và đọc. Những tiếng ồn ào từ ti vi văng vẳng khắp gian phòng lạnh lạnh, khiến cậu cảm giác an tâm phần nào. Từ nhỏ đến lớn, Kazuya luôn là đứa trẻ biết điều. Khác với Jin, người luôn thích sự náo động cùng âm ỉ; vừa về tới nhà, Jin liền bước đến bên dàn máy, bật lên loại nhạc đồng quê của Mỹ hẳn ưa thích, rồi ngồi phụp lên ghế sofa, nhắm nghiền hai mắt, không chút nhúc nhích. Kazuya cũng rất yêu thích giai điệu nhẹ nhàng mà giản dị, pha chút ôn nhu ấy. Những lúc rửa chén, cậu luôn bắt giắc nhắm theo những ca từ đang phát ra, hòa lẫn giữa tiếng nước chảy. Nếu Jin có ở nhà, hẳn sẽ đảm nhiệm phần gọt trái cây; cậu đôi lúc cũng giúp Jin một tay. Sau đó, hai người ngồi vào bàn, chậm chậm thưởng thức đĩa trái cây trước mặt cùng giai điệu lả lướt nhẹ nhàng. Làm việc nhà cũng có cái bình thần của nó.

Jin chỉ ăn dâu tây hay táo. Còn những loại mà Kazuya thích như dưa hấu và cam, Jin đều không đụng tới. Ngoại trừ nhạc đồng quê của Mỹ, hai người bọn họ không hề có chung sở thích nào khác.

Jin luôn bề bộn nhiều việc. Thế nên, tấm trải giường và màn cửa rất dơ, chưa từng giặt qua lần nào. Vì chịu không nổi, Jin đành kéo xuống, vứt bỏ rồi mua cái mới. Kazuya ra sức ngăn cản, chỉ bằng để cậu giặt, vứt đi thật phí. Lúc ấy, Jin không chút nghĩ ngợi mà trả lời, “Không cần, em là đàn ông con trai, sao lại đi giặt trải giường với màn cửa? Cứ đi mua cái mới là được! Bộ em thích mấy cái này lắm à?”

Kazuya nhìn hần miệng mồm cương quyết, bộ dáng bướng bỉnh, nên không còn lời nào để nói.

Vài ngày sau, khi Kazuya chơi bóng trở về, cậu phát hiện trải giường và màn cửa đều đã được thay đổi, tựa hồ những cái trước kia chưa từng hiện diện trong căn phòng này. Phòng của nó có trải giường ca-rô màu xanh, còn của Jin là ca-rô màu cà phê, được giữ ra rất gọn gàng. Tấm màn cửa ca-rô màu vàng ấm, nhẹ nhàng phất phơ trong làn gió. Khăn trải bàn ca-rô màu đỏ sậm, thật phù hợp. Kazuya lẳng lặng tựa cửa, nhìn một lượt hết thấy quanh căn hộ. Một con người không chút doái hoài đến chuyện nhà như Jin vì có gì phải bỏ công sức đi mua hết thấy một lượt tấm trải giường, màn cửa, rồi cả khăn trải bàn mới tinh.

Bất giác cậu nhin không được mà bật cười.

Từ dạo ấy về sau, mỗi lúc rảnh rỗi, Kazuya hay đến cửa hàng gần đây, mua mấy tấm khăn trải rẻ mà đẹp, ca-rô hồng phấn, ca-rô xanh nhạt, hết cái này đến cái khác. Về đến nhà, cậu cẩn thận giặt qua một lần, rồi

hong khô dưới nắng. Nhìn những tấm khăn phất phơ trong gió, lòng Kazuya bất giác cũng hứng khởi, dịu nhẹ hơn rất nhiều.

Cuộc sống yên ả, điềm tĩnh, không chút gợn sóng, nhưng Kazuya lại cảm giác chính mình mỗi lúc một đắm chìm trong cái gọi là hạnh phúc.

5. Chương 5

Nhật ký của Jin

Ngày 17 tháng 9 năm 2008. Thời tiết: tốt.

Kazuya, thời tiết hôm nay tốt lắm, trời không một áng mây, thuần túy một màu xanh biếc, chính là bầu trời mà em thích nhất. Chẳng phải em từng bảo, thời tiết đẹp như vậy, thích hợp nhất là ra công viên chơi bóng chày sao? Anh còn nhớ rất rõ bộ dáng em đứng ở đầu bên kia, cánh tay chậm rãi nâng lên, tới quá đỉnh đầu thì dừng lại, rồi em cong người, dùng hết toàn bộ sức lực ném đi trái banh nhỏ trong tay. Người bạn nhỏ suốt mười năm trời ấy của em cứ thế vút mình giữa không trung, tạo thành cánh cung hoàn mỹ, rồi rơi phịch gọn gàng vào bao tay của anh. Anh đắc ý bật cười ha hả, giơ găng lên cao, lắc lư khoe trái banh mới chụp gọn, tựa như đứa trẻ vừa được cho kẹo. Khi ấy em sẽ đưa tay che đi ánh mặt trời chói rọi, rồi toét miệng cười rộ lên. Làn gió nhẹ luồn vào mái tóc của em, nụ cười rạng rỡ thời khắc ấy trên môi em thật giống như bầu trời lúc này đây, trong trẻo và tươi sáng.

Bọn nhỏ từng được em dạy bóng chày hiện tại đã lớn lắm. Lúc gặp chúng, anh suýt nữa đã nhận không ra. Nhưng lòng đam mê bóng chày của mấy đứa vẫn rạo rức như ngày xưa ấy. Lúc gặp anh, bọn chúng cứ riu riu rít rít nhắc về em, như thể em còn tồn tại trên thế giới này, như thể một buổi chiều đẹp trời nào đó, em sẽ xuất hiện trước mặt bọn chúng, tiếp tục hướng dẫn mấy đứa ném ra những đường banh ngoạn mục. Nghe cả bọn tíu tít, anh chỉ có thể thản nhiên tươi cười với bọn trẻ và gật gù, “Ừ ừ, Kazuya hồi trước quả thật như vậy.”

Kinkin mỗi ngày một béo em ạ. Lần nào nhìn thấy nó, anh đều dùng bao nhiêu loại đồ ăn để dụ dỗ lấy lòng. Bởi thế, bây giờ mỗi lần thấy anh, nó lại hí ha hí hửng như ngày trước với em. Dù rằng anh chưa từng gặp qua chú cún đầu to đáng yêu tên RAN mà em hay nhắc, nhưng anh thật thích cái con mèo mập ú cả ngày thích chui vào lòng em mà làm nũng này. KINKIN, KAME + JIN, cái tên ý vị thâm sâu như thể tựa hồ được số phận sắp đặt từ trước.

Anh dùng hết sức ném đi quả bóng trong tay. Ngẩn ngơ ngược nhìn đường banh cong vòng giữa không trung, lòng anh bất giác buồn bã vô cùng. Vì anh biết, đã không còn ai đứng ở đầu bên kia chụp lấy nó.

Kazuya, em nhất định từng trải qua cảm giác này. Em đã cố gắng lấy hết dũng khí, đem toàn bộ sức lực, không chút ngại ngần mà đánh bật tình cảm của chính mình về phía anh, với hi vọng anh có thể chụp gọn lấy nó. Kỳ thật, anh cảm thấy mình là một người rất may mắn. Bởi vì khi anh yêu em, em cũng yêu anh. Chúng ta cùng say đắm trong tình yêu chớm nở, nắm chặt lấy tay nhau, nguyện không buông rời.

Chẳng lo sợ gì đến hai năm ngắn ngủi, hơn bảy trăm ngày đêm...

Chẳng lo sợ gì đến cuối cùng, chỉ còn một mình anh đứng giữa công viên một buổi trưa chói chang, lặng lẽ nhìn bãi cỏ không em, nước mắt chậm rãi lăn dài...

Nhật ký của Kame

Ngày 3 tháng 10 năm 2006. Thời tiết: tốt.

Sống ở Tokyo gần bốn năm trời, với em, nếu không có anh ở đây, Tokyo vẫn là một chốn thành thị vội vàng, hối hả mà cô đơn. Trời vừa sập tối, hàng loạt những đốm vàng ánh đỏ sáng rực lên, mờ mờ ảo ảo giữa trời đêm đen huyền, bất giác khiến em có chút không thoải mái.

Em thích nhất vào những ngày đẹp trời, em được chơi bóng chày cùng anh, đùa giỡn với Kinkin đáng yêu, đi sưu tập mấy loại vải ca-rô đủ màu sắc, cùng anh đi chợ dưới ánh nắng ban chiều. Dù rằng đã lâu lắm rồi em không cảm nhận được sự yên lặng bình thản như thế.

Jin, trí nhớ của em mỗi ngày một kém, đã không ít lần em không tài nào tìm thấy thứ mình cần. Em rõ ràng nhớ rất kỹ chính tay mình cất chúng ở chỗ nào, nhưng đến khi đi tìm, lại không thu hoạch được gì. Sau đó nhờ anh nhắc nhở, em mới thấy chúng ở những nơi mà chính mình chưa từng nghĩ tới. Đã không ít lần anh nghiêng đầu hỏi em vì có gì lại để những vật dụng trong tủ chén lên kệ sách, hay như chỉ một câu nói mà em lại lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác, không tài nào nói trọn ý, rồi thì thoáng lại còn quay ra hỏi anh, vừa rồi mới nói chuyện với em sao.

Mỗi lần nhìn đến ánh mắt đầy nghi hoặc của anh, em lại gãi đầu cười trừ, cố gắng tỏ vẻ không có chuyện gì, “Đạo này tập luyện nhiều nên người hơi mệt. Em xin lỗi.” Thế nhưng đến khi anh đã say giấc nồng, em lại lén ngồi dậy, nốc vài viên thuốc an thần. Vì nếu không có nó, lòng em sẽ tựa như đang ngồi trên đồng lửa, không tài nào chợp mắt được. Nhưng em không thể nói một lời nào với anh, em không muốn nhìn anh vì em mà lo lắng. Nếu ở bên em mà anh không được hạnh phúc, luôn phải sầu não lo âu, em sẽ thật áy náy với chính mình. Thế nên mỗi lần nuốt một viên thuốc vào bụng, em lại tự nhủ với chính mình, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn.

Mãi đến đêm hôm qua, em mới đành thừa nhận với bản thân, có lẽ vĩnh viễn cả đời này, em không khá hơn được. Em mơ màng nhớ mình đã yên ngủ bên cạnh anh, rồi em mơ thấy một giấc mộng. Trong đó, một mình em bước đi giữa đường phố trống vắng, như thể em không biết đôi chân mình đang đi về đâu. Lạnh, rất lạnh anh ạ. Nó khiến em không khỏi nhớ thân nhiệt ấm áp của anh, thật muốn chạy bổ về nhà, ôm chầm lấy anh.

Rồi em chợt tỉnh. Phát hiện chính mình đang đứng giữa đường phố Tokyo ở buổi tỉnh mơ, trên người mặc bộ đồ ngủ ca-rô. Một làn gió thoảng nhiên tản qua, nhưng lòng em lại tê tái vô cùng.

Jin, thì ra đây không phải một giấc mơ, mà là sự thật. Em quả thực không biết nó phát sinh từ đâu, không biết chính mình làm thế nào lại say ngủ đến mức không tiếng động nào có thể lay tỉnh, không biết vì sao lại như kẻ mộng du đứng giữa con đường hoang vắng, không biết vì có gì lại mắc phải căn bệnh oái oăm này.

Bác sĩ nói với em, đây là những triệu chứng trước sau gì cũng xuất hiện, nhưng em không nghĩ nó đến nhanh như vậy. Căn bệnh tích tụ từng ngày trong não em, đến khi tế bào não bị áp chế quá mức thì sẽ dần dà chết đi. Mà em cũng từ từ mất đi nhận thức với những người xung quanh mình, rồi sinh ra các loại ảo giác hay nhầm lẫn, tiếp sau đó là mất đi khả năng ngôn ngữ và tự chủ chính mình. Nếu không có vấn đề nào khác, chỉ chừng vài năm, trí nhớ em sẽ hoàn toàn không còn, lâu thì mười, nhanh thì ba. Không hơn không kém.

Thế nhưng với bệnh tình ngày một chuyển xấu của em, có lẽ ba năm là một sự xa xỉ.

Người mắc bệnh Alzheimer's không chết vì bệnh tình mỗi ngày một xấu, mà vì sức đề kháng theo năm tháng yếu dần, rồi mắc phải một căn bệnh khác mà chết.

Em bắt đầu sợ hãi những giấc ngủ. Để giữ cho đầu óc thanh tỉnh, em mỗi ngày viết nhật ký, viết thật nhiều, thật nhiều. Chớp mắt chưa đầy một tháng, quyển nhật ký kia đã tràn ngập những chữ và chữ. Bàn tay em không ngơi nghỉ trên tờ giấy trắng, từng câu chữ được viết ra, hình ảnh ngày xưa cứ như một bộ phim được trình chiếu trước mắt em. Em muốn khắc sâu vào tâm khảm những nơi em ở cùng anh, những câu em nói cùng anh, những việc em làm cùng anh.

Jin, cho dù mỗi đêm khuya, em có vô thức rời đi anh, nhưng trước khi trời sáng, em nhất định sẽ trở về với anh, để mỗi lần anh tỉnh giấc, anh có thể nhẹ nhàng nắm lấy tay em.

6. Chương 6

Hồi ức vẫn là hồi ức.

Ngày Kazuya cầm được tháng lương đầu tiên trong tay, trời đã vào tháng hai. Ngẫm nghĩ, cậu tự nhủ mình phải nấu chút gì đó ngon ngon, báo đáp lại lòng tốt của Jin đã cho ở nhờ bấy lâu nay.

Khi hai tay hai túi đã nặng trĩu rau dưa cùng thịt cá, Kazuya mới hài lòng mà trở về căn hộ. Trên đường, cậu chợt thấy một cửa hàng bán hoa. Kazuya vốn yêu mến các loài động thực vật vô cùng; từ nhỏ cậu đã gắn bó khăng khít với chúng, trải qua đủ chuyện vui buồn. Vì lẽ ấy, cậu không suy nghĩ gì nhiều mà ghé vào cửa hàng hoa ngay.

Vừa đưa tay đẩy cánh cửa kính, một chậu hoa Păng-xê nhỏ nhắn liền đập vào mắt Kazuya. Những cánh hoa be bé gắn kết vào nhau, nở rộ giữa bầu không khí lạnh lẽo. Xanh tím hòa lẫn, đầu đó điểm vàng, thêm màu trắng nõn, tựa như gương mặt nũng nịu của một chú mèo nhỏ. Đây là loài hoa Kazuya thích nhất, đơn giản chỉ vì tuy nó thuộc dòng thực vật, nhưng đáng bộ lại khiến Kazuya liên tưởng đến một loài động vật, một sự kết hợp đến kỳ dị.

Nếu đặt bên khung cửa sổ trong căn hộ, những đóa hoa Păng-xê hắt sẽ khiến con người ta cảm giác ấm áp hơn. Nghĩ đến đây, Kazuya không chút chần chừ mà ôm lấy loài thực vật be bé kia, nhìn trái rồi lại phải, vui vẻ đến không muốn buông tay.

Tối hôm đó, Kazuya tốn cả buổi trời để nấu một bàn thức ăn thật ngon và đa dạng. Xong xuôi, cậu ngồi phịch lên chiếc ghế sofa, lẳng lặng đợi Jin về.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một tiếng, rồi lại hai tiếng, mà bóng dáng Jin vẫn không thấy đâu. Bờ mi mỗi lúc một nặng trĩu của Kazuya rốt cuộc chịu không nổi mà rũ hạ.

Kim đồng hồ vừa điểm hai giờ sáng, cậu chợt bị lay dậy.

“Này... này...” Giọng Jin văng vẳng bên tai cậu.

Kazuya nhú mày, mơ màng tỉnh giấc. Gương mặt Jin liền thù lù trước mắt cậu, khiến Kazuya khẽ giật mình, nhưng cũng phần khởi không kém.

Jin là một người kỳ quái. Người này chưa bao giờ giới thiệu tên với cậu, mà cũng chẳng buồn hỏi cậu tên gì. Đã không gọi thì thôi, khi cần thì chỉ “này, này”.

Jin chợt nói, “Mau dậy thay quần áo, anh đưa em đến chỗ này.”

Kazuya đưa tay dụi dụi hai mắt còn buồn ngủ, rồi tròn xoe con ngươi nhìn người trước mặt. Bây giờ chỉ mới rạng sáng; bên ngoài, gió lạnh đến thấu xương, người này lại muốn dẫn mình đi đâu?

Nhưng nói đi nói lại, một khi Jin đã quyết tâm làm chuyện gì, khó ai có thể thuyết phục hắn thay đổi chính kiến. Kazuya bị Jin kéo xộc đứng dậy. Cậu mắt nhắm mắt mở thay quần áo. Tiếp sau đó, không đợi thằng bé tỉnh ngủ hơn, Jin đã lôi Kazuya ra khỏi cửa, rồi cả hai ngồi vào chiếc taxi đã đậu ở dưới tự bao giờ.

Kazuya khi ấy thật sự mệt mỏi vô cùng. Ngày ngày làm việc không ngơi nghỉ, rồi luyện tập bóng chày tới sẩm tối, toàn thân cậu đã sớm rã rời. Ngồi trên chiếc xe đều đều chuyển động, đầu Kazuya hết ngả sang trái rồi lại phải, cổ và bả vai đau nhức không thôi vì công việc ban chiều.

Trong lúc mơ hồ giữa trạng thái tỉnh và ngủ, Kazuya bỗng nghe thấy mùi hương của biển cả thật quen thuộc. Rồi bất chợt bàn tay Jin khẽ chạm vào mặt Kazuya, đẩy nhẹ đầu cậu lên vai mình. Bờ vai Jin không nhiều thịt mỡ, nên không thể êm ái như chiếc gối ở nhà. Ấy thế mà, nó lại ấm áp hơn rất nhiều, khiến Kazuya an tâm đến lạ lùng. Thời khắc ấy, trong lòng Kazuya không khỏi ngạc nhiên cùng thắc mắc, vì có gì một con người với nụ cười tựa vầng thái dương kia lại khiến tâm hồn vốn thiếu thốn cảm giác an toàn như chính mình có thể yên tâm mà say giấc nồng?

Kazuya không hiểu rõ, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều. Nếu có thể, cậu nguyện cứ thế lẳng lặng tựa trên vai con người này, mơ một giấc mộng đẹp về tầng biển rộng và ánh mặt trời dịu dàng.

Không biết đã qua bao lâu, Jin chợt khẽ lay tỉnh cậu, “Tối rồi.”

Kazuya giật mình mở mắt. Chưa kịp hoàn hồn, cậu đã bị người này kéo xuống xe. Chung quanh hai người là một khoảng không gian rộng lớn và yên tĩnh đến rùng mình, cùng tiếng gió rin rít thấu tận tâm can.

Đầu Kazuya có chút choáng váng vì thiếu ngủ, nhưng đôi tay cậu lúc ấy đang được Jin nắm trọn, ấm áp vô cùng. Khoảnh khắc ấy, Kazuya thoáng nghĩ, người này phải chăng được sinh ra vào một ngày hè?

Để mặc Jin kéo tay mình đi vào màn đêm tĩnh mịch, Kazuya chợt cảm giác hai người bọn hắn như đang bước vào một thế giới nào đó thật riêng tư, một thế giới không hề có sự tồn tại của người nào khác. Cái yên lặng dịu dàng quấn choàng lấy cậu và Jin, rồi thì thoảng rót vào tai Kazuya những nhịp đập hồ hởi cùng bồi hồi của con tim.

Bỗng dưng, Jin chợt lên tiếng, “Đợi một chút.”

Kazuya đứng yên ở một chỗ, lồng ngực phập phồng. Mãi đến lúc này, cậu mới nhớ tới bàn thức ăn ở nhà. Có lẽ hiện tại mấy món ấy đã nguội lạnh cả, ăn không ngon nữa rồi.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên toàn bộ không gian xung quanh Kazuya sáng rực; hàng hàng những ngọn đèn bao trùm cả cầu trường rộng lớn. Lòng Kazuya nhảy dựng cả lên. Ánh sáng bất ngờ khiến đôi mắt cậu có chút chói mà nhắm nghiền cả lại, mãi một lúc mới chậm chậm mở ra. Ánh đèn rực rỡ từ bốn phía, cả cầu trường bóng chày Tokyo hiển hiện trước mặt Kazuya.

Phút chốc choáng ngợp với bao cảm xúc, đôi chân nhỏ khụy sụp xuống giữa không gian rộng lớn, ngập tràn những ước mơ.

Giọng Jin bỗng vang lên từ sau lưng Kazuya, “Này, không lấy gậy đánh bóng của em à?”

Kazuya ngỡ ngàng. Cậu cúi đầu nhìn, bên chân tự lúc nào đã xuất hiện một cây gậy bóng chày. Kazuya mở mắt nhìn, cầm lên món đồ ấy. Nơi đuôi gậy còn khắc mấy nét xiêu xiêu vẹo vẹo, “Jin”.

Kazuya xoay người, chưa kịp nói gì thì đã đón nhận một nụ cười rạng rỡ đến nao lòng từ đối phương.

Jin đứng giữa khán đài có sức chứa tới năm mươi nghìn người mà hướng cậu vẫy tay liên tục, miệng hồ hởi, “Thế nào? Chỗ này tuyệt đấy chứ? Nghĩ là mai mốt sẽ có ngày em tham gia mấy trận bóng chày ở đây, nên anh đưa em đến xem trước! Em nhất định phải xài cây gậy kia đó nha!!! Đợi đến khi anh ra mắt, được làm siêu sao, chữ ký kia nhất định đáng giá vô cùng!!!!”

Một tràng không ngời nghĩ, ngữ điệu chắc chắn đến buồn cười. Tự hồ sau này con người ấy nghiêm nhiên trở thành một siêu sao, mà cậu – Kamenashi Kazuya – cũng nghiêm nhiên là vị tuyển thủ bóng chày quốc gia, tỏa sáng giữa cầu trường rộng lớn.

Kazuya ngược mắt nhìn nụ cười rạng rỡ kia. Nước mắt tự lúc nào đã tích đọng nơi khóe mắt. Cậu cố gắng nén lòng, nuốt ngược những giọt lệ trở về.

Nhưng rốt cuộc vẫn thất bại.

Ngày 23 tháng 2 năm 2003, đồng hồ vừa điểm ba giờ sáng, giữa cầu trường bóng chày Tokyo rực rỡ, chỉ có cậu và Jin. Kamenashi Kazuya đứng tại không gian chứa đựng giấc mơ một đời của mình, và bật khóc.

Ngày hôm ấy vừa vặn sinh nhật mười bảy tuổi của cậu.

Kazuya biết, đến tận cuối cuộc đời này, cậu sẽ vẫn nhớ như in lần sinh nhật ấy. Bởi vì chính hôm đó, cậu được tặng món quà tuyệt vời nhất kể từ ngày cậu cất tiếng khóc đầu tiên. Một thiếu niên tên Akanishi Jin đã tự tay nhào nặn lại cái giấc mơ một đời của cậu, rồi nâng niu, đặt nó trở lại vào tay Kazuya, cùng lời nhủ nhủ, giấc mơ ấy nhất định thành hiện thực.

Jin đứng trên khán đài không một bóng người, lớn giọng hỏi cậu, “Này, anh còn chưa biết tên em, anh tên Akanishi Jin. Còn em?” Giọng nói êm tai, vắng vắng khắp sân bóng trống trải.

“Anh tên Akanishi Jin. Còn em?”

Chốc lát sau, Jin nghe được một câu trả lời thật kiên định vang vọng lại, “Em tên Kamenashi Kazuya. Tên của em là Kamenashi Kazuya!”

Đứng ở đằng xa là một thiếu niên mười mấy tuổi cùng ánh mắt ôn nhu nhưng vô cùng kiên định. Dù cậu vẫn chỉ là thằng nhóc với hàng lông mi thô rậm, đôi mắt hơi sưng, tựa hồ chỉ có một mí, nhưng thời khắc ấy, Jin tin tưởng rằng người thiếu niên này nhất định sẽ đạt tới ước mơ cậu ấy luôn ấp ủ bấy lâu.

Nhất định.

Nhỏn miệng cười tươi tắn, Jin giơ cao tay, dùng hết sức bình sinh ném đi trái banh nhỏ trong tay mình.

Không cần ai chỉ dạy, Kazuya xoay người, quơ chiếc gậy đánh bóng một vòng rộng, rồi đánh bật tung trái banh kia, cong vút giữa không trung.

Hai bọn hần ngược mắt nhìn cánh cung cong dài, gương mặt không giấu được niềm vui sướng vô tận.

Nhưng Jin vốn không biết, với Kazuya, cánh cung ấy không khác gì chiếc cầu vồng bảy sắc, rực sáng sau mỗi cơn mưa tâm tã.

Sáng sớm hôm sau, khi vừa tỉnh dậy, Kazuya đã thấy Jin ngồi bên cửa sổ, chăm chú ngắm nhìn chậu Păng-xê be bé.

Nghe thấy tiếng động, Jin liền quay lại, nhỏn miệng cười với Kazuya, “Chào buổi sáng!”

Ánh mặt trời dịu nhẹ của mùa đông vuốt ve lấy bầu má trắng hồng của Jin, âu yếm gương mặt hài hòa của người ấy, tia nắng nhàn nhạt còn lưu luyến, đọng mình nơi chiếc cằm chẻ nhẹ.

Lòng Kazuya nôn nao không thôi. Chậu Păng-xê ngồi cạnh Jin bỗng chốc kém tươi tắn muôn phần.

Jin chợt lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của Kazuya, “Anh vẫn muốn trồng một cây nào đó, nhưng thấy phiền quá. Không nghĩ là em cũng thích.”

Kazuya khẽ cười, rồi trả lời, “Chậu hoa đấy là Păng-xê, quà tặng anh đấy.”

Ánh mắt Jin lập tức mở lớn, vội vội vàng vàng đưa tay chỉ về mình, “Tặng anh? Sao thế?”

Bộ dạng Jin lúc ấy có chút ngơ ngác, khờ dại đến đáng yêu, khiến Kazuya không khỏi nghĩ đến chú cún Ran nhà đối diện hồi xưa.

Kazuya hơi nghiêng đầu, đảo mắt lướt qua Jin rồi lại chăm chăm vào chậu Păng-xê bên khung cửa sổ, “Hôm qua là ngày em lĩnh lương tháng đầu tiên, nên muốn mua chút gì để cảm ơn anh đã cho em ở lại.”

Lời khách sáo vừa thốt ra, khiến Kazuya chợt có chút không tự nhiên. Cậu vội vàng cúi đầu, xoay người bước vào bếp, bắt tay vào chuẩn bị điểm tâm.

Bỗng nhiên, giọng nói quen thuộc và trầm ấm kia vang lên từ đằng sau Kazuya, “Sau này nếu không về ăn cơm, anh sẽ gọi điện thoại báo cho em biết. Thật xin lỗi, đã để em đợi cả đêm. Cảm ơn món quà của em nha!”

Kazuya lắc đầu nguầy nguậy, lảng lạng không nói lời nào.

Jin, người phải nói cảm ơn là em. Anh giữ em lại, cho em một chỗ ở, rồi những bữa ăn, còn tặng em món quà vô giá kia. Những gì anh làm cho em, không phải ai cũng có thể làm được.

“Jin.” Kazuya quay đầu nhìn người trước mặt, lần đầu tiên gọi lên cái tên ấy. Một âm tiết đơn giản, nhưng lại khiến lòng Kazuya xôn xao khôn cùng.

Jin ngạc nhiên nhìn cậu. Kazuya chợt thấp giọng. “Sau này, anh cứ gọi em là Kazu-chan.”

Kazu-chan, đây là cái tên cậu ao ước được nghe một người nào đó gọi. Thế nhưng, một nguyện vọng nhỏ nhoi như thế vẫn chưa từng thành hiện thực. Bởi vì Kamenashi Kazuya vốn không có người bạn nào có thể xưng hô thân mật cùng nhau.

Jin ngơ ngác nhìn cậu cả nửa ngày trời, rồi mới hững hờ hô lớn tiếng, “KAZU-CHAN!!! Anh đói rồi, em

làm điểm tâm cho phần anh luôn nha?”

Một buổi sáng đẹp trời.

7. Chương 7

Hồi ức chỉ là hồi ức.

Từ đêm khuya ấy về sau, mối quan hệ giữa Kazuya và Jin cũng có sự thay đổi. Những câu nệ dè chừng ngày trước tựa hồ đã hóa đầu mất; mỗi lần Kazuya nhìn đến người kia, cậu không còn áy náy, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn. Còn Jin dường như đã quen thuộc với sự tồn tại của Kazuya. Mỗi ngày về tới nhà, Jin đều điềm nhiên nói, “Anh về rồi.” Sau đó, Kazuya đang ngồi trên ghế sofa sẽ ngẩng đầu lên, tay gấp quyển sách đang đọc giữa chừng và hỏi, “Anh ăn cơm chưa?”

Kazuya biết Jin không thể nhịn đói lâu được. Thế nên mỗi lần nấu cơm, cậu đều thừa lại một ít, để khi Jin về, nếu đói thì có thể ăn thêm bữa khuya.

Dần dà, căn hộ dường như trở thành một mái ấm với Kazuya. Bên cửa sổ có chậu cây được chăm chút cẩn thận mỗi ngày, những bức màn ca-rô được giặt giũ sạch sẽ, nhà bếp lau chùi, không cần bẩn, phòng khách ngăn nắp, gọn gàng; tất thảy đều là kiệt tác của Kazuya.

Mỗi lần vất vả tổng vệ sinh toàn căn hộ xong xuôi, Kazuya đều khoanh chân ngồi trên sàn nhà mát rượi, mắt nhắm nhìn bức màn ca-rô đang tung mình cùng mấy cành hoa păng-xê đong đưa trong gió, lòng Kazuya bất giác bình thản vô cùng, tựa đám mây lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm, chậm rãi mà thần nhiên, tĩnh lặng mà êm ả. Dù rằng trước giờ Jin luôn bề bộn nhiều việc, còn Kazuya mỗi ngày luôn mở tivi, rồi im lặng đọc sách, nhưng bầu không khí giữa hai người đã hòa hợp hơn rất nhiều, nhẹ nhàng mà không chút tư lợi.

Từ trong tivi chợt vang lên những tiếng cười giòn giã, Kazuya buông quyển sách trên tay, mắt ngược nhìn màn hình trước mặt. Akanishi Jin đang nở nụ cười tựa ánh dương kinh điển của mình giữa khung hình nhỏ bé, xung quanh là những thiếu niên với gương mặt xinh xắn, bắt mắt không kém. Trong đó, có một người ngồi sau lưng Jin, ánh mắt chăm chú nhìn hắn hồ hởi đùa giỡn cùng những bạn bè xung quanh, vẻ mặt thoáng nét yêu thương cùng triu mến. Lòng Kazuya bất giác chạnh lại, như một loại bản năng, cậu liền nhớ rõ họ tên người thiếu niên ấy: Yamashita Tomohisa. Người bạn thân nhất của Akanishi Jin, và cũng là một trong những thần tượng đình đám ở Nhật Bản.

Jin chưa bao giờ đề cập những người bạn của mình với Kazuya, tựa hồ cậu và họ không có mối liên hệ nào cả. Nói ra thì thực tế chính là vậy. Nào là Jimmy, Nakamaru, Tanaka, Kazama, hay Hasegawa, tất cả đều là những người Kazuya chỉ có thể thấy trên tivi. Huống hồ, Jin cũng chẳng bao giờ ở trước mặt bạn mình mà nói tới một Kamenashi Kazuya. Tựa như Jin chưa từng nói về công việc của mình với Kazuya. Từ khi Kazuya ở nhà Jin, cậu chưa từng thấy con người này rủ bất cứ người bạn nào về nhà. Có lẽ trong mắt người nhà cũng như bạn bè Jin, căn hộ của người này không khác gì ổ chuột hay bãi chiến trường, dơ bẩn và bừa bộn. Vì lẽ ấy, không ai rảnh rỗi đến làm người dọn không công cho Jin.

Từ dạo ấy về sau, mỗi lần bật Hadaka No Shounen lên, Kazuya cơ hồ đều thấy được bóng dáng của người thiếu niên kia bên cạnh Jin. Một người bạn vô cùng thân thiết, có thể tự do ra vào nhà gia đình Jin, có thể công khai viết thư, nhắn nhủ cho nhau ở Hadaka no Shounen, có thể mỗi năm trải nghiệm ngày Giáng Sinh cùng Jin. Trong mắt người thiếu niên Yamashita Tomohisa ấy, nhất định, Akanishi Jin là một thằng bé xinh xắn nhưng lại khờ khạo, hồn nhiên không khác gì cỏ cây.

Kazuya đã nghĩ như thế. Nhưng Yamashita biết tới gương mặt mỗi mặt của Jin mỗi lần về nhà sao? Hay như điệu bộ thần thờ của Jin khi ngồi phịch xuống ghế sofa, lẳng lặng không nói tiếng nào? Yamashita biết khi ở nhà, Jin chỉ thích làm việc một mình, không muốn một ai quấy rầy sao? Yamashita biết Jin kỳ thật ngại những tiếng ồn ào, ầm ĩ, mà chỉ thích bật nhạc, một mình làm bạn cùng làn điệu du dương sao?

Yamashita Tomohisa nhất định không biết.

Con người tĩnh lặng ở nhà kia mới là Akanishi Jin. Một Akanishi Jin chân chính mà chỉ Kamenashi Kazuya có thể chứng kiến.

Vô luận là một Jin quyến rũ gợi tình trên sân khấu, hay một Jin ngờ nghệch cười đến âm lòng trong những chương trình truyền hình, đều không phải bộ mặt chân thật nhất của người ấy. Dù vô tình hay cố ý, với con người này, nụ cười khờ khạo kia là một vỏ bọc bảo vệ chính mình, một chiếc mặt nạ che đi cái mềm mỏng yếu ớt tận bên trong, không cho bất kỳ ai cảm tới.

Nhưng Kamenashi Kazuya có thể, dù gì chỉ trong chốc lát. Mỗi lần nhìn thấy Jin trên tivi, đôi môi lúc nào cũng tươi tắn một nụ cười, lòng Kazuya không khỏi nhói lên. Con người này không một mỗi sao? Khi phải nhập vai sâu sắc, đến rồi cả con người thật của chính mình cũng dần dà tan biến?

Bất giác, Kazuya cảm giác xa lạ với người thiếu niên tên Akanishi Jin, rốt cuộc con người ấy đang suy nghĩ những gì?

Dạo gần đây, Jin bỗng hay nổi hứng muốn ăn mì. Có lần, trời đã về khuya, vừa về đến nhà, hắn đã hồ hởi kéo tay Kazuya đến quán mì cách đó mấy con phố để thưởng thức một bát nóng hổi. Đường phố về khuya cho con người ta những cảm giác thật khác với buổi ngày. Tiếng bước chân của cả hai bọn hắn rất nhỏ; ấy thế mà, giữa ngã tư tĩnh lặng, thanh âm ấy vẫn đều đều vang lên. Jin bỗng nhiên hạ giọng trò chuyện với Kazuya, nội dung chỉ xoay quanh mấy vấn đề không gì thú vị, nhưng Kazuya vẫn bật cười thật tự nhiên. Không phải vì lời Jin nói buồn cười, mà vì cậu thích một Akanishi Jin mộc mạc, không chút chải chuốt ấy. Kazuya không phải một đứa trẻ tự tin, nhưng cậu tin tưởng chính mình có thể khiến Jin cảm thấy thoải mái, thân nhiên mà trải lòng với cậu.

Ngồi trong quán nhỏ, nhìn Jin ăn bát mì nóng hổi thật ngon lành, sắc mặt mỗi lúc một tươi tắn hơn, chính là điều khiến Kazuya cảm giác vui vẻ nhất trong ngày.

Kazuya sinh ra đã là đứa trẻ kén ăn. Sau bữa tối, cậu thường không ăn được gì thêm nữa. Vì lẽ ấy, cậu hay thừa lúc Jin đang cúi đầu ăn mì sùm sụp mà bỏ mấy miếng thịt heo của mình vào tô Jin.

Ban đầu, Jin còn giả giọng trách cậu. Nhưng sau đó phát hiện cậu thực sự ăn không vô, hắn không miễn

cưỡng cậu nữa. Ngược lại, Jin còn phụ cậu chén sách toàn bộ mì trong bát. Đến khi ra khỏi quán, Jin thở dài, đưa tay xoa bụng, nhỏ giọng nói thầm, không biết phải tập thể dục đến mức nào mới có thể tiêu hết một bụng đầy mì.

Trên đường về, Kazuya cũng buông lời trêu đùa với Jin, “Anh ăn no căng rồi, hay công em về đi, coi như là vận động tiêu mì.”

Không nghĩ Jin thế nhưng lại gật đầu cái rụp, vẻ mặt vô cùng đắc ý, “Ý hay a! Dù gì anh cũng khỏe như thế! Kazu-chan làm việc cả ngày rồi, chắc mệt lắm ha?”

Chỉ một câu như thế nhưng từ đó trở đi, mỗi lần ăn bữa mì khuya trở về, Jin lại công Kazuya trên lưng, lưng thũng bước về nhà.

Jin mặc chiếc áo lạnh thật dày, trông không khác gì chú gấu con núc ních đáng yêu. Kazuya ghé đầu trên vai Jin, lặng lẽ lắng nghe những tiếng thở phập phồng bên tai, cảm giác con tim dường như đập mỗi lúc một nhanh, tựa hồ muốn nhảy bỏ cả ra ngoài. Kazuya không biết phải giải thích loại cảm giác kỳ lạ ấy thế nào, cậu chỉ đành tự nhủ với chính mình, có lẽ làm việc mệt mỏi nên mới cảm giác tấm lưng Jin thật ấm áp biết dường nào. Cái nhiệt ấm ấy như ru cậu vào một giấc nồng, không chút mệt mỏi cùng choáng váng của những đêm thiếu ngủ.

Giọng nói rôm rả tựa trẻ con của Jin cứ giòn giã bên tai Kazuya, liên thoảng liên miên như một chiếc máy, lại còn tự cười với chính mình. Đôi lúc Jin còn nổi hứng cất giọng ngêu ngao mấy bài hát do chính mình sáng tác.

Dù là thế nào, trên môi Kazuya vẫn luôn nở một nụ cười mãn nguyện, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, nhẹ nhàng thiếp đi.

Ở những đêm khuya đầu xuân 2003, Kazuya cứ thế ngủ say trên tấm lưng ấm áp của Akanishi Jin. Đến khi choàng mình tỉnh giấc, cậu lại phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường trải khăn ca-rô giữa căn phòng ảo mờ loại ánh sáng màu cam. Giọng nói của Jin hòa quyện cùng hơi thở tươi mát của biển cả, như một bài ru đưa Kazuya vào những giấc mơ êm đềm. Nhớ có lần, Jin đã nhẹ giọng thì thầm bên tai cậu, “Kazu-chan, về sau, tội mình phân công đi ha? Anh ăn sợi mì, còn em uống nước mì, nha? Nha?”

Lời vừa dứt, con tim trong lồng ngực chợt lỏ nhịp. Kazuya cúi đầu, chôn mặt vào bả vai Jin, nhỏ giọng trả lời, “Ừ.”

Dù không nhìn thấy, nhưng Jin có thể cảm giác trên môi người thiếu niên đang nằm trên lưng hẳn là một nụ cười ấm áp và hạnh phúc, cũng giống như chính hắn lúc này đây.

Đó là lần đầu tiên Kazuya hứa hẹn với một người, một thiếu niên mang tên Akanishi Jin. Lời hứa thật giản đơn nhưng khiến cậu cảm động vô cùng.

Nếu nói đến những tháng năm niên thiếu của hai bọn họ, có lẽ đó là hình ảnh hắn công hắn trên lưng,

không chút âu lo cùng vương bận. Dù cho năm tháng có đổi thay, dù cho hồi ức có phai nhạt theo thời gian, hình ảnh ấy vẫn in đậm trong tâm khảm hai người bọn hắn. Một quãng thời gian bình yên, một cuộc sống nhẹ nhàng và êm ả.

Có một loại tình cảm mà không dính dáng tới bất kỳ vật chất nào. Hắn gặp hắn, không màng đến thời gian, không nghĩ tới địa điểm, cái tình cứ vô thanh vô tức tiến vào lòng người, không ai có thể kháng cự.

Những năm tháng còn non trẻ ấy của bọn hắn, thiết nghĩ phía trước là bao nhiêu điều thật quan trọng với bản thân, nhưng lại không nhận ra, cái gọi là trân quý nhất chính là một người bạn đồng hành luôn ở bên cạnh mình, cùng mình tận hưởng những trải nghiệm của thời gian, để rồi cho nhau loại cảm tình yên bình mà khắc cốt ghi tâm.

8. Chương 8

Nhật ký của Kame.

Ngày 27 tháng 10 năm 2006. Thời tiết: se lạnh.

Trời vào thu, bệnh tình của tôi ngày một nghiêm trọng. Ban đầu chỉ là chìa khóa hay ví, dần dà đến chuyện khóa cửa hay tắt vòi nước, rồi hết ba lần bảy lượt tôi quên băng giờ tập của đội bóng. Không ít lần đợi đến khi mọi người đã tập gần xong, tôi mới vội vội vàng vàng chạy tới. Đối diện với những ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của đồng đội, tôi chỉ đành hết lần này tới lượt khác cúi người xin lỗi, rồi tự mình ở lại, làm theo những bài tập của mọi người trước đó. Một lần, rồi lại một lần.

Rốt cuộc, ngày tập sau đó, tôi vẫn quên.

Đến rồi một ngày, huấn luyện viên Fujita không thể nhẫn nhịn được hơn. Ông đã nổi nóng với tôi. Ông hung hăng ném phăng quả bóng trên tay, rồi lớn tiếng gắt gỏng, “Kamenashi Kazuya, nếu cậu cứ tự cho mình không cần tập vẫn có thể ra trận thi đấu thì từ giờ đừng hòng tôi chữa một vị trí nào trong đội hình cho cậu!!!!”

Vị huấn luyện viên thường ngày luôn bình dị, gần gũi và thân thiện, nay không khác gì một con sư tử đang lồng lộn, tức giận đến cực điểm. Tôi quả thật khi ấy không biết làm gì, chỉ còn cách cúi gập người, miệng lắp đi lắp lại lời mà chính mình đã nói không biết bao lần, bản thân vô cùng xấu hổ, “Xin lỗi, huấn luyện viên. Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi...

Đến khi mọi người đã ra về hết, tôi mới được phép một mình tập lại toàn bộ quá trình huấn luyện cả đội đã làm. Động tác ném bóng, yêu cầu chỉ cần làm một trăm lần. Thế nhưng hôm nay, tôi không muốn chính mình dừng lại. Hết một lần rồi lại một lần, tôi cứ thế dùng sức mà chuyển động cánh tay, ném đi quả bóng

nhỏ kia. Tới lúc banh đã ném hết, thì tôi lại tự mình đi gom toàn bộ trở về, rồi tiếp tục ném.

97, 98, 99, 100... 180... 220... 300...

Ném.

Cứ ném.

Mãi tới khi cánh tay mỏi nhừ, không tài nào nhấc lên được, mồ hôi nhễ nhại, ướt đẫm toàn thân, tôi mới thần thờ ngồi phịch xuống sân bóng trống trải. Xung quanh sân vận động là vô số những hàng đèn sáng rực cả một trời đêm; ngược nhìn những đốm sáng chói lòa ấy, đôi mắt tôi không khỏi mỏi đau, thiếu điều muốn rơi lệ. Hai cánh tay rã rời, run rẩy không thôi, tựa như không còn nghe theo điều khiển của cơ thể mình. Giữa không gian tĩnh lặng, tôi nghe rất rõ hơi thở phập phồng cùng tiếng đập thành thịch của con tim. Rốt cuộc, tôi cảm giác được Kamenashi Kazuya vẫn tồn tại trên thế giới này.

Không biết tự khi nào, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho chính mình. Mỗi một cú ném cơ hồ đều có thể là lần cuối của tôi. Cái bóng ma vô chừng đang núp ẩn trong trí não lúc nào cũng chực chờ chồm ra. Khi ấy, chỉ nháy mắt thôi, toàn bộ những kiến thức cùng hiểu biết về bóng chày của tôi sẽ đều như quả bóng kia, bay vút thật cao, thật xa, mà không hề trở về. Tôi sẽ không còn biết cách đón bóng chính xác, hay làm sao để đánh đi một cú thật đẹp; mỗi một kỹ thuật, mỗi một động tác, cứ thế mà biến mất trong trí não. Cơ thể con người do bộ não làm chủ, nếu đã không còn trí nhớ hay nhận thức, cho dù một Kamenashi Kazuya có may mắn không thành người tàn tật, nó cũng phải từ bỏ môn thể thao gắn liền một đời này. Bóng chày – sinh mệnh thứ hai của tôi.

Trước khi bệnh tình trở nên nghiêm trọng hơn, điều tiên quyết tôi phải từ bỏ là bóng chày. Nếu để một thiếu niên được mệnh danh thiên tài bóng chày – Kamenashi Kazuya – bỗng chốc trước hàng nghìn khán giả, sững người vì không biết chính mình đang làm gì, ném bóng là thế nào, home-run nghĩa ra sao, tôi tình nguyện buông tha bóng chày từ bây giờ.

Bàn tay xiết chặt quả bóng cuối cùng, không ai hơn chính mình hiểu rõ, trái banh nhỏ ấy đã ngưng tụ bao mồ hôi cùng nước mắt của tôi, một giấc mộng của cả đời người. Khi hi vọng ngập tràn, tôi đã vui sướng ném nó thật xa; khi cảm xúc nghẹn ngào, tôi đã nhìn nó, nước mắt hạnh phúc tuôn rơi, thấm ướt cả trái banh nhỏ. Hết thấy những điều ấy đều hiển hiện trong trí óc tôi mỗi lần được rong ruổi cùng bóng chày, những kỷ niệm trân quý của đời tôi.

Nhưng tôi biết, rồi tôi sẽ quên chúng thôi. Một giờ khắc nào đó, tôi sẽ như thành gỗ, không biết cả bóng chày là gì mà chôn chân giữa cầu trường rộng lớn.

Có lẽ điều khủng khiếp nhất chính là khi vấp ngã, tôi sẽ quên mất phải đứng lên như thế nào.

Thật xin lỗi, vị huấn luyện viên luôn cổ vũ và trao tặng tôi bao niềm hi vọng.

Thật xin lỗi, những đồng đội luôn kề vai sát cánh bên tôi, cùng nhau hướng về đỉnh cao của vinh quang.

Thật xin lỗi, bọn trẻ nhỏ với tình yêu sôi sục với bóng chày.

Kamenashi Kazuya của hiện tại đã không thể dùng chính hành động của mình để chứng minh chân lý: chỉ cần nỗ lực hết mình, giấc mơ sẽ thành hiện thực.

Từ giờ, tôi phải tập cho chính mình quen thuộc với bệnh tình, quen thuộc với những khoảnh khắc không tiếng vỗ tay từ khán giả, quen thuộc với những lần đỉnh đoảng quên trước quên sau.

Quen thuộc với cuộc sống không bóng chày.

Cố gắng dùng quãng thời gian còn lại mà ghi nhớ từng khoảnh khắc, mỗi một kỷ niệm.

Tôi phải buông tha.

Từ giờ trở đi.

Nước mắt hòa cùng mồ hôi, theo khóe mắt lăn dài đến hai bên tai. Cũng là lần cuối tôi khóc vì bóng chày.

Niềm nuối tiếc duy nhất của Kamenashi Kazuya là giờ khắc này, chính mình không phải đứng giữa sân khấu giải thưởng đầy vinh quang, mà chỉ đơn độc nơi cầu trường trống trải, không một bóng người.

Nhật ký của Jin.

Ngày 7 tháng 7 năm 2009. Thời tiết: âm u.

Mỉm cười với người nhân viên gần đây và nói lời tạm biệt, tôi để trợ lý về trước. Rồi một mình giữa căn phòng hóa trang, tôi ngồi thật lâu, thẩn thờ nhìn hình ảnh vẫn một bộ chau chuốt, trang điểm kỹ càng trong gương; sau đó tôi lẳng lặng đứng dậy đi rửa mặt, mặc vào bộ đồ thường ngày, và bước lên sân khấu.

Chỉ mới mười phút trước, cả hội trường vẫn đông đúc những người và người, một bầu không khí vô cùng sôi động và náo nhiệt. Thế nhưng giờ khắc này, bao trùm cả không gian chỉ là một tầng tĩnh lặng.

Khán giả đã ra về. Không còn ánh sáng rực rỡ. Không một tiếng vỗ tay. Duy chỉ sót bức màn vẫn chưa được hạ xuống.

Tôi đơn độc đứng trên sân khấu, ánh đèn lẻ loi chiếu vào mình, cắt ngang mảnh tối đang trải dài. Tôi lặng nhìn những tia sáng hòa vào chiếc áo sơ mi đang mặc trên người, cùng tầng bụi nhỏ bé thản nhiên nhảy múa trong luồng sáng đơn côi kia.

Tôi chợt nghĩ, chính mình cũng như một hạt bụi. Không hào quang lóa mắt, nhưng sự tồn tại là thật. Chứa chan trong tim là một mối tình như bao con người bình thường khác, một nỗi chờ mong lạc lõng.

Có một ca khúc, tôi luôn muốn hát cho một người.

Một ca khúc không thể trình diễn trước ánh đèn chói lòa cùng nghìn nhân vạn người.

Một ca khúc chỉ dành cho mình em.

Nếu em không thể nghe, đành xem như đó là một kỷ niệm cho chính mình, một lời tiễn biệt, một khúc tiếc thương cho tình yêu đã chết trong tôi.

Đúng vậy, tình yêu đã chết trong tôi, bắt đầu từ khoảnh khắc em rời xa.

Kỳ thật, tôi đã không còn quan tâm đến khán giả nghĩ gì, cái nhiệt huyết ca hát đã cháy tàn, vì tình yêu duy nhất đã không còn. Em đi, mang theo trái tim tôi.

Ngày hôm nay, anh chỉ muốn hát tặng em một ca khúc. Bài hát tên “Precious One”.

Time goes by bokura wa ikutsumo no deai to wakare wo kurikaesu

Thời gian dần trôi, đã qua bao lần gặp gỡ cùng chia tay

Here I am dareka no yasashisa ni amaete nanika wo miushinatta

Anh ngồi đây, đắm chìm trong sự dịu dàng của em, cảm giác như lạc mất điều gì.

Ima sugisatta kisetu wo kazoe hitorikiri no yoru nani wo omou?

Giờ đây, giữa đêm tối cô đơn, em đang nghĩ gì khi nhìn những mùa trôi qua?

Sometime toki ni nazeka mune ni semaru loneliness

Có những lúc cái cô đơn như nhận chìm con tim anh.

I don't want to be all alone setsunakute

Anh không muốn cô đơn một mình, nó thật cay đắng

One day itsu no hi ni ka mitsukaru sa precious one

Một ngày, rồi một ngày em sẽ đến với người yêu dấu của em

Sora miagereba hora ne hitotsu no shining star

Để rồi khi em ngược nhìn bầu trời, một ngôi sao lấp lánh đang mỉm cười.

Giọng hát khàn đục, nhưng cảm xúc vô cùng trong trẻo. Những tháng ngày hạnh phúc bên một em tươi sáng, những hình ảnh kỷ niệm từ những ngày đầu gặp gỡ em cứ từng chút một, từng chút một hiển hiện trong anh, như thước phim không lời của thời gian. Lời ca của anh là nền phim, còn em là hồn phim. Một cái thâm tình không người nghe. Một ẩn số được vun đắp bởi thời gian mà chỉ dành riêng cho anh và em. Ấy thế mà, dù anh có khản giọng gọi tên em, hình ảnh một Kazuya vẫn mãi chỉ là bóng ảo. Một Kazuya xoay người nhìn anh, rồi nhoẻn miệng nở nụ cười thật ngây thơ, tựa như bức ảnh đã bào mòn theo thời gian.

Những hồi ức trân quý, những cảm xúc chân thật hòa quyện vào nhau, chậm rãi theo giọt nước mắt chảy ngược vào tâm. Lời ca nhẹ nhàng vang vọng giữa sân khấu, lả lướt khiêu vũ cùng tầng bụi mỏng manh.

Tell me why doushite bokutachi wa konna ni ai wo motomeru no ka na?

Hãy nói với anh, vì có gì chúng ta lại ước ao cái gọi là tình yêu?

Ahh... Hoshizora wa shoujiki da ne yasashiku kirameki yoru wo kazaru

Ahh... bầu trời đầy sao chân thực như điểm xuyết cả tầng trời đêm

Somewhere dokoka ni iru taisetsu na only one

Ở đâu đó, chỉ đâu đó thôi là người yêu dấu của riêng em

You're not all alone anymore hitori ja nai

Em sẽ không cô đơn một mình nữa.

Someday itsuka aeru unmei no someone you'll love

Một ngày, một ngày nào đó, em sẽ gặp người ấy của em.

Futo ki ga tsukeba hora ne kimi no soba ni iru

Và rồi em sẽ nhận ra, người ấy vẫn luôn ở cạnh bên em.

Tatoe million years toki ga sugitemo

Dù hàng triệu năm có trôi qua,

We never change, no worries, you'll be alright

Chúng ta mãi không thay đổi. Đừng lo, em của tôi.

Your precious only one kanarazu deaeru sa

Rồi em sẽ gặp người đầu yêu của em.

One day you'll find kono hoshi de

Rồi em sẽ tìm thấy giữa hành tinh này

You are not all alone anymore (You are my shining star)

Em sẽ không cô đơn nữa (Em là vì sao của riêng anh)

I believe in love

Anh tin tưởng tình yêu của chúng ta

Zutto

Mãi mãi

Kazuya, anh không phải một ngôi sao nổi tiếng, cũng không phải thần tượng của bất kỳ ai, anh đơn thuần chỉ là một gã đàn ông. Những gì anh có thể làm được, bất quá chỉ là đối diện với một mối tình vô vọng mà lặng lẽ hát tặng em. Nếu trên đời có nơi gọi là thiên đường, nếu em thật sự có thể nghe thấy lời anh, xin em hãy vỗ tay tặng anh. Để anh biết, ở thế giới bên kia, em vẫn luôn nở nụ cười thuần khiết mà e lệ của mình.

Tựa hồ vắng vắng đầu đây, tôi nghe như có tiếng vỗ tay, hay tất thấy chỉ là một loại ảo giác?

Lệ ướt đầm mắt, tôi như loáng thoáng thấy bóng dáng ai đó, nhưng lại tựa hồ tiêu thất đầu cả. Ánh đèn le lói chiếu rọi vào một tôi đang nghẹn ngào nước mắt. Bàn tay cầm chiếc micro khẽ run, thanh âm lại một lần nữa du dương cất lên, kiên định mà nào lòng.

Lời kết bài.

Tôi rút cuộc khuyu ngồi giữa sân khấu không em, vùi đầu vào vòng tay mà nước nỡ nghẹn ngào.

Kazuya, năm thứ sáu kể từ ngày em xa anh, anh muốn tặng em một ca khúc.

Bài ca tên “Precious One”.

You’re the precious one. You’re my only one.

Người yêu dấu của anh, người duy nhất của anh.

9. Chương 9

Vẫn chỉ là hồi ức.

Kazuya vốn chưa từng nghĩ sẽ cãi nhau với Jin; cậu luôn định ninh hai người bạn họ cứ yên bình mà sống qua ngày. Quá khứ đã qua, tương lai chưa tới, hiện tại chính là điều đáng trân quý nhất.

Rất dễ dàng dựng nên một tòa lâu đài cát, để nó giương mình đầy tự hào dưới ánh mặt trời chói lọi; nhưng chỉ một đợt sóng nhỏ cũng có thể quật ngã cả tòa lâu đài ấy. Hạnh phúc là như thế.

Điện thoại trong phòng khách không ngừng reo lên, nhưng Kazuya không bắt.

Phải đi nấu cơm, Kazuya rửa sạch rau, rồi cắt thành từng miếng nhỏ, nấu lên một nồi canh đậu hũ, bàn tay thuần thục tạo nên những miếng cơm nắm vẹn tròn.

Phải giặt quần áo, cậu liền vào phòng Jin, thu gom mấy bộ đồ, chia ra cái nào giặt tay, cái nào giặt máy. Tiếng xào xào từ chiếc máy giặt đang chạy, tiếng lèo xèo từ nồi canh đang sôi, tiếng nước chảy xối xả vào chậu đồ... còn có tiếng điện thoại không ngừng reo lên. Hòa cùng loại thanh âm không phát thành lời từ thâm tâm Kazuya.

Đều do một người gọi tới?

Hay từ một số quen?

Kazuya đều không muốn biết.

Có lẽ khi nhắc lên, cậu sẽ nghe được giọng nói quen thuộc cùng trong vắt của người thiếu niên nọ, “Kame-chan, tối nay anh không ăn cơm nhà. Em cứ ăn trước đi.”

Hoặc có thể nghe đến một giọng nữ ngọt ngào mà xa lạ, “Jin à? Hôm nay nhớ cuộc hẹn với em a!”

Nếu không thì là giọng nói vô cùng phấn khích và tràn ngập sùng bái của người hâm mộ, “Alô, cho hỏi đây có phải là nhà của Akanishi Jin không ạ? Jin, em yêu anh!!! Em để lại số của mình, có gì anh gọi cho em nha!”

Kazuya bất giác tự hỏi, chính mình muốn nghe thấy giọng nói nào? Không muốn nghe giọng nói nào? Nhưng xem chừng quyền quyết định không thuộc về cậu, cũng giống như tới tận bây giờ, chẳng đến phiên cậu nói một chữ “Không”. Quyền hành ấy không dành cho Kazuya.

Có gì trên đời lại có nhiều người rảnh rỗi đến mức gọi mấy cuộc điện thoại nhàm chán như thế? Kazuya thiếu điều không còn sức mà nói với các cô nàng, mong mọi người đừng gọi tới nữa, Akanishi Jin không sống ở đây.

Từ khi chào đời tới hiện tại, đó là lần đầu tiên Kazuya nói dối, đối phương còn là một người xa lạ mà cậu không biết mặt. Ấy thế nhưng, dù cậu đã nói như thế, điện thoại cả ngày vẫn reo lên từng phút từng giây, không hề ngưng nghỉ.

Sự tình phát sinh hai ngày trước đó.

Đó là một chiều xuân bình thường như bao ngày khác, Kazuya xong việc về nhà. Vừa về tới nơi, cậu đã thấy túm tụm một nhóm nữ sinh trước cổng, nét mặt đầy vẻ tò mò cùng phấn khích, có vẻ đang trộm ngó một thần tượng nào đó.

Kazuya không khỏi thở dài.

Vừa nhìn thấy cậu, mấy nữ sinh ấy đã bu lại, vồn vã hỏi thăm số nhà của Jin. Kazuya chỉ lắc đầu, nói một câu ngắn gọn, “Xin lỗi, tớ không biết ai tên Akanishi Jin.”

Gương mặt hồ hởi khi nãy của các cô liền đánh lại, lạnh lùng đến khó ngờ, tựa hồ còn pha chút giễu cợt cùng châm biếm.

— “Hứ, nhìn là biết không phải người Tokyo rồi, quê một cục!”

— “Mình hỏi thăm tên hai lúa này làm gì, cứ thế mà xông vào cho rồi.”

— “Bạn của Jin toàn mấy người đẹp trai, bao gạo quê mùa này sao lại biết Jin nhà mình chứ.”

Kazuya còn có thể nói được gì? Cậu chỉ đành cúi đầu, tay cầm mấy bịch đồ ăn, nhanh chân bước vào nhà, rồi khóa cửa lại. Không thể làm bất cứ điều gì, dù là cất lên một lời phản bác.

Kazuya vẫn chờ Jin về như mọi ngày. Đến ba giờ sáng, người vừa mở cửa bước vào, cậu liền nói, “Hôm nay có người tới tìm anh, họ nói là người hâm mộ của anh... Còn hỏi số nhà.”

Gương mặt đượm vẻ mệt mỏi của Jin chợt trở nên cấp bách, “Thế em nói gì với mấy người đó?”

Kazuya lắc đầu, “Em bảo anh không ở đây. À, sau đó có một cô tên Gina gọi điện thoại đến tìm anh, em cũng nói như thế.”

Vừa nghe đến đây, Jin lập tức cao giọng quát, “Gì???? Em nói với bạn gái anh là anh không ở đây???”

Thanh âm lớn tiếng đến đột ngột, như phá nát sự tĩnh lặng cân bằng của cả căn phòng.

Kazuya ngẩn người, đôi mắt tròn xoe nhìn Jin hậm hực về phòng, đóng sầm cửa lại.

Một việc nhỏ như thế. Nhưng đó là lần đầu Jin lớn tiếng với cậu. Kazuya thậm chí không biết người này đã có bạn gái. Jin chưa bao giờ nói, mà Kazuya cũng chẳng hỏi.

Đúng vậy, cậu chỉ là một thằng bé quê mùa không lớn lên giữa chốn Tokyo hiện đại. Không đẹp mắt như những người bạn của Jin. Khi đi trên đường, cũng chẳng ai buồn để ý tới cậu.

Đừng nói gì tới mối quan hệ giữa hai người, ngay cả những khó chịu dày vò trong tâm tư Kazuya, Jin đều không biết. Người ấy vô tư, làm sao nghĩ tới một Kamenashi chỉ vì chờ đợi Akanishi Jin về cùng mình ăn bữa cơm trong yên lặng mà lòng nhảy nhót, bồi hồi suốt cả buổi chiều; Jin sao biết mỗi lần Kazuya giật đồ cho hắn, ngược nhìn những tà áo thấn nhiên trong gió, tâm hồn bỗng chốc nhẹ thảnh cùng hạnh phúc; Jin sao biết một Kamenashi Kazuya dù chỉ là cái bóng sau lưng Akanishi Jin vẫn luôn nở nụ cười khe khẽ đầy mãn nguyện. Làm sao Jin biết...

Mãi đắm chìm trong cuộc sống thản nhiên, ảm áp cùng dịu nhẹ này, Kamenashi Kazuya bất giác quên mất những điều quan trọng với chính mình. Tỷ như tự tôn. Tỷ như sự độc lập.

Kazuya suýt quên mất, chính mình đơn thuần chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu ở chốn Tokyo phồn hoa xa xỉ.

Không tới phiên cậu nói một chữ “không”, không tới phiên cậu nổi giận, thậm chí cũng không tới phiên cậu cất tiếng hỏi han.

Mãi đến khi sự cân bằng bị nghịch phá, đến khi bất giác làm thương đến đối phương, Kazuya mới bất giác nhận ra lòng mình đã thay đổi tự lòng nào. Lo lắng nhiều thứ hơn, miễn cảm cùng bất an hơn, phiền toái cùng bối rối tới ngay cả chính mình còn không chịu được, hướng hồ là Jin.

Phải chăng một khi đã yêu quý ai đó, con người ta đều trở nên hẹp hòi? Cả một hạt cát cũng không vừa mắt? Dù là câu đùa cợt vô tình, hay cú điện thoại nhằm số, cũng đều như từng mũi kim sắc nhọn chích vào trái tim cậu, rồi cả thế giới trước mắt như rơi vào tầng u ám, tựa hồ giông bão đang hoành hành.

Nguyên nhân vì sao, Kazuya từ sớm đã nghiệm được. Cậu không khỏi chạnh lòng, cũng có chút không cam tâm. Khi phát giác đến loại cảm xúc kỳ lạ ấy, Kazuya đã mở cửa mà bước vào phòng Jin.

Giữa căn phòng không ánh đèn, cậu vẫn nhìn thấy gương mặt Jin. Bất giác, đối phương như một người xa lạ với cậu. Thật giống mỗi lần ngắm nhìn Jin trên tivi, cảm giác mãnh liệt nhưng không chân thực, cứ thế trầm ổn trong nôn nao. Kazuya đứng cạnh cửa, ánh sáng nhàn nhạt từ phòng khách tản vào, vòng ôm lấy gương mặt lạnh lùng cùng bóng dáng cô độc đang tựa mình bên cửa sổ của Jin. Đối phương tựa hồ đã bình tĩnh trở lại, bàn tay đan vào mái tóc, đôi môi hết mở lại đóng, như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

Dạo gần đây vì chuyện ra mắt khán giả, Jin cảm giác chính mình như rơi vào một cõi trầm mê nào đó. Hắn phải đứng giữa lựa chọn chấp nhận những điều ước khát khe của công ty để được ra mắt, hoặc từ bỏ giấc mộng ngôi sao, cứ thế mà chôn chân tại chỗ, làm một thần tượng nhỏ bé trong những buổi biểu diễn nhỏ. Lòng Jin lúc bấy giờ bức bối cùng bức bối không thôi; người nhà, bạn bè, rồi cả người đại diện, mỗi người một câu một lời, hết lần này đến lượt khác, như một vòng vây vũ cứ bám chặt lấy Jin, không buông tha, khiến hắn vô cùng mệt mỏi và chán chường. Đường như hết thảy mọi sự kiện đều đổ ập cùng một lúc, thời gian lộn xộn. Băn khoăn trước bước ngoặt cuộc đời, hay những cú điện thoại quấy rầy đến thành thói, tất cả như khiến nỗi ức ngạnh trong Jin ngày một trưởng lớn. Kỳ thật, cho dù Kazuya không vào phòng, chính hắn cũng sẽ tự mình đi ra để giải thích.

Chuyện không liên quan đến Kazuya.

Mấy cô gọi là bạn gái bắt quá chỉ là trò đùa của tụi thiếu niên bọn hắn.

Kazuya, anh xin lỗi.

Lời chưa thoát khỏi miệng, Jin lại câm nín trước nét buồn bã trên gương mặt Kazuya lúc bấy giờ. Kazuya hôm nay có chút kỳ lạ.

“Jin.” Kazuya mở lời, âm tự kia phát ra từ đôi môi mỏng thật nhẹ nhàng đến ảm lòng. Nhưng Jin nào biết được một chữ đơn giản ấy lại mang bao ý nghĩa vô cùng quý giá với Kazuya.

Kazuya không hiểu, với cậu, Jin là một chiếc phao cứu vớt, hay là cột dựa vững chãi. Jin không phải người

qua đường xoàng xĩnh chỉ gặp một lần rồi quên, cũng không phải người bạn có thể thần nhiên hàn huyên tâm sự. Vị trí của hai người bọn hắn ngay từ đầu đã là một tầng mơ ảo, không biên giới rõ rệt. Kazuya không hiểu, Jin cũng không buồn nghiên cứu. Bọn hắn đã tin tưởng rồi tới một ngày, cái vị thế giữa hai người sẽ được định nghĩa vẹn toàn.

Kazuya biết chính mình và Jin không đồng nhất; một vui hoan tìm cảm giác, một tâm tư nguội lạnh, không dễ dàng mở lòng với ai khác. Thế nhưng ngay khi hai con người vẫn chưa hòa nhập cùng nhau, tự khi nào trong thâm tâm Kazuya đã lặng lẽ đặt Jin vào một vị thế thật đặc biệt...

Kamenashi Kazuya là một người rõ ràng và rành mạch. Trắng là trắng, đen là trắng, không bao giờ cậu tự lừa mình, mà cũng không muốn cò kè mặc cả tình cảm của mình với ai khác. Đối diện với bất cứ điều gì, Kazuya mãi mãi thẳng tiến, chứ không lùi bước.

Người cậu thích là Jin. Kazuya rốt cuộc có thể đối diện với tình cảm của mình.

Nhưng trong mắt người kia, cậu là ai?

“Jin, em ở đây, là một kẻ hầu ngày ngày nấu cơm cho anh, dọn phòng cho anh, mỗi đêm đều chờ anh về để hâm đồ ăn đến cả ngủ gật, hay là một người lạ mặt không rõ lai lịch, không đáng nhắc tới trước mặt bạn bè anh? Có lẽ anh chưa từng nghĩ sẽ nhận định em là thế nào, nhưng em không phải người thân của anh, không phải bằng hữu của anh, lại càng không phải một con thú cưng anh nuôi và bảo bọc ở nhà. Akanishi Jin, anh nói cho em hay, rốt cuộc, em là gì của anh?”

Bờ môi mấp máy, lời ẩn giấu trong tâm khảm bấy lâu cứ thế nối tiếp nhau thốt lên thật nghẹn ngào. Cả người Kazuya bất giác run nhẹ nhẹ, nhưng ngữ khí vô cùng, vô cùng bình tĩnh.

Tựa như nếu không kiên trì như thế, nỗi bi ai mãnh liệt trong tâm sẽ nhận chìm lấy cậu.

Trước mặt Akanishi Jin, Kamenashi Kazuya chỉ là một đứa trẻ yếu ớt.

Câu hỏi đặt ra, chỉ đối lại... một khoảnh khắc trầm mặc đến lặng người.

10. Chương 10

Vẫn chỉ là hồi ức.

Jin đứng chôn chân, bất động một lúc thật lâu. Tựa hồ hắn không còn sức lực để đáp trả. Kazuya bỗng nhiên bày tỏ nỗi lòng trước hắn, lại còn hỏi câu kia. Quả thật, hắn chưa từng nghĩ đến những vấn đề ấy. Trong lòng Jin từ trước tới giờ, có ba loại tình cảm: tình thân, tình yêu và tình bạn. Chính là, Kazuya rốt cuộc thuộc cung bậc nào... Jin bất giác bối rối; hắn không tài nào có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng với

chính mình, dù có là một câu dối gạt tạm bợ. Đường như với Kazuya, đó không phải tình thân, mà cũng chẳng phải tình bạn... Ngẫm nghĩ thật lâu, hai mày Jin không khỏi cau lại, vì có gì Kazuya lại hỏi hẩn vấn đề này??

Ấy thế mà, Jin không nhận ra, từng cái cau mày, nét bối rối cùng khó xử trên gương mặt hẩn đều rơi vào tầm mắt của Kazuya. Nó tựa như lưỡi dao nhỏ sắc, cắm phập vào cái tình cảm không đường thối lui trong Kazuya, máu ứa chảy. Jin không trả lời nó, nhưng nét mặt có chút trắc trở lúc bấy giờ của người ấy, so với một nụ cười băng quơ đùa cợt, càng khiến Kazuya thêm thất vọng bội phần.

Kazuya xoay người, nhanh tay mở cửa rồi chạy thẳng ra ngoài. Cậu không thể dừng lại, một khắc cũng không.

Nỗi thất vọng trong lòng tựa như giọt nước tràn ly, đôi mắt tự khi nào đã đầm lệ. Cậu dụi hai mắt, lao mình thật nhanh xuống cầu thang, đến rồi một góc tối, Kazuya dừng lại, thần thờ ngồi phụng xuống, chôn mặt vào vòng tay.

Jin sẽ không đuổi theo nó. Một người con trai đuổi theo một người con trai khác, loại chuyện này nếu nói ra, người ta sẽ bật cười mà cho là chuyện đùa. Bọn họ là hai con người riêng biệt. Mọi chuyện không hện mà tới, Jin biết được tâm tư của Kazuya. Ấu đó không hẩn là chuyện xấu. Trước khi loại tình cảm ấy tiến triển hơn, trước khi cậu quá đắm chìm trong cuộc sống chỉ xoay quanh Jin, dập tắt những cảm xúc trong Kazuya cùng như những hi vọng mỏng manh là chuyện tất yếu. Bản thân hẩn chưa bao giờ đón nhận một mối lưu luyến từ bất kỳ chàng thiếu niên nào; Kazuya là người đầu tiên. Chỉ đáng tiếc, loại tình cảm ấy đã được hạn định ngày chia ly từ sớm, nó chỉ có thể ẩn mình trong bóng tối mà nẩy nở, không thể giương oai giữa ánh dương rực rỡ. Cái gọi là hạnh phúc cùng bình yên bất quá chỉ là một loại ảo giác xa xỉ, xa hoa.

Một tầng tĩnh lặng bao trùm cả căn hộ, Jin vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Hẩn không hiểu được vì có gì Kazuya lại thất vọng. Nhưng khi nhìn đến loại cảm xúc ấy hiển hiện trên gương mặt Kazuya trước thái độ im lặng của chính mình, lòng Jin vốn đã khó chịu, nay lại càng phiền não.

Jin thừa nhận, chính mình thích giao lưu với những bạn nữ xinh xắn. Người ta tự nguyện hiến dâng mà không yêu cầu điều gì, sao hẩn có thể từ chối? Akanishi Jin thích con gái, đặc biệt là những cô xinh đẹp gợi cảm, chuyện này có gì là sai? Jin chưa bao giờ nghĩ đây là loại bí mật đáng xấu hổ nào, nhưng nói thẳng ra, khi hẩn đi cùng đám bạn tiệc tùng, sẵn đón những niềm vui mới, lòng Jin lúc bấy giờ chợt có chút cô đơn. Một tầng cảm xúc trống rỗng, chán chường ôm trùm lấy hẩn, khiến Jin có chút bàng hoàng với bản thân, nhưng lại không biết làm thế nào cho phải.

Những cô gái bên cạnh Jin hết đến rồi đi, chưa một ai nắm bắt được con tim khó hiểu này. Ngoại trừ một thân thể đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ, ngoại trừ những cảm giác khuây khỏa về xác thịt, những cung bậc khác như biến mất một khi gót hồng xoay bước. Ấy thế mà, mỗi buổi tối, khi nhìn đến Kazuya lui cui đun đun nấu nấu trong nhà bếp, rồi còn tỉ mỉ gọt cho hẩn một đĩa trái cây sau mỗi bữa cơm, hạnh phúc như vỗ trùm lấy Jin. Kazuya thích ca-rô, Kazuya thích nhiều màu sắc, Kazuya thích đọc sách và bóng chày. Chỉ là những điều rất giản dị mộc mạc, nhưng lại tiến sâu vào tâm khảm hẩn.

Jin chỉ biết mỗi ngày về tới nhà, nhìn thấy bóng dáng đơn bạc đang lo co trên chiếc ghế sofa, sự mệt mỏi như quán chặt lấy từng thớ cơ trên gương mặt nhỏ nhắn, lòng Jin bất giác chạnh lại, đau nhói nhưng lại vô cùng yên tâm. Dù hẩn ở bên ngoài có cuồng hoan bao nhiêu người, trong lòng nhất nhất vẫn nhớ thương

người thiếu niên ít nói mà trầm ổn này. Lo em ăn không ngon, lo em phải trực ca đêm, không ngủ đủ giấc, lo em không nhận được điện thoại của mình báo không về nhà ăn cơm, lo em ngủ mà không đắp chăn, sẽ bị cảm lạnh. Thế nên những ngày về tới nhà, chính mình liền kéo tay em, rủ rê đi ăn mì, rồi đến khi em yên giấc ngủ thì lại nhẹ nhàng ôm em đỡ về phòng. Chưa bao giờ ở trước mặt em nói về công việc cũng như những người bạn của mình.

Bởi vì Akanishi Jin đứng trước mặt Kamenashi Kazuya không phải Akanishi Jin của một ai khác, không một mối liên hệ với bất kỳ người nào, cũng như thân phận có xá gì. Đối diện em là chính hắn, là gương mặt chân thật của hắn, không chút dính dáng tới hình ảnh sôi nổi náo nhiệt nơi chốn phồn hoa bên ngoài. Kazuya nói muốn làm chuyện gì, hắn cũng không từ chối. Đi chợ cùng em, nhìn em lựa chọn hàng loạt những chén đĩa bằng gốm; cùng em đi mua chăn màn, ngắm nhìn em tập trung nghiên cứu chất liệu và màu sắc của từng khúc vải ca-rô; chơi bóng chày cùng em, ngẩn ngơ trước nụ cười cả vàng thái dương cũng phải chào thua của em; dắt em đi ăn mì, lẳng lặng quan sát em húp sùm sụp tô nước mì nóng hổi, rồi đến khi ra về thì lại hồ hởi công em trên lưng, cùng nhau về nhà.

Có những lúc tinh thần đang mỏi mệt, nhưng vừa nhìn thấy em, cả người như phấn chấn hẳn lên. Nhẹ nhàng ôm lấy em, nhìn hàng mi khẽ rung, chậm chậm rũ hạ trong vòng tay mình, hắn chợt cảm giác thế giới này là một màu hồng. Rất hạnh phúc.

Như thế có được gọi là “thích” không?

Nếu là thế, vì có gì Kazuya một chút cũng không hiểu được?

Nếu là thế, vì có gì giờ khắc này, chính mình lại cảm giác bất lực cùng thảm bại?

Một mình co ro ở một góc nhỏ trên phố, Kazuya lẳng lặng ngắm nhìn hình ảnh thô mộc cùng quê mùa của chính mình trong gương. Những ngón tay chậm rãi hướng lên, như muốn chạm đến mặt kính lạnh giá. Thế nhưng khi đầu ngón chưa đụng vào, gương mặt tươi cười của Jin bỗng chốc hiện lên. Một chàng trai đẹp mắt, cùng nụ cười sánh tựa ánh dương buổi ban mai, Kazuya lập tức rút tay về, không đủ can đảm chạm đến hình ảnh ấy.

Jin rốt cuộc thuộc về ai?

Âm nhạc?

Gia đình Jin?

Bạn bè Jin?

Hay bạn gái Jin?

Kazuya bất giác nhớ tới hình ảnh thân nhiên cùng tự do của Jin ở nhà, nhớ tới nụ cười mua vui của Jin

dành cho cậu, rồi chợt tự cười. Chính mình viễn vông, khờ dại mà nghĩ rằng mình là người duy nhất nhìn đến hình ảnh chân thật của người kia.

Kazuya rút cuộc hiểu được. Jin không thuộc về bất kỳ ai. Jin chỉ thuộc về Jin. Nếu giữa hai người bọn họ có cái gọi là tình yêu, có lẽ đó là một mối tình thật không công bằng. Bởi vì ngay từ những buổi đầu, Kazuya đã như một kẻ trầm mê, đầu óc rối tinh rối mù. Quyền quyết định vốn đã hoàn toàn thuộc về Jin. Cậu bắt quả chỉ như một kẻ tù tội chờ đợi phán quyết. Hai người bọn họ tựa như ở hai thế giới khác nhau, bảo bọc bản thân trong một không gian khép kín, lặng nhìn đối phương. Đến khi vươn tay ra, chợt ngỡ ngàng vì khoảng cách giữa cả hai vẫn còn xa lắm, không đủ để chạm đến cái yếu ớt cùng nhạy cảm trong tâm khảm đối phương.

Cái gọi là chờ đợi chỉ thêm tổn thương. Nói gì tới vĩnh cửu.

Một ngày rồi lại một ngày cứ thế trôi qua. Bầu không khí vẫn trầm mặc như trước. Có những lúc yên lặng lại là một giải pháp thiết thực. Giống như cuộc sống im ắng ngày trước, hay như những lần thấu hiểu lẫn nhau mà không cần nhiều lời lúc bấy giờ.

Kazuya cảm giác chính mình không khác gì một con ốc sên chỉ biết lẩn trốn trong mai ốc của mình. Không đủ dũng khí đối mặt Jin, không đủ dũng khí đối mặt chính mình, càng không đủ dũng khí rời đi căn hộ đã quen thuộc này. Giữa hai bọn họ tựa hồ có tầng băng ngăn cách.

Công việc của Jin vẫn bận rộn như trước, ngày ngày đều đi sớm, về trễ, có hôm cả đêm không về. Kazuya dần dà tập cho chính mình không chờ Jin mở cửa bước vào nhà, không mong đợi điện thoại của Jin. Nói thẳng ra, đường dây điện thoại của căn hộ đã bị Jin cắt mất. Jin, tựa như không bao giờ... muốn gọi về nhà nữa.

Cả hai cũng không nói lời nào. Đó là sự thật. Căn bản cả mặt mũi cũng ít khi nhìn thấy, giữa căn phòng yên ắng, không một tiếng chuông điện thoại, bọn họ vẫn trầm mặc. Dường như cả hai đều mong đợi đối phương mở lời, mãi tới khi một trong hai không chịu được nữa thì sẽ bỏ đi. Cứ như thế. Một cuộc giằng co trong lạnh lùng.

Kazuya cơ hồ cảm giác được, thời điểm cậu phải rời đi đã tới. Nếu muốn giữ lại những kiêu hãnh cuối cùng của bản thân, rời đi là biện pháp duy nhất. Mặc kệ là đi đâu, về đâu, chỉ cần không ở lại là được. Không thể mãi cầm mình bên anh.

Ý nghĩ lóe lên trong đầu, lòng Kazuya không khỏi buồn rầu cùng thất vọng, nhưng chính cậu hiểu hơn bất kỳ ai về quyết định ấy. Không ai cần cậu, không có điều gì đáng giá níu giữ cậu. Kazuya đã nghĩ, nếu cậu có thể bắt chuyến tàu trở về Hokkaido trong cùng ngày ấy, có lẽ thất vọng sẽ không mãi bám víu lấy cậu. Dù rằng trong tâm nhói đau không thôi, nhưng ít ra, cậu có thể bảo toàn cảm tình của chính mình.

Thế là, Kazuya quyết định rời khỏi Tokyo. Giờ đây, điều khiến cậu do dự không thôi chẳng phải số tiền để mua vé tàu, mà chính là sự quen luyến dai dẳng đối với người thiếu niên nọ.

Nếu đó là yêu, có lẽ sự do dự hiện tại của Kamenashi Kazuya sẽ được gọi là bỏ không đành.

Thực tế đó là yêu.

Là bỏ không đành.

Kazuya không thích tự lừa mình, dù phải đối diện với chia ly.

Mỗi đêm gối đầu trên giường, lẳng lặng đợi Jin trở về, lòng Kazuya cảm giác như bị cái gọi tuyệt vọng ăn mòn từng chút một. Lần nào cậu cũng thiếp ngủ giữa chừng, mà Jin vẫn chưa về. Lót dưới chiếc gối là tấm vé tàu về Hokkaido. Tựa như Kazuya đang chờ đợi một thời điểm thích hợp để nói lời từ biệt. Cố thu gom hết dũng khí để gửi Jin một lời chào. Sau đó cậu sẽ xoay người bỏ đi. Không bao giờ... trở về nữa.

Kỳ thật, điều Kazuya vẫn mòn mỏi chờ đợi, có lẽ không phải một câu chào, mà là tiếng gọi quen thuộc, Kazu-chan.

Nhưng rốt cuộc cậu vẫn đợi không được.

Sự kiện tiến đến tiếp theo trong đời Kazuya lại là cú điện thoại từ một người ngoài dự định của cậu.

Khi tiếng chuông reo lên, Kazuya tưởng chừng chính mình đã nghe lầm.

Đường dây điện thoại bị cắt trước đó không biết đã được Jin kết nối trở lại từ khi nào. Thế là Kazuya nhận được cú gọi ấy.

Cơ hội của cậu rốt cuộc gõ cửa.

Ngồi giữa phòng tập của đội bóng, từng lời từng chữ của vị huấn luyện viên Fujita như thấm nhập vào trí não Kazuya.

“Kamenashi, thật may là cậu còn ở Tokyo. Nếu không phải có người mang tư liệu của cậu đến tìm tôi, chắc tôi đã bỏ sót cậu mất rồi.” Huấn luyện viên mỉm cười với cậu.

Kazuya gật gật đầu, đúng vậy, thật may cậu vẫn chưa rời khỏi chốn phồn thị xa hoa Tokyo này, thật may cậu gặp được Jin, thật may...

Jin đã nhờ một người đàn anh cũng đam mê bóng chày gửi bộ hồ sơ lý lịch của Kazuya đến huấn luyện viên Fujita từ đội bóng Kanto, là người bạn lâu năm với vị huấn luyện viên đã quá cố Nakazawa. Vừa nhìn thấy Kamenashi, ông ấy đã vui mừng vô cùng. Một Bá Nhạc tài ba sẽ biết nhận định kỳ mã giữa hàng vạn. Ông đã đi rất nhiều đội bóng cũng như trường học, Kazuya là người đầu tiên có thể ném bóng với vận tốc 142km/s. Đối với một thiếu niên mới mười sáu tuổi, đây là một kỷ lục đáng gờm, đủ để đưa cậu ta vào đội huấn luyện đặc biệt.

Giữa biển người mênh mông là một viên kim cương chưa được mài dũa. Nhưng sau khi gọt mài, nó nhất định tỏa sáng giữa cầu trường rộng lớn.

11. Chương 11

Vẫn chỉ là hồi ức.

Trên đường về nhà, Kazuya ghé vào tiệm tạp hóa, gặp người chủ để xin làm thêm giờ. Cậu xưng phong cho ca đêm trong cả tháng. Trước lời đề nghị ấy, ông chủ không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn đáp ứng Kazuya. Ra khỏi tiệm, Kazuya ngẩng đầu nhìn bầu không trung thản nhiên của Tokyo; rồi cậu rút tay vào túi quần, lấy ra chiếc vé về Hokkaido, vo nó thật chặt và quăng vào cái thùng rác gần đây. Tàu sẽ xuất phát lúc chín giờ tối hôm ấy. Nhưng Kazuya không cần nó nữa. Trời cao đã có sự xếp đặt cho cậu: một tia hi vọng lóe sáng giữa đêm tối mịt mờ.

Từ dạo ấy, công việc của Kazuya trở nên vô cùng bận rộn. Cậu thường xuyên đi sớm về trễ. Mà cậu cũng không biết, thời điểm ấy, Jin rút cuộc đã ký hợp đồng ra mắt với công ty, quá trình chuẩn bị ngày một gấp rút. Tập nhảy, tập hát, rồi lắng nghe những lời khuyên bảo chỉ dạy của các bậc đàn anh, hết thấy đều là thành quả bao năm vất vả rèn luyện của Jin. Thế nên hiện tại là quãng thời gian quyết định, nên hẳn không thể lơ lửng. Dù vẫn chưa công bố chính thức, nhưng gần như đã là chắc chắn. Một mỗi, thật sự rất mệt mỏi, nhưng cái mệt về thể chất có xá gì khi sánh cùng cái mệt về tinh thần.

Jin biết bản thân hẳn là một người kiêu ngạo. Nhiều lúc chính mình không khỏi tự vấn, nếu không có bản hợp đồng kia, nếu không có những ngày luyện tập đầy bận rộn, có lẽ Jin đã cho Kazuya một lời giải thích, có lẽ Jin đã nắm tay cậu mà nói, bọn mình vẫn là bạn phải không? Có lẽ bọn hắn đã có thể thân thiết trở lại như ngày xưa; có lẽ những khoảnh khắc yên bình trong cuộc sống đã trở về với hai người.

Tin vui vẫn chưa được khoe cùng Kazuya. Nhưng Jin biết, Kazuya luôn quan tâm đến hắn. Có những hôm mãi khuya mới trở về nhưng chẳng thấy bóng dáng Kazuya đâu. Sáng sớm rời nhà đến công ty thì Kazuya còn say ngủ. Thân hình gầy nhỏ chôn kín trong tấm chăn, toát lên một vẻ mệt nhọc không nói thành lời. Dù phải vội vàng thay quần áo, hay đánh răng rửa mặt, mỗi lần nhìn đến cảnh tượng đó, Jin đều không khỏi thở dài mà vươn tay đắp lại tấm chăn cho Kazuya, rồi mới rời khỏi nhà, tiếp tục đối diện với một thế giới giải trí đầy phù hoa. Nhiều hôm về sớm, Jin muốn kiên trì đợi, nhưng lần nào cũng không thể chống cự được cơn buồn ngủ quẩn chặt lấy mình mà ngã đầu trên sofa, đến khi tỉnh giấc thì phát hiện một tấm chăn được đắp lên mình từ khi nào. Vươn vai đứng dậy, Jin lại nhìn đến con người đã giúp hắn đắp chăn đang cuộn mình say ngủ.

Không một lời qua lại. Bọn hắn chỉ đơn thuần quan tâm nhau qua từng hành động nhỏ nhất. Jin bắt giác nghĩ, có lẽ cuộc sống của hai người đã dần dà trở về nhịp độ bình yên của ngày trước. Một khi có cơ hội trò chuyện, hết thấy rồi sẽ bình thường. Kazuya không biết chuyện hắn ra mắt có khi lại có cái hay, đến khi tin tức được đăng rồi, nhất định sẽ là một bất ngờ lớn với em.

Jin bắt quá khi ấy còn quá trẻ. Hắn luôn tin tưởng thời gian là vô tận. Cái tính trẻ con, vì bảo vệ niềm kiêu hãnh của chính mình, không muốn thừa nhận loại tình cảm không diễn tả thành lời đang nung nấu trong lòng. Ấy mà hắn không biết, trên thế gian này, vết thương mà cả thời gian cũng không thể chữa lành

lại bị gây ra bởi chính tình cảm ấy. Như một tảng đá bào mòn theo thời gian, như một đóa hoa rũ tàn trong vô vọng, dù là thánh thần cũng không thể vực chúng dậy. Thời gian có xá gì.

Ngày qua ngày. Chớp mắt đã là một tháng.

Một tuần trước cuộc họp với báo chí, khắp nơi đã tràn ngập những tin nóng hổi về sự kiện Akanishi Jin chuẩn bị ra mắt. Phim truyền hình vào hồi kết, chương trình biểu diễn cũng được lên lịch kỹ càng. Jin đã không về nhà mấy hôm liền, hết chuyện ở công ty thì hấn lại tất bật đến nơi diễn tập.

Ngày hôm ấy, cuộc họp báo vừa kết thúc, Jin nhận được điện thoại từ Kazuya. Giọng nói mà rất lâu rồi hấn mới nghe lại giờ phút này thấm đượm sự mệt mỏi.

Kazuya nói, “Jin, chúc mừng anh. Cuối cùng đã được ra mắt.”

Thanh âm Kazuya vô cùng bình tĩnh, nhưng bàn tay cầm điện thoại lại run nhẹ nhẹ. *Không sao, Jin cũng đâu biết.*

Hôm đấy là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau sau một tháng trời. Ông nghe kể bên tai nhưng lời bay đâu hết cả. Mãi một lúc thật lâu, Jin mới nhẹ giọng nói một câu chẳng liên quan gì, “Em mau đi ngủ đi, chẳng phải hôm nay làm ca đêm à?”

Chỉ lời qua tiếng lại đơn thuần như thế, nhưng mọi chuyện hết thảy lại trở về như ngày trước, tựa hồ một tháng này chưa từng tồn tại.

Nếu cái gọi là tình cảm cũng có thể giải quyết êm đẹp như thế thì còn gì bằng.

Đáng tiếc, vẫn chỉ là “nếu”.

“Jin, lại đây mau lên. Đạo diễn gọi kìa.” Giọng Pi từ đằng xa bỗng nhiên vang lại. Từ ngày hấn ra mắt, mỗi lần rảnh rỗi, Pi vẫn luôn ghé thăm Jin.

Kazuya chột thấp giọng, tựa hồ có chút thất vọng, “Em chỉ tính hỏi đêm Giáng Sinh, anh có về không?”

Một câu thật đơn giản, cả giọng điệu cũng không gì đặc biệt, giống như lời hỏi thăm anh có về ăn cơm không, nhưng bất giác lại khiến lòng Jin có chút nôn nao. Hấn ngập ngừng trong chốc lát rồi đáp trả, “Đương nhiên về chứ. Sao thế?”

“Cũng không có gì. Vậy hôm đó em đợi anh về. Bye anh.” Lời vừa dứt, không đợi đối phương trả lời, Kazuya liền cúp điện thoại. Rồi cậu ngược lên, ngắm nhìn vật được trưng bày trong tủ kính, một sợi dây chuyền đắt tiền, toát lên nét gì đó thật kiêu hãnh dưới ánh đèn sáng rực đến mê muội.

Chỉ một chút, một chút nữa thôi là cậu có thể mua được nó.

Phía đầu dây bên kia, Jin không khỏi ngẩn người nhìn chiếc điện thoại trên tay, tựa hồ khi nãy chỉ là một hồi mộng đẹp.

Mãi đến khi Pi đến trước mặt, giơ tay cốc nhẹ đầu hắn, “Này, còn ngẩn người gì nữa? Mau vào tập đi. Mọi người đang chờ kia.”

“Tối đây, tối đây!” Một con người ban nãy còn mỗi mệ đến chán chường, giờ đây như được hồi sinh, thần thái tràn trề sức sống, chạy bổ vào hội trường. Người bạn thân bị bỏ lại đằng sau không khỏi tròn mắt trước sự biến đổi đột ngột ấy.

Pi giương mắt nhìn theo, hào hứng nghĩ tới kế hoạch mới bàn với Jimmy khi nãy. Đợt Giáng Sinh năm nay, bọn hắn nhất định ăn chơi một bữa cho thiệt đã.

Ba ngày sau, Giáng Sinh rồi cuộc đã cận kề.

Kazuya cả buổi cặm cụi nấu nướng một bữa thật thịnh soạn. Rồi cậu lẳng lặng ngồi đợi Jin về, bàn tay mân mê chiếc hộp nhỏ được gói ghém thật đẹp mắt. Kazuya thầm nghĩ, một lát nữa Jin về, cậu nhất định báo tin mừng với người ấy, rồi cuộc cậu đã chính thức gia nhập đội bóng chày thiếu niên, sẽ cùng mọi người luyện tập để ra cầu trường thi đấu.

Mãi không thấy bóng dáng Jin đâu, Kazuya không khỏi sốt ruột. Cậu rất muốn gọi điện thoại hỏi người ấy giờ này đang ở đâu, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Jin phải bẽ bộn nhiều việc, cậu lại thôi. Kazuya chỉ đành tự nhủ, đợi thêm lát nữa cũng đâu sao, Jin sẽ về mà.

Kim đồng hồ vẫn tiếp tục xoay vòng.

Sáu giờ.

Bảy giờ.

Tám giờ.

Chín giờ.

Mười giờ.

Mười một giờ.

Đêm Giáng Sinh đã sắp trôi qua, mà Jin vẫn chưa xuất hiện.

Khi tiếng chuông điểm mười hai giờ vang lên, Kazuya rút cuộc gọi điện thoại cho người ấy. Thế nhưng ở đầu dây bên kia lại không phải người cậu muốn gặp. Một thanh âm xa lạ mà quen thuộc trả lời. Kazuya không nói tiếng nào; cậu chỉ lẳng lẳng lắng nghe những tiếng động ồn ào náo nhiệt từ phía bên kia, một sự đối lập đến nỗi lòng với bầu không gian tĩnh lặng cô độc đang bao trùm Kazuya.

“Alô, cho hỏi bạn muốn gặp Akanishi Jin à?” Giọng Pi sang sảng trong điện thoại. Kazuya loáng thoáng nghe thấy Jin ở đâu đó, người ấy dường như đang cười đùa rất vui vẻ với mấy chiến hữu của mình. Những nhịp điệu sôi động vẫn dập dình bên tai, nhưng con tim trong lồng ngực bất giác trùng xuống, tựa hồ nó đang đắm mình vào đại dương không đáy. Chiếc hộp nhỏ trong tay chợt trở nên nặng trĩu, nặng đến nỗi lòng, khiến chính mình chỉ muốn buông rơi.

Nhanh tay cúp điện thoại, Kazuya đứng bật dậy, lẳng lẽ bỏ toàn bộ đồ thức ăn đã nguội lạnh trên bàn vào túi rác. Rồi cậu mặc áo khoác, quàng lấy chiếc khăn lên cổ và bỏ đi.

Jin say khướt, cả người lao đảo, đứng cũng không vững. Pi có đánh có đập thế nào thì ắt hẳn người này chẳng ý thức được. Bất quá so với mấy tên kia, Jin còn giữ được một ít vẻ phong độ. Tiệc tàn, mọi người thất thểu dựa vào nhau, ra về như đàn ong vỡ tổ. Pi một thân một mình công Jin về nhà. Trở lại căn hộ mà trước đây cả bọn chỉ mới ghé qua một lần, Pi vốn chuẩn bị sẵn tâm lý phải đối mặt với một bãi chiến trường. Thế nhưng hẳn không nghĩ rằng khi mở cửa bước vào, đèn vừa bật lên, hiện lên trước mắt Pi là một phòng khách vô cùng ngăn nắp, bên cửa sổ còn có chậu cây làm bạn cùng bức màn ca-rô màu vàng ươm thật sạch sẽ.

Pi ngăn người, đứng chôn chân tại chỗ. Mãi đến khi Jin ngã vật xuống đất, hẳn mới sự tỉnh.

Pi ngồi phụp xuống, đưa tay vỗ nhẹ hai bờ má đỏ ửng vì rượu của người thiếu niên trước mặt. Đối phương không chút phản ứng, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Pi đành thở dài, *thôi thì cứ để yên nó ngủ vậy*. Hẳn cần thận đỡ lấy tên Akanishi Jin – tri kỷ bao năm của mình vào phòng. Kỳ thực, bản thân Pi cũng không nhớ rõ phòng Jin nằm ở đâu. Nương theo ánh sáng từ phòng khách, hẳn khệnh khệnh đỡ Jin lên giường. Tên kia cứ nhiên lại không chịu nằm yên. Vừa đặt nằm xuống, Jin đã xoay người, ôm chặt lấy cánh tay Pi, miệng thở phì phò, ngủ ngon lành. Pi không khỏi phì cười, *tên này quả nhiên là một Baka, tưởng mình là cái gối ôm chực?*

Pi nằm trên chiếc giường trải ca-rô màu lam, nghiêng người nhìn thiếu niên đang say ngủ. Ánh sáng nhàn nhạt từ phòng khách rọi qua khe cửa, dàn tản trên gương mặt hoàn mỹ của người này, khiến Pi không khỏi liên tưởng đến pho tượng của những vị thần Hy Lạp. Từ trước đến giờ, hẳn biết vẻ đẹp của Akanishi Jin đã khiến cả trai lẫn gái đều đổ rập, nhưng lại không ngờ cậu ta xinh đẹp đến động lòng người đến thế.

Khẽ nhấc đầu, Pi chậm rãi hướng gần gương mặt đầy quyến rũ kia. *Không sao, chắc là sẽ không sao*. Dù gì thì nụ hôn đầu đã cho đi từ lâu, lần này bất quả chẳng có gì đặc biệt, mà Jin cũng có biết đâu.

Vừa nghĩ đến đây, môi liền chạm môi, thật nhẹ nhàng.

Không biết qua bao lâu, Pi bỗng dừng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ. Hắn giật mình, ngồi bật cả dậy. Một bóng dáng gầy nhỏ vội vàng biến mất sau cánh cửa. Chưa kịp đứng lên, cửa đã đóng sầm cả lại.

Cánh tay Jin bỗng đầu vươn ra, kéo cả người Pi nằm xuống. Giữa căn phòng tối mờ, hắn nghe rất rõ những tiếng gọi dịu nhẹ từ bờ môi Jin, “Kazu-chan. Kazu-chan.”

12. Chương 12

Vẫn chỉ là hồi ức.

Trời đã về khuya, nhưng đường phố vẫn tấp nập không thôi. Những cặp tình nhân âu yếm nép vào nhau trong từng góc khuất. Những cái hôn môi nồng ấm, những nụ cười hạnh phúc, hết thấy như nhảy múa, đùa giỡn cái lạnh lẽo cô cút trong Kazuya. Cậu không khác gì một đứa trẻ bị vị thần hạnh phúc bỏ rơi, thân nhân không có, bạn bè càng không.

Ở đằng xa, một thanh niên bệ phệ trong bộ đồ ông già Nô-en, vác trên vai là túi quà đồ sộ, hồ hởi phát liên tay những món quà nhỏ cho các cặp tình nhân đang qua lại trên phố. Kazuya ngẩn người trong chốc lát, rồi lại cúi nhìn chiếc hộp được gói ghém cẩn thận trong lòng bàn tay.

“Giáng Sinh vui vẻ!” Cậu vẫy tay với ông già Nô-en rồi lẩm bẩm lời mà lẽ ra phải nói cùng Jin. Tâm tư trong lòng như một tảng băng mỏng, chỉ với cú chạm nhẹ cũng có thể vỡ nứt, rồi tan chảy theo thời gian, dần dà biến mất, nhưng cái lạnh vẫn vương lại, thấu tận tâm can, trí óc. Lạnh, rất lạnh. Toàn thân run lên vì lạnh. Đôi bàn tay trở trời giữa đêm rét, mỗi mòn chờ đợi một độ ấm viên vông đã đông cứng tự khi nào.

Khóe mắt cay cay, nhưng lệ không thể rơi. Kamenashi Kazuya là một đứa trẻ kiên cường, cậu sẽ không vì tổn thương hay thất vọng mà nhỏ lệ. Những ngón tay lạnh lẽo khẽ chuyển động, như cố chạm lấy đóa hoa tuyết đang hạ mình từ trời cao. Nó chậm chậm rơi vào bàn tay cậu, nhưng rồi một cơn gió thoảng quá, đóa hoa kia lại vụt bay lên, thoát khỏi tầm với của Kazuya và hòa vào màn đêm cô lạnh. Khoảnh khắc ấy, Kazuya liền tự nhủ, có những thứ trên đời một khi đã dừng cảm đối mặt, lại không tránh khỏi phải mất đi. Thí dụ như mối chân tình trong lòng, hay sự bình tĩnh ương ngạnh trước đón đầu.

Cậu không biết mình đã đi bao lâu. Khi choàng tỉnh, Kazuya đã thấy mình đứng giữa một con hẻm nhỏ, bên chân là chú mèo nhỏ nhả đang lui cui trong chiếc thùng, toàn thân một màu xám đậm, không gì bắt mắt cùng nổi bật. Bất giác, cậu nghĩ tới bản thân mình. Kazuya ngồi xồm xuống, đưa tay vuốt ve lấy chú mèo. Đối phương cũng không đối kỵ với cậu; nó thản nhiên dụi đầu vào lòng bàn tay Kazuya, tựa hồ hai bên đã rất quen thuộc. Bộ lông xám đậm ấy thể nhưng vô cùng mềm mại, thật giống với mái tóc của người kia.

Khóe mắt chợt ấm nóng vô cùng, tựa như chỉ một khoảnh khắc không tự chủ, nước mắt liền sẽ tuôn rơi. Kazuya ôm lấy chú mèo cô cút mà cậu gọi Kinkin kia, nhỏ giọng nói thầm, “Tao mang mày về nhé?”

Về? Cậu làm gì có nhà mà về? Nhưng phải nói ra lời ấy, cậu mới cảm giác chính mình không phải kẻ đáng

thương. Kazuya ôm lấy Kinkin, rải bước theo những hẻm tắt mà ngày trước cậu hay đi cùng Jin, đến quán mì sợi quen thuộc mà ăn một bát nóng hổi.

Đó là lần cuối cùng cậu ngồi ăn tại quán này. Sợi mì chưa lại, uống cạn nước mì. Mấy miếng thịt heo thì để dành cho Kinkin đang đói meo.

Sau đó, cậu ghé vào buồng điện thoại công cộng bên đường, gọi điện cho vị huấn luyện viên của đội bóng.

Ngày mai, cậu sẽ rời khỏi người ấy. Rời khỏi cuộc sống của chàng thiếu niên tên gọi Akanishi Jin.

Hai người họ không khao khát một điều đồng nhất, không nung nấu cùng loại cảm tình. Dù cố gắng, Kazuya vẫn không thể đứng trước mặt người kia, thản nhiên đối xử như một người bạn. Trái tim tự lúc nào đã nghĩ đến đối phương như một nửa của mình.

Khi Jin tỉnh giấc, trời đã là sáng sớm hôm sau.

Đêm trước say khướt vì rượu nên đầu hấn inh ỏi không thôi, đau tựa búa bổ. Jin nhăn mày, dùng tay vỗ vỗ hai bên thái dương, hi vọng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn phần nào. Hấn chợt nhớ ra bản thân mình đã quên một chuyện gì đó rất quan trọng.

Phải rồi.

Phải rồi.

Lời hẹn với Kazuya.

Bọn hấn đã hẹn tối qua sẽ về nhà ăn tối với nhau. Jin còn nhớ rõ, lúc nghỉ giải lao, hấn đã lên khỏi phòng tập để chạy ra ngoài mua quà Giáng Sinh cho Kazuya. Thế nhưng, món quà hiện tại vẫn lẳng lặng nằm yên trong túi áo. Hôm qua, đang định trở về thì Pi, Jimmy cùng đám bạn bè rủ rê nhau, kéo thêm hấn, ra ngoài ăn chơi. Vì không muốn làm kẻ phá bình cuộc vui nên Jin đành đi theo. Thế là cả bọn vui vẻ cùng nhau đi ăn món nướng, xong thì hát Karaoke. Hấn thực sự không nghĩ bản thân mình sẽ bị chuốc say đến bất tỉnh nhân sự.

Kazuya đâu? Em đi đâu rồi?

Jin vội vàng chạy ra phòng khách, nhìn quanh quất, tìm kiếm một thân ảnh nhỏ gầy.

Căn phòng trống rỗng, không một bóng dáng của Kazuya. Nhưng trên bàn lại có một tờ giấy để lại, “Thằng ngốc, tỉnh dậy thì nhớ uống sữa. Tao để sẵn trong lò vi ba rồi, mày hâm lại một chút rồi uống. À, lần sau gặp thì nhớ khoe ra quà tao tặng đấy. Biết mày nhắm cái sợi dây chuyền đây lâu rồi mà. Pi.”

Pi? Pi tới nhà mình hồi nào? Jin ngạc nhiên cầm tờ giấy, đầu óc mỗi lúc một nhức. Hắn cố suy nghĩ mãi mà không tài nào nhớ được chuyện gì xảy ra đêm qua.

Thôi kệ. Nghĩ không ra, Jin đành bỏ cuộc. Chắc cũng chả có gì nghiêm trọng. Cùng lắm là uống rượu say bết nhè thôi.

Cửa chợt mở. Kazuya đã về. Trên tay còn cầm túi điểm tâm, bên trong là loại bánh ham-bơ-gơ Jin thích ăn.

Bỏ tờ giấy xuống, Jin bước tới bên Kazuya, vẻ mặt vô cùng hối lỗi. Thế nhưng đối phương không màng gì đến hắn mà chỉ đi thẳng vào nhà bếp.

“Em mới mua quà sáng đây, anh ăn đi.” Tiếng nước chảy ào ào, lẫn cùng giọng nói vô cùng bình tĩnh của Kazuya, khiến Jin có chút khó chịu. Thái độ em điềm nhiên bất cần như thể không chuyện gì là thế, nhưng lại làm hắn có chút lo âu cùng sợ hãi.

Kazuya giận mình sao? Vì hôm qua đã lỡ hẹn...

Thế nhưng Jin chưa kịp mở miệng, Kazuya đã chặn đầu hắn, “Xin lỗi, đêm qua tiệm thiếu người, em phải tăng ca đột xuất, sáng nay mới xong việc.”

A, ra là vậy. Jin mím môi, âm thầm thở phào trong lòng, nhưng không hiểu sao cảm giác mất mát vẫn bám chặt hắn. Có vẻ như Kazuya không xem trọng mấy cuộc hẹn với mình. Vừa nghĩ đến đây, lòng bàn tay đang đút trong túi không khỏi xiết chặt món quà nhỏ kia.

“Thật ra hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.” Kazuya chợt lên tiếng. Jin bất giác có chút khó hiểu, từ nãy đến giờ, Kazuya vẫn chưa gọi tên hắn đến một lần.

“Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã cho em ở lại đây.” Lời cảm tạ đến thật đột ngột, khiến Jin phút chốc không biết phản ứng thế nào. Một nỗi bất an trỗi dậy trong lòng. Jin bất giác không muốn nghe những lời sau đó.

“Kazu chan...”

“Cảm ơn anh đã giúp em tìm huấn luyện viên Fujita.” Từng lời khách sáo thốt lên từ miệng Kazuya, Jin đều nghe hết cả, nhưng cảm giác rối rắm mỗi lúc một quẩn chặt lấy hắn. Jin phải đối đáp thế nào đây? Khách sáo với em? Hay thân thiện cười đùa? Bất giác, hắn nhận thấy khoảng cách giữa em và hắn mỗi lúc một trải rộng.

Jin cúi đầu, muốn lấy ra món quà nhỏ từ trong túi quần, nhưng lại phát hiện trên cổ mình đang đeo một sợi dây chuyền Tiffany. Là quà Giáng Sinh của Pi.

Kazuya có thể cảm được cái lạnh lẽo trong giọng điệu của chính mình sau đó, “Em phải đi.” Cả một buổi tối thu gom toàn bộ dũng khí, rốt cuộc cậu có thể nói ra những lời này với anh.

Bàn tay càng xiết chặt chiếc hộp nhỏ, Jin ngậy ngẩn cả người, “Em đi đâu?” Ánh mắt không dám nhìn thẳng vào em mà phải hướng sang chỗ khác, hẳn cảm nhận được cái đau đang từ từ ngấm vào tâm can.

“Đi khỏi chỗ này, đến báo danh ở đội bóng chày.”

Lời vừa dứt, Kazuya liền xoay người, đi thẳng một mạch về phòng. Cậu lục tìm chiếc vải bạt ngày trước, rồi bắt đầu thu thập hành lý của mình. Kỳ thật, cậu có gì quý giá mà thu gom chứ? Nhưng âu đó cũng là một cái cớ để cậu có thể né tránh ánh nhìn của Jin. Chỉ cần không chạm đến đôi người xinh đẹp ấy, Kazuya sẽ đủ bình tĩnh mà kiềm chế chính mình và nói hết những điều nên nói.

Sự tình xảy ra đột ngột. Jin đứng đằng sau Kazuya, phút chốc đắm chìm trong ngõ ngàng.

“Sao trước đây em không nói gì với anh?” Một cảm giác bị đối phương coi nhẹ liền bủa vây lấy Jin. Thật sự, hẳn rất muốn nói lời chúc mừng với Kazuya, nhưng cả một ánh mắt tự hào, hẳn còn không cho em được. Thái độ bình tĩnh đến lạnh lùng của Kazuya khiến Jin không khỏi tưởng tượng đến cảnh em là người thuê nhà, hẳn là chủ thuê nhà. Người thuê chỉ báo một tiếng với chủ rồi cứ thế bỏ đi.

Hắn ghét.

Hắn không thích.

Nhưng hẳn không giải thích được vì có gì em lại hành động như thế.

Chẳng lẽ Kazuya vốn không hề quan tâm tới hắn?

Jin vội vàng vươn tay giữ chặt lấy tay áo Kazuya. Hẳn muốn em nhìn hắn.

Bốn mắt giao nhau. Kazuya thấy rõ sự nén giận hiển hiện trong đôi mắt Jin, pha lẫn là một nét ngây thơ vô tội, không hiểu rõ sự tình. Cái thất vọng tưởng chừng đã chôn chặt trong tâm nay vùng vẫy trời dậy trong cậu. Một sự thất vọng nào nề. Jin không biết được, đã lâu lắm rồi Kazuya không còn nghĩ tới chuyện rời đi, nhưng một đêm đã là quá đủ để đi đến quyết định cuối cùng. Jin không biết được, Kazuya đã ôm Kinkin ngồi ở công viên dưới nhà suốt một đêm từ tối khuya đến bình minh. Mãi đến khi Pi vội vội vàng vàng ra khỏi căn hộ mà cậu và Jin ngụ ở bấy lâu nay, Kazuya mới ôm lấy chú mèo nhỏ mà đi mua điểm tâm.

Kazuya tự nhủ với mình, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cậu giả vờ như không có chuyện gì. Rồi cậu sẽ nói lời tạm biệt với Jin. Cậu phải giữ được vẻ bình thản kék côm và giả dối trên mặt mình, phải giữ lấy cái tôn nghiêm còn lại của bản thân.

“Chẳng phải anh cũng giấu em chuyện ra mắt à? Chỉ là một quyết định sớm muộn thôi mà...” Kazuya khẽ cúi đầu, bờ mi rũ hạ, tránh đi ánh nhìn của Jin. Bàn tay vô ý thức nắm chặt lấy gấu áo.

Trầm mặc.

Lại là một khoảnh trầm mặc quen thuộc.

Thế nhưng cả căn phòng lúc này tựa như đã không còn dưỡng khí. Kazuya cảm giác lồng ngực mình như muốn nổ tung. Chiếc mặt nạ mỗi lúc một rạn nứt. Cậu mím môi, con tim như muốn gào thét, rốt cuộc đến khi nào nó mới cởi bỏ được cái vỏ bình thản đến ngu ngốc này? Cậu thật sự không kiên trì được nữa.

Jin cúi nhìn sự bối rối ở Kazuya. Bàn tay đang cầm lấy món quà nhỏ khế buồng thông, chiếc hộp lặng lẽ rơi trở vào túi.

Rồi Jin xoay người bỏ đi.

Hắn nhanh hơn Kazuya một bước. Hắn thoát khỏi bầu không gian nặng nề ấy trước. Nhưng hắn cũng không muốn quay lại hỏi em, “khi nào em đi? Khi nào em về?”

Kazuya hiểu được. Lần này Jin đi, sẽ như bao lần trước, không quay trở lại.

Kazuya cũng sẽ không.

Cánh cửa phòng đóng lại. Một đêm nhẵn nhụi đã kết thúc. Rốt cuộc nước mắt lăn dài trên gò má Kazuya.

Cậu lại một mình.

Xế chiều hôm ấy, Kazuya nộp đơn nghỉ việc ở tiệm tạp hóa, rồi nhận được tin, lần tập huấn kế tiếp của đội bóng sẽ ở Kansai. Đêm ấy, Kazuya, cùng những đồng đội của mình, phải chuyển về nơi tập trung Hanshin.

Jin chưa về. Kazuya cũng không gọi điện mà chỉ để lại một tờ giấy. Thu gom hành lý chỉ mất một lúc, nhưng viết nên tờ giấy nhỏ ấy lại mất bao nhiêu lúc của Kazuya. Bôi bôi xóa xóa, viết được một câu, lại xóa hết cả nửa, quay đi quẩn lại, cậu mới viết một câu thật đơn giản, “Em đi Kansai tập huấn. Kazuya.”

Cả một tiếng gọi người ấy cũng không có. Kazuya thực sự không biết, hiện tại lúc này, cậu nên gọi người kia như thế nào. Akanishi-kun? Cảm tình bọn họ vun đắp bấy lâu chỉ để đổi lấy tiếng gọi xa cách ấy thôi sao? Hay Jin? Đó chẳng phải cái tên Yamashita và vô vàn bạn bè của anh hay gọi à? Kamenashi Kazuya không muốn tranh giành anh với người khác. Hay baka? Nhưng anh không phải đồ ngốc, suy nghĩ anh đôi lúc còn tinh tế và khéo léo hơn bao người. Thế nên cuối cùng, một tiếng gọi tên anh cũng không có.

Quan hệ giữa hai người bọn họ đã là một mớ bòng bong rối rắm. Kazuya vốn là kẻ không thích những gì trắng không ra trắng, đen không ra đen như thế, tiến không được, lui càng không xong, nhưng cậu biết làm sao cho được?

Tâm tư chính mình từ sớm đã hiểu rõ, đã bộc trần, đã thổ lộ. Nhưng còn anh? Tâm tư anh mãi mãi chỉ là đêm tối mù mờ, là dấu chấm hỏi to lớn với cậu.

Kazuya rời khỏi căn hộ bấy lâu nay đã sưởi ấm che mưa cho cậu, và hòa mình cùng những đồng đội trên con đường tìm kiếm một tương lai.

Jin đứng giữa hội trường đầy ắp tiếng động thật náo nhiệt, nhưng ánh mắt lặng nhìn sân khấu đến gần ngơ. Lòng bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại, trên màn ảnh chỉ đơn giản là một dãy số.

Nhưng hắn vẫn không gọi. Vì hắn biết, sẽ không ai đón.

Kazuya đi rồi.

Kazuya không trở về nữa.

13. Chương 13

Nhật ký của Kame

Ngày 3 tháng 10 năm 2006. Thời tiết: đẹp

Bầu trời hôm nay quang đãng, không một áng mây. Đã lâu rồi tôi không được chiêm ngưỡng một ngày đẹp trời như thế. Nhìn dải nắng chan hòa tản mát qua khung cửa, tôi bất giác nổi hứng muốn quét dọn nhà cửa. Thường ngày Jin bận rộn nhiều việc, mà chính mình cũng túi bụi với lịch tập luyện, căn hộ đã lâu rồi không được lau dọn sạch sẽ.

Bóng chày với tôi là một niềm đam mê, nên dù phải khổ luyện tới đâu, bản thân vẫn luôn muốn cố gắng nhiều hơn nữa. Căn hộ với tôi là một minh chứng cho mối tình cùng Jin, thế nên dù nó có nhỏ hẹp, có bừa bộn, nó vẫn cho tôi cảm giác thật ấm cúng và yên bình. Đã từ rất lâu, tôi luôn ao ước một gia đình của riêng mình, tôi không muốn một thân một mình côi cút sống quãng đời còn lại, mà cũng không cần gì cuộc sống xa hoa giàu có. Với tôi, một căn hộ đơn thuần cùng với người mình yêu đã là quá đủ. Mỗi ngày tỉnh dậy, sẽ thấy người ấy bên tôi, thấy mái tóc bù xù cùng thân người đang dựa vào chiếc bồn rửa mặt, ánh mắt chăm chú vào lưới lam cạo râu, rồi khi nhìn đến tôi trong gương, người ấy sẽ mỉm cười. Không cần cái ôm ấm áp hay nụ hôn nồng nàn, chỉ cần lặng lẽ ngắm nhìn anh, tôi đã thấy vô cùng hạnh phúc.

Kỳ thật, tự sâu trong lòng tôi luôn muốn nói một câu cùng Jin, cảm ơn anh. Thật cảm ơn anh đã yêu em,

đã tặng em một mái ấm gia đình.

Chẳng biết vì sao khi nghĩ đến lời ấy, đôi mắt nhắm nhìn ánh mặt trời tự khi nào đã ngẩn lẹ. Có lẽ vì nắng chói chang...

Khi con người ta đối mặt với cái chết, có rất nhiều điều bỗng hóa nhỏ bé cùng nhẹ nhàng. Nhưng đây không phải là hạnh phúc của tôi. Dù phải chiến đấu cùng bệnh tật, dù có rơi xuống vực thẳm tử thần, tôi vẫn không muốn tình yêu trong tôi trở nên nhỏ bé hay chỉ bằng quơ như hạt bụi. Tôi muốn chính mình phải mỉm cười, so với ngày trước chỉ cô đơn gồng gượng một mình thì bây giờ tôi càng thúc bản thân phải kiên cường, kiên cường hơn nữa.

Dù kết quả có thể nào, dù phía trước có những biến cố gì chực chờ, tôi muốn chính mình vẫn gìn giữ một nụ cười thật hạnh phúc trước mặt Jin. Mãi đến tận cùng.

Jin, dù anh có biết được tâm tình này của em hay không, dù khi anh quay lưng, em có bao lần rơi nước mắt vì tuyệt vọng cùng mỗi một thể nào, vĩnh viễn trước mặt anh, em xin dành tặng một nụ cười tươi tắn.

Khi Jin về, tôi hồ hởi chạy đến bên anh, ôm anh thật chặt rồi cười nói, “anh về rồi.”

Cả đời này tôi sẽ không quên cảm xúc trên gương mặt Jin thời khắc ấy. Hình ảnh chính mình soi rọi giữa đôi người trong trẻo kia, được niềm hạnh phúc trong mắt anh âu yếm lấy. Có lẽ anh nhìn đến bàn thức ăn mà tôi đã chuẩn bị để đợi anh về, rồi bất giác cảm động. Anh không nói lời nào, chỉ ôm tôi thật chặt. Tôi khẽ nhắm mắt, cánh mũi tham lam lấy hương thơm của biển cả vương vấn trên người anh. Dù anh có thay quần áo thường xuyên thế nào, giấy dép phụ tùng thay đổi ra sao, mùi nước hoa trên người anh mãi mãi chỉ là hương thơm tươi mát, nhàn nhạt và dịu nhẹ của biển cả, hòa quyện cùng tảo biển và vị cam hương quýt. Một sắc vị thật chỉ của anh.

Hơn ai khác, chính mình hiểu rõ, anh biết tôi thích mùi hương này của anh nên suốt ba năm nay, anh không hề đổi nó.

Anh nói, “Kazu chan, hôm nay anh vui lắm. Bọn mình lâu lắm rồi mới ăn cơm cùng nhau.”

Vô cớ, tôi chợt nhớ tới bữa cơm tất niên của bọn tôi. Có lẽ anh cũng nghĩ đến nó nên kiềm lòng không được, vòng tay anh ôm tôi càng chặt.

Tôi nhỏ giọng, “Xin lỗi, Jin. Tại em cứng đầu nên mới hay làm rối tung mọi chuyện.”

Anh không nói lời nào, chỉ lặng lẽ vờn tìm bờ môi tôi, rồi hôn thật sâu.

Sau đó, bọn tôi ngồi vào bàn, đối mặt nhau mà cùng chia sẻ một bát mì. Vẫn như trước, tôi uống nước mì, anh ăn sợi mì. Làn nước hun hút phả vào mặt, khi chảy vào dạ dày thì ấm áp vô cùng. Đó là món mì ngon nhất tôi từng ăn. Jin nhất định cũng nghĩ như thế vì khi anh mỉm cười, tôi thấy hình ảnh chính mình lại

hiển hiện trong đôi ngươi anh, chan chứa niềm hạnh phúc.

Đến tối, Jin bỗng nổi hứng lấy hình cũ ra xem. Thế là bọn tôi cùng đắp chung một chiếc chăn, lui cui dựa vào nhau trên chiếc ghế sofa mà lật xem từng trang hình từ thuở bé của Jin. Thì ra khi còn nhỏ, người anh tròn trĩnh và mũm mĩm vô cùng. Bàn tay cầm khẩu súng đồ chơi, ánh mắt ngây thơ vô tội hướng về máy ảnh. Tôi liền bật cười với vẻ khờ dại ấy của anh. Thấy thế, anh lập tức lấy tấm chăn trùm lên mặt tôi, không cho tôi xem nữa. Tôi nhảy dựng, hô to mấy tiếng rồi né người khỏi tầm tay anh. Cả hai đứa chạy ngược chạy xuôi cả căn hộ, cười giỡn râm râm. Rốt cuộc, Jin đuổi mãi vẫn không bắt được tôi nên bần tính trẻ con trong anh bộc phát. Anh xịu mặt, hậm hực ngồi lại lên ghế sofa, không thèm ngó tới tôi. Nhìn bộ dạng anh như thế, tôi không khỏi buồn cười, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn mà rón rén tới bên anh, đưa mấy ngón tay cò cọ thật nhẹ vào anh.

“Jin... Jin.” Tôi gọi mấy lần, nhưng anh nhất quyết không trả lời. Thế là tôi đành dùng khuỷu tay thúc vào hông anh. Có được cơ hội làm nũng, anh lập tức la bai bai, “Kazu chan đánh anh đau!!!!”

Tôi phì cười, dựa sát vào anh, “Vậy để em thổi thổi, sẽ hết đau.”

Anh hơi sững lại, đôi mắt tròn xoe nhìn tôi. Jin chưa kịp nói thêm lời nào, tôi đã nhếch mép cười, thân người nhanh nhẹn chồm về trước, thổi nhẹ vào cánh xương quai xanh mẫn cảm của anh. Anh la một tiếng rồi nhảy dựng cả lên, nhưng vòng tay tự khi nào đã ôm lấy eo tôi. Kết cuộc, tôi tự chuốc họa vào mình. Anh nhắc bổng tôi lên rồi ôm vào phòng để trừng trị. Tôi đã nghĩ anh sẽ quăng tôi một phát lên giường, nhưng không, anh thật cẩn thận để tôi nằm xuống với sự dịu dàng, ôn nhu đến động lòng.

Đôi mắt anh hiển hiện nổi say mê chìm đắm. Tôi nhoẻn miệng cười cùng anh.

Rồi Jin hôn tôi. Ấu yếm và trêu mến. Sau đó, tôi thấp giọng nói với anh, “Jin, mai em không phải đi tập. Tối nay anh muốn sao cũng được.”

Tôi lừa anh. Thật ra ngày mai tôi có giờ tập, buổi chiều còn đến bệnh viện để tái khám. Nhưng sánh cùng Jin, những chuyện ấy dường như không còn quan trọng nữa. Bệnh tật, bóng chày, kỳ thật trong lòng tôi, vẫn yêu nhất một nụ cười hạnh phúc của anh.

Jin là món quà vô giá cuộc đời này dành tặng cho tôi. Thế nên dù trả giá thế nào, tôi cũng không màng.

Jin lại cúi người hôn tôi. Rồi bờ môi anh mân mê lấy từng khía cạnh trên mặt tôi, xuống tới cánh cổ. Những ngón tay nhẹ nhàng cởi nút áo cho tôi. Và anh mỉm cười, thì thầm cùng tôi, “Kazu chan, anh mãi mãi luyện tiếc một điều... là đã làm em đau.”

“Cả đời này, anh chỉ yêu mình em.”

Đèn tắt. Khi bóng tối đã bao trùm cả gian phòng, đôi mắt bắt giác ngán lệ.

Ngày 8 tháng 11 năm 2010. Thời tiết: bình thường.

Mở chiếc hộp đã đóng một tầng bụi, tôi nhẹ nhàng mở ra cuốn album mà chính mình và Kazuya đã xem qua. Toàn bộ bên trong hộp là hình của tôi. Từ thuở sơ sinh đến những năm tiểu học, rồi tiểu học đến thiếu niên, mỗi một tấm ảnh đều cẩn thận ghi lại ngày tháng trưởng thành của tôi. Kazuya đã từng dựa vào tôi, hai đứa đắp chung một tấm chăn, lật mở từng trang hình in đậm dấu ấn thời gian, rồi em đùa giỡn tôi, nghịch phá tôi. Tôi còn nhớ rất rõ bộ dáng em khi ấy, đôi mắt dài nhỏ hơi nhú lại, hàm răng cười toe toét, gương mặt đỏ ửng vì đùa giỡn, một thiếu niên vô cùng, vô cùng đáng yêu. Em vẫn tồn tại sâu đậm trong tâm khảm tôi là thế, nhưng thời gian cứ lững lờ trôi, mang theo bao sự thay đổi đến thế giới hiện thực. Tự khi nào, tôi từ một đứa bé bập bẹ từng tiếng đã trở thành gã đàn ông trầm mặc ít nói. Còn em của tôi vẫn mãi mãi là một Kazuya hai mươi tuổi nhiệt huyết ngập tràn.

Thế giới rộng ràng, nhưng không gian quanh tôi chỉ là khoảnh tĩnh mịch. Em đứng từ phía bên kia dòng thời gian, nhovn miệng cười thật đáng yêu với tôi. Một dòng sông cách trở, nhưng nó lại trải rộng như nghìn năm ánh sáng.

Anh không muốn khóc, Kazuya, nhưng nước mắt có ý chí của riêng nó. Dù đã cố gồng mình kiềm nén, những giọt lệ cứ thế rơi xuống, thấm ướt từng trang, từng trang một. Tất cả chỉ là hình của anh, tất cả đều không có bóng dáng em.

Tấm hình duy nhất của bọn tôi đã bị Kazuya mang đi, có lẽ em búống bình muốn níu giữ một kỷ niệm giữa hai người. Em lo sợ, sợ một ngày rồi sẽ quên khuôn mặt tôi, đôi mắt tôi, hay hết thấy về tôi. Thế nên em níu kéo những kỷ niệm, đến khi nhung nhớ, em có thể lấy ra mà hoài niệm từng giọt nước trong dòng sông ký ức. Dù cho trí nhớ sẽ rời xa em, Kazuya vẫn muốn giữ trong mình một hiện vật nào đó chứng minh sự tồn tại của “bọn tôi”.

Một bức ảnh đáng giá kỷ niệm của cả một đời.

Tôi thậm chí nhớ rõ ánh nắng dịu nhẹ trên bờ vai Kazuya ngày hôm ấy. Em đứng dưới gốc anh đào, bên bờ tường đá, những cánh hoa trắng tựa phấn phủ hạ như làn mưa lên chiếc sơ-mi ca-rô màu da cam của em. Mái tóc em được chải gọn, để lộ gương mặt thon nhỏ mỉm cười cùng tôi, “Jin, được rồi, chụp đi anh.”

Chiếc máy ảnh trong tay tôi phát ra tiếng răng rắc, cùng sự in sâu của nụ cười em trong mắt tôi. Phim ảnh có thể bào mòn theo thời gian, nhưng ký ức sẽ không. Ánh mắt tôi đã tham lam chụp lấy từng hình ảnh của em, khi em cười, khi em bước đi, hay chỉ một động tác xoay người thật nhỏ, tôi đều vẫn nhớ như in. Thời gian có sức hủy diệt của riêng nó, những bức ảnh rồi sẽ mờ dần, nhưng gương mặt Kazuya trong tôi mãi mãi không phai tàn.

Tựa như lúc này đây, nháy mắt, hình ảnh ngày trước như hiện về trước mặt tôi. Kazuya vẫn đứng dưới gốc cây, trên vai dần tản li ti những cánh hoa trắng nõn. Em mỉm cười, vươn tay cho tôi, “Jin, tụi mình chụp chung đi.” Giọng nói em vẫn văng vẳng bên tai tôi. Giữa ngày xuân dịu nhẹ, bàn tay tôi hướng lên, chỉ cách những ngón tay em một khoảnh khắc.

Rồi thân ảnh em chợt tỏa sáng như nụ cười rạng rỡ kia, vô thanh vô tức biến mất trước mắt tôi. Tôi thần thờ rũ hạ cánh tay, ánh mắt chôn chặt nơi gốc cây cùng tường đá. Gốc đào vẫn lẳng lặng đuổi ra những nhánh cây, một làn gió nhẹ lướt qua, khiến mấy cành lá rung mình đung đưa, hoa đã tàn, cũng như bóng người năm xưa... Cảnh còn đó, nhưng Kazuya tôi yêu đã đâu rồi...

Quyển album đang cầm trong tay chợt rơi xuống đất, phát ra một tiếng thật nhỏ. Tầng bụi bật tung lên, nhưng thật nhanh lẳng đọng trở về mặt đất. Một trang hình được mở ra, nhưng lại hiển hiện một chỗ trống. Bức ảnh hai người chụp ngày trước đã không còn. Kazuya mang nó đi, và em cũng không trở về.

Chỉ còn lại mình tôi. Đối mặt khoảng trống của ký ức, chậm rãi buông mình.

14. Chương 14

Chỉ đơn giản là ký ức.

Tập luyện vô cùng khổ nhọc, bộ đồng phục bóng chày màu đỏ trên người Kazuya ngày ngày hết ướt lại khô, hết khô lại ướt, nhể nhại toàn mồ hôi. Trước giờ, Kamenashi Kazuya luôn là người chịu khổ, là người kiên cường. Cậu không cho phép chính mình ngơi nghỉ phút giây nào, đặt ra với bản thân những yêu cầu vô cùng khắc nghiệt, tự đốc thúc chính mình không thể nỗ lực thua ai khác. Nhờ chăm chỉ luyện tập như thế, từ sớm Kazuya đã có được sự khen ngợi và hài lòng từ huấn luyện viên. Cậu nghiêm nhiên trở thành tấm gương sáng cho toàn đội bóng chày thiếu niên. Thế nhưng, nào ai hay biết, mỗi tối trở về ký túc xá sau giờ tập luyện, cậu nằm vật ra giường, cả thân thể nhức mỏi tối không thể cử động. Đầu óc quay mòng mòng một trận không thôi, cùng với hình ảnh một con người quen thuộc mà chính cậu đang cố đè nén trong tâm trí. Người ấy mỉm cười, người ấy im lặng, người ấy ủ rũ, người ấy vui vẻ, hết thấy mãi vẩn vơ trong đầu cậu, không để Kazuya phút nào yên ổn. Cậu cố gắng tự dẫn lòng mình hãy quên đi, nhưng chỉ phí công vô ích.

Đối diện ký túc xá của cậu là sân vận động tràn ngập ước mơ Hanshin Koshien. Bất cứ thiếu niên tập bóng chày nào ở Nhật Bản đều ao ước rồi sẽ có một ngày thể hiện chính mình tại cầu trường ấy. Mà lúc này đây, Kazuya chỉ cách tầng ước mơ đó chừng trăm mét. Thế nhưng trong cậu lại luôn có giọng nói thì thầm, nếu có thể ở bên cạnh người tên gọi Akanishi Jin, cậu nguyện ý buông tha cho một trăm mét khoảng cách này, cậu nguyện ý chỉ làm một con người bình thường không danh tiếng.

Lẽ đương nhiên, đó là chuyện không thể. Hết thấy bất quá chỉ là ước nguyện của cậu. Vô luận Akanishi Jin thích con trai hay con gái, đều không đến phiên một Kamenashi Kazuya. Với công việc của Jin, nhắc đến phái nữ, không ai không nghĩ tới những cô người mẫu, diễn viên xinh đẹp và quyến rũ. Nhắc đến phái nam thì đã có Yamashita, một người cẩn thận và có trách nhiệm. Ngay cả tư cách ở bên cạnh người ấy còn không dành cho Kazuya. Hiển nhiên chính mình đã thức tỉnh khỏi cơn mộng mị, đã cố gắng đè nén loại cảm tình đơn phương, cố gắng không mong đợi một tương lai hạnh phúc cho mối tình ấy, mà chính cậu cũng không thể lựa chọn quay đầu.

Chỉ cần khu ký túc xá của đội bóng phê duyệt, tất cả sẽ chấm dứt. Cậu, Kamenashi Kazuya, sẽ rời khỏi cuộc sống của người tên gọi Akanishi Jin, lẳng lẽ cùng âm thầm tựa như những ngày đầu xuất hiện.

Nếu không thể lẳng lặng ở bên cạnh người ấy, cậu nguyện dồn mọi sức lực cho giấc mộng bóng chày. Dù phải trả giá bao mồ hôi nước mắt, phải hao tổn bao trí lực, Kamenashi Kazuya nhất định có một ngày kiêu hãnh đứng giữa cầu trường ngập tràn vinh quang mà thể hiện chính mình, nhận được sự ủng hộ cuồng nhiệt từ nghìn vạn người hâm mộ. Tất cả những mục tiêu ấy, những ước mơ ấy chỉ vì để cậu có thể sánh cùng vị thế của Akanishi Jin mà quan sát cả thế giới này.

Đã không thể làm một người vô danh yên lặng đứng sau lưng anh, cậu xin lựa chọn làm một người giữa ánh hào quang để anh có thể nhìn thấy.

Kazuya biết, còn ước mơ thì còn sức lực, còn có thể trấn giữ nỗi thất vọng với cảm tình với Jin. Nếu trời đã không ban tặng, chính mình phải nỗ lực bù đắp vào những nơi khiếm khuyết, quyết chí vì vinh dự tối cao nhất. Đúng vậy, Kamenashi Kazuya không phải một người chấp nhận thua cuộc dễ dàng, cậu muốn trở thành một biểu tượng đầy vinh quang. Đến khi ấy, cậu không còn ngượng ngùng vì vị thế chính mình, cậu có thể ngang nhiên đứng từ xa mà quan sát Jin, cho dù tâm tư người ấy không dành cho cậu.

Nếu có điều gì khiến cậu tuyệt vọng rồi lại bất ngờ không thôi, có lẽ chính là cú điện thoại của Jin. Kazuya thậm chí không biết làm sao con người ấy có được số điện thoại của ký túc xá.

Điện thoại của Jin đến khi trời về chiều, chỉ đơn giản một câu thật ngắn gọn, “anh đợi em về ăn cơm.”

Đó là hôm cuối cùng của đợt huấn luyện mùa đông và cũng là ngày cuối năm. Kazuya ngẩn ngơ cầm chiếc ống nghe trong tay, đơn độc giữa không gian dần tối.

Huấn luyện viên Fujita bỗng đầu xuất hiện, trầm ngâm quan sát một lúc rồi vỗ vai cậu, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Về nhà đi. Em còn nhiều thời gian mà.”

Hoàng hôn. Kazuya ngồi trên chiếc giường, từ ký túc xá nhìn ra sân vận động Hanshin giữa bầu trời sẫm tối rồi dần dần chuyển về màu đen. Sau đó, cậu lẳng lặng đứng dậy, không mang theo một hành lý nào, đón chuyến tàu trở về Tokyo.

Đến nơi, đồng hồ đã chỉ chín giờ tối. Nơi nơi trên đường rộn ràng những đám đông cùng cặp đôi đang đợi chờ thời khắc đếm ngược của năm. Cậu chật vật chen lấn, đi một lúc thật lâu mới về tới căn hộ quen thuộc. Kinkin vừa thấy cậu, liền chạy ra quần quýt bên chân chủ đòi ăn.

Đã là cuối năm, chỉ chưa tới ba tiếng nữa, năm mới sẽ đến.

Không hiểu vì sao, đêm hôm đó, Kazuya đứng dưới nhà thật lâu, rồi mới lấy chiếc chìa khóa quen thuộc mà mở cánh cửa mình đã bước qua không biết bao lần. Chìa khóa mới khẽ cử động, cửa đột nhiên bị mở toang ra. Đối diện cậu vẫn một vẻ đẹp tựa đoá sen nở rộ ấy, hòa quyện trên gương mặt của người đó lại còn có sự nhẹ nhõm và vui sướng. Đây là lần đầu tiên cậu gặp lại Akanishi Jin sau mấy ngày trời. Một cảm giác thật quen thuộc nhưng cũng vô cùng khác lạ.

“Em về rồi.” Chỉ vồn vện một câu nói thật bình thường, không lời nào khác.

Kazuya lẳng lặng gặt đầu, rồi bước thẳng vào bếp. Trên bàn lúc bấy giờ là mấy đĩa thức ăn vẫn nghi ngút khói, đều là món cậu thích. Có lẽ người ấy đã đợi cậu thật lâu, không nề hà gì mà hâm nóng thức ăn hết một lần rồi lại một lần.

Anh nói với cậu, “Em ngồi xuống đi. Mình ăn được rồi.” Rồi liền quay đi bới cơm.

Hai người im lặng ăn một bữa cơm tất niên. Kazuya khư khư ôm lấy bát cơm trắng, ăn một miếng và lại một miếng, chiếc đũa không hề chạm tới mấy đĩa thức ăn nóng hổi. Jin rút cuộc nhịn không được mà gấp miếng cá để vào bát của cậu. Kazuya cảm ơn một tiếng, rồi tiếp tục ăn cơm. Đến khi xong xuôi, miếng cá vẫn còn nguyên trong bát.

Kazuya nhẹ giọng, “Anh cứ từ từ ăn. Em đi đây.”

Sau đó không đợi đối phương nói gì, cậu đứng dậy, cầm theo chiếc bát của mình và đặt vào bồn rửa chén.

Jin ở đằng sau liền lên tiếng, “Em vội đi như vậy?” Sự ảm đạm và tức giận hiển hiện trong lời nói của anh.

“Ừ.” Kazuya xoay người, đối diện gương mặt có phần gầy hóp của người ấy mà cười nói, “Em phải đi, đi khỏi chỗ này... không trở về nữa.”

Thanh âm pha chút vui vẻ cùng quyết đoán, chỉ vì muốn níu giữ tôn nghiêm của chính mình.

Lời vừa dứt, tiếng sành sứ vỡ nát đột nhiên vang lên thật lớn. Jin hung hăng đánh đổ cả bàn thức ăn, rồi túm lấy chiếc áo khoác để trên ghế sofa, đi thẳng một mạch ra ngoài. Cánh cửa bị kéo tung, và đóng PHANH một tiếng thật mạnh.

PHANH.

Nó cũng là âm thanh đổ sụp một góc tâm của Kazuya. So với đồng đồ ăn vương vãi trên đất, nó còn đau đớn, đáng thương hơn vạn lần.

Cậu lặng nhìn căn hộ ấm áp ngày nào, nay bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, lòng không khỏi tự hỏi, rốt cuộc bọn họ đã sai ở đâu? Là ai có lỗi trước? Là cậu có lỗi khi nung nấu loại tình cảm này với Jin? Hay vì Jin đã sai khi đối xử quá tốt với cậu? Là ai phạm vào lỗi lầm không thể tha thứ, để rồi dẫn tới cả hai làm đau lẫn nhau thế này? Bất quá, chỉ là tình cảm thôi mà, nó thật quan trọng đến mức để bọn họ đánh đổi sự tin cậy đơn thuần và dịu hòa thuở ban đầu, đến cuối cùng chỉ trơ một bộ dáng lừa mình dối người với đối phương sao?

Jin, em thật không biết, là em sai, anh sai... hay cả hai chúng ta đều sai?

Mãi một lúc thật lâu, Kazuya mới ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhặt lên từng mảnh vỡ trắng buốt kia. Cậu

nhớ rõ, bộ chén đĩa ấy là chính cậu và Jin đã lựa chọn cả buổi trời rồi mới mua về. Hôm ấy, Jin mặc một chiếc áo sơ-mi rất đơn giản, cùng chiếc quần jeans, đẩy chiếc xe mua sắm giùm cậu, luôn theo sát cạnh cậu, nhìn cậu tỉ mỉ lựa chọn từng món. Rồi Jin mỉm cười thật tươi tắn, tựa như ánh dương mùa hè, hồ hởi nói với cậu, “Kazu chan, cái này được nè!”

Kazu chan. Jin đã gọi cậu như thế không biết bao lần, ngay cả chính Kazuya cũng không nhớ. Lúc này, trong đầu cậu chỉ nhớ như in những ngày ở ký túc xá, cách xa người này tới nghìn dặm, cậu đã nhung nhớ con người đó biết bao nhiêu; thế mà giờ đây, khi gặp lại, lý trí bỗng nhiên hóa đầu mất, chính mình lại tổn thương người ấy, tổn thương cả bản thân.

Vỡ.

Rất nhiều đồ vật đã đổ vỡ.

Những ngày xưa cũng đổ vỡ.

Một khi đã đổ vỡ, dù cố gắng gắn kết thế nào, những vết nứt vẫn còn đó thôi.

Bàn tay nhặt từng mảnh sứ vỡ, mặc nó bị đâm cắt, máu chảy đầm đìa. Kazuya lặng nhìn từng giọt, từng giọt nhỏ xuống đất, hóa màu đỏ sẫm. Bên ngoài rộn ràng tiếng đếm ngược của người người, tiếng chuông chào đón năm mới vọng lại từ xa, có chút mờ ảo và xa xăm, pha lẫn cùng tiếng nổ vang của pháo hoa ngoài trời.

Thời khắc ấy, Kazuya chợt nhận ra, niềm hạnh phúc trước giờ mà cậu nghĩ dành riêng cho mình bất quá chỉ là một loại ảo giác xa hoa, giống như từng đợt pháo hoa kia. Nó được bắn tung lên trời, nở rộ thật rực rỡ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền hóa tro tàn rơi trên đất.

Buổi đêm.

Tiếng cười đùa vui vẻ, tiếng tranh cãi ầm ĩ, hòa lẫn cùng những bài hát chào mừng năm mới là những gì đón chào Pi khi cậu bước vào phòng khách của nhà Akanishi. Trên tay cậu còn cầm đĩa trái cây từ mẹ Jin, thật giống như đứa con thứ ba của gia đình. Buổi ập đã ết thúc, lẽ ra Jin không dự tính về nhà vào tối giao thừa; thế nhưng lúc này lại đang ồn ào tranh giành micro với Jimmy, hồ hởi hát theo ca khúc đã giúp Pi thành danh.

Cái thằng xuất quỷ nhập thần này, thật không hiểu nó đang tính toán gì trong đầu. Pi mỉm cười, nhìn người bạn đang hồ hởi cười đùa bên cạnh mình mà chỉ lắc đầu.

Sáng tinh mơ, khi những tiếng động ồn ào đã lặn dần, Pi giật mình thức giấc. Cậu chợt phát hiện bóng dáng của Jin không thấy đâu. Chép miệng, Pi trầm nghĩ, “*chắc lại đột nhiên nghĩ ra lời bát hát mà vội vàng chạy đi kiểm giấy bút đây nè.*”

Thế nhưng khi đi qua phòng khách, Pi lại thấy Jin đơn độc đứng ngoài ban công đầy sương. Trên tay không phải giấy hay bút mà là quả bóng chày nhỏ. Pi chậm rãi tiến lại gần người bạn của mình. Jin vẫn không hề phản ứng, tựa hồ không phát hiện sự có mặt của cậu.

Quả bóng theo bàn tay Jin rơi xuống đất, lăn tròn đến bên chân Pi. Jin cũng không cử động. Pi đành cúi người nhặt nó lên. Phía trên là chữ ký của tuyển thủ bóng chày Matsui, cùng với dòng chữ nhỏ nhỏ, “To Kazu chan.”

Kazu chan, Kazuya.

Là cùng một người.

Thoáng chốc Pi không khỏi sửng người.

Jin mãi chỉ hướng về nơi xa xăm nào đó, dòng nước mắt lạnh lẽo lăn trên má.

Lòng Pi chợt nghĩ, có lẽ chính mình đã chậm một bước so với người thiếu niên tên K kia.

Và thua toàn bộ.

15. Chương 15

Đều chỉ là ký ức.

Đêm khuya, một mình Kazuya lẳng lặng đứng giữa sân vận động rộng lớn Hanshin Koshien, đảo một vòng tứ phía không bóng người. Dù có tìm kiếm mỗi mắt, cũng không nhìn đến thân ảnh của người ấy, không còn ai đứng nơi khán đài, nhoén miệng cười thật rạng rỡ với Kazuya. Không còn nụ cười diệu kỳ tựa muôn vì sao trên trời cao, thoáng chốc có thể xua tan mọi cô đơn giữa sân vận động trống rỗng. Không còn ánh mặt trời mà từng chút, từng chút một sưởi ấm cái thế giới nhỏ bé và cô cút của Kazuya.

Đối diện cùng khán đài không người, Kazuya nở một nụ cười, đất cát của Hanshin Koshien đã nắm trong tay cậu, giấc mơ ngày được tạo hình bởi bàn tay cậu, thế nhưng vẫn có một thứ vụt khỏi tầm tay Kazuya. Đó là quãng thời gian tĩnh lặng cùng yên bình ở bên anh, là niềm tin tưởng dịu hòa mà bọn họ đã dành cho nhau. Nó cứ âm thầm và lặng lẽ lách mình, trôi tụt qua những kẽ tay Kazuya, tựa như cát bụi; dù bản thân có muốn nắm giữ, vẫn chỉ là công cốc.

Nếu Kazuya quên đi, nếu Jin từ nay không hề nhắc tới, có lẽ cũng chẳng người nhưng nhớ nó, cái mang tên tình yêu vô vọng.

Nếu nằm xuống ngắm sao, có khi nào những vì ấy sẽ càng đẹp hơn, càng điểm xuyết cho tầng đêm huyền ảo? Nghĩ đến đây, Kazuya liền nằm xuống, mắt mỗi mòn tìm kiếm bóng dáng các ngôi sao.

Trời không sao. Hết thấy đều bị một mảng mây đen che kín, cả ánh trăng cùng mờ nhạt và mỏng manh, chỉ duy mỗi giọt lệ nơi khóe mắt cậu là rõ ràng.

Kiểm lại, như bao lần trước, vẫn phải kiểm lại. Nuốt ngược nước mắt vào tâm, như từng mũi kim nhọn đâm vào trái tim nhỏ bé, rất đau. Nhưng chỉ là một nỗi đau thầm kín, cùng với mối tình ưu thương. Hết thấy là những gì Kazuya đang trải nghiệm.

Nếu người ấy là một cô gái đáng yêu, phải chăng sự tình sẽ đơn giản hơn rất nhiều? Phải chăng dù đau lòng cũng không dữ dội như lúc này đây? Đáng tiếc, người cậu yêu lại là một chàng trai, một con người thẳng thắn và không giấu diếm. Với con người ấy, mọi cảm xúc đều hiển hiện trên từng nét mặt, dù là yêu hay hận.

Jin không thương cậu. Nhưng cậu yêu Jin.

Loại mâu thuẫn này nào ai có thể giải đáp được? Mối tình đầu trong đời, lời còn chưa nói mà đã trôi đi tựa làn gió lạnh buổi đêm. Kazuya đã tận mắt chứng kiến, Jin và người tên Yamashita đã hôn nhau, trên chính chiếc giường trải ra ca-rô xanh da trời của cậu. Thân thể nhỏ bé của cậu khi ấy đã muốn đông cứng vì lạnh khi chờ đợi Jin bên ngoài, chớp mắt, nó như mất hết toàn bộ khí lực. Chết lặng trong giây lát, đầu óc cậu vang lên liên tiếp những lời thúc giục hối hả, đi đi, đi ngay đi, rồi quên hết mọi chuyện. Quên đi cảnh tượng anh đã cùng người khác hôn môi trên giường của mình, quên đi những ngón tay ấm áp của anh mỗi lần chạm tới gò má cậu, quên đi những gì anh đã làm vì cậu. Chỉ như vậy, trái tim Kazuya mới có thể đập lại lần nữa.

Ký ức, tựa một đoàn tàu không phanh, nối đuôi nhau hiện hữu trước mắt.

Ngã tư đường ồn ào náo nhiệt, trời càng về khuya, các cặp tình nhân cứ thế bước qua mặt cậu. Kazuya ngẩn ngơ nhìn tủ kính, nét mặt không giấu được nỗi mất mát. Nơi trưng bày sợi dây chuyền lúc trước đã là một sợi khác cũng đắt tiền không kém. Sợi kia lúc này đang nằm trong ngực áo Kazuya. Cậu vất vả làm việc ngoài giờ cả một tháng trời, rốt cuộc đã mua được món quà Giáng Sinh cho người ấy, nhưng rồi cậu tự nghĩ... sẽ có chẳng cơ hội để tặng nó?

Ánh sáng nhàn nhạt từ phòng khách chiếu vào, nhưng đủ để Kazuya thấy được sợi dây chuyền mới tinh trên cổ Jin.

Giống như đúc.

Có người cật lực làm việc kiếm tiền để mua được nó, có người lại chỉ cần búng tay đã sở hữu được nó.

Đó là sự khác biệt giữa người và người.

Cậu lặng nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trong tủ kính, miệng muốn mỉm cười, nhưng có lẽ vì trời đông giá rét, cả một cái nhếch mép cũng không làm được, sống mũi chột cay cay. Cậu cắn môi thật chặt, kiên quyết không để nước mắt chảy xuống.

Cũng giống như hiện tại, ở cầu trường bóng chày Hanshin Koshien, Kazuya nhắm mắt, bưng bình nuốt ngược nước mắt trở về, bên tai bỗng chốc nghe được một tiếng gọi thật lớn như loài ảo giác, “KAZU CHAN!”

Cậu từ từ mở hai mắt, rồi ngồi bật dậy, mắt liền nhìn đến khán đài rộng lớn, tìm kiếm một thân ảnh quen thuộc. Là ảo giác hay sự thật?

Thời gian chớp mắt như đảo ngược về rạng sáng ngày 23 tháng 2 năm 2003 khi trước, Jin đứng giữa khán đài không người mà tặng nó một nụ cười. Ngày ấy, Kazuya còn là một thiếu niên chưa biết hương vị tình yêu là gì; chưa biết được một cái chớp mắt, cậu sẽ chìm đắm trong nỗi say mê đối với người thiếu niên đã tặng cậu nụ cười rạng rỡ, Akanishi Jin.

Nước mắt Kazuya còn chưa được gió thổi đi, Jin đã đến trước mặt cậu, dùng hết sức bình sinh mà ôm cậu vào lòng. Lần đầu tiên Jin ôm cậu là khi Kazuya nằm mơ thấy ác mộng; cậu đã nghe được hương vị tự nhiên của biển cả mà lòng bất giác nhẹ nhõm vô cùng. Lúc này đây, khi cậu một lần nữa gửi đến mùi hương kia, tâm tình đã thay đổi so với ngày trước. Bàn tay Jin lạnh lẽo như của chính cậu, hơi thở Jin phả vào cánh cổ cậu có phần ấm nóng.

“Kazu chan, anh xin lỗi...” Rốt cuộc Jin tình nguyện là người nói lời xin lỗi đầu tiên, không bao giờ... một lần nữa lặng lẽ trầm mặc đứng, đem bao tâm tình chôn chặt vào tâm khảm.

Mấy tiếng trước khi tìm thấy Kazuya.

Jin ngồi trong hậu trường, mắt lặng nhìn những ánh sáng chói lòa trên sân khấu, nhưng cảm giác lại tĩnh lặng tựa chốn không người. Bất giác lời của Pi buổi sáng sớm hôm ấy chợt văng vẳng bên tai hắn, “Mày thương nó à? Jin?”

Jin muốn lắc đầu, nhưng rốt cuộc vẫn làm không được. Lừa mình dối người, tình cảm trong hắn đã thành thực hiển hiện như thế, căn bản không thể chối gạt ai. Cũng giống như không ai có thể ngăn cản sự trưởng thành, không thể quay về những tháng ngày thơ ấu vô tư lự. Jin biết quay đầu là vô ích.

Ngửa đầu nhìn người nhân viên điều chỉnh dàn ánh sáng, những ánh đèn lập lòa dàn lướt thật thản nhiên qua người hắn, rồi biến mất, và lại xuất hiện. Jin bất giác tự hỏi, trong buổi biểu diễn đầu tiên này của mình, người hắn hi vọng ngồi ở dưới, mỉm cười lắng nghe ca khúc mà hắn hát dành riêng cho người đó nhất là ai?

Là người thân, bạn bè, hay một cô gái chột đến chột đi nào đó mà cả gương mặt hắn cũng không nhớ?

Trầm tư suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc hắn vẫn không có câu trả lời. Đến khi dàn ánh sáng được chỉnh xong

xuôi, một ánh đèn chột đơn độc chiếu vào chính hắn. Jin nhẹ nhàng mở to mắt, dưới sân khấu tối mờ, giữa hàng ghế khán giả là Kazuya. Em lặng yên nhìn hắn, trên môi nhất nhất một nụ cười, ánh mắt như chờ mong lời ca tiếng hát của hắn. Thế nhưng chớp mắt, người thiếu niên đã biến mất giữa không gian tràn ngập tiếng nhạc.

Giọng nói của đạo diễn âm thanh chột vang lên từ tai nghe, “Jin, sao không hát? Phải diễn tập rồi mà.”

Hắn sững sốt suốt mười giây, rồi vội vàng bỏ chiếc micro xuống, lao người xuống sân khấu, nói thật nhanh với người trợ lý của mình, “Ngày mai, ngày mai em nhất định trở về.”

Bỏ lại sau lưng những tiếng kêu ồn ào âm ỉ của mọi người, hắn chỉ nghe được tiếng đập thành thịch trong lồng ngực mình. Con đường dưới chân bỗng chốc dài hơn, tựa hồ hắn càng chạy, đường lại càng dài. Bao ý nghĩ đều vứt bỏ cả, hiện tại trong đầu chỉ đơn thuần một ý niệm, hắn muốn tìm em.

Ra đến cửa ra vào, hắn gặp Pi. Nhưng đối phương chưa kịp giơ tay giữ hắn lại, Jin đã lách người đi mất. Giờ phút này với hắn, không ai quan trọng bằng người thiếu niên đã lặng lẽ rời hắn mà đi.

Jin muốn nhìn thấy em, muốn dùng hết sức bình sinh mà ôm em vào lòng. Dù em có giẫy giụa, có bướng bỉnh ngoảnh mặt đi chỗ khác, hắn vẫn kiên quyết ghì chặt lấy em, thổ lộ hết thấy tâm tình cùng em, rồi sẽ mãi ở cạnh em.

Muốn đối em thật tốt, muốn nhìn đến nụ cười trên môi em dành tặng mình. Đối với người thiếu niên hay khép mình này, hắn muốn yêu chiều, đối xử em thật tốt nhưng lại không biết thổ lộ thế nào bằng lời. Hắn thích em, không phải loại tình bạn giữa hai người bằng hữu, mà cũng không phải tình thân giữa hai người ở chung với nhau.

Mà đó là tình cảm của một người con trai đem lòng yêu mến người con trai khác.

Ngây ngốc ngồi trên xe lửa, lặng nhìn khung cảnh xa lạ bên ngoài cửa sổ, những ngôi nhà cứ hun hút trôi qua trước mặt hắn, ngày một về đêm, trời đông giá rét, tuyết đóng ngoài khung cửa vẫn chưa kịp tan hết, toa xe vắng người, không ai nhận ra người thiếu niên cứ ngồi thấp thỏm, xoa xoa hai bàn tay mình chính là một thần tượng sắp tỏa sáng. Akanishi Jin giờ khắc ấy chỉ có một ước vọng duy nhất, là nhìn thấy người hắn thích. Ngọn đèn mờ nhạt từ lối đi, phản chiếu vào mặt kính tựa như một ánh đèn dầu, soi rọi, sưởi ấm cho cảnh sắc êm đềm bên ngoài, bất giác, Jin nhớ về đợt tuyết đầu mùa đông năm ngoái.

Ngày tuyết đầu mùa, hắn đã gặp Kazuya, một người thiếu niên với dáng vẻ quê mùa, đeo trên vai là chiếc túi vải bạt thật to. Hắn đưa em về nhà mình, rồi nhẹ nhàng tựa làn nước của thời gian, cứ thế mà yêu em.

...

Thời gian như ngừng lại, cả không gian chìm vào tĩnh lặng, chỉ nghe thấy hơi thở và tiếng tim đập liên hồi của hai người. Jin ôm Kazuya thật chặt; lúc này, hắn mới phát hiện thân thể em thật gầy gò và mỏng manh, mái tóc em thật mềm mại, như nâng niu lấy gương mặt hắn, tiếng thở dốc từng hồi, hòa lẫn cùng

hương vị của những giọt nước mắt quật cường. Đây là Kazuya, người đã sống cùng hấn suốt một năm, người vẫn luôn ngây ngốc vì hấn mà nấu cơm, giặt giũ, rồi ngồi trên ghế sofa đợi hấn về, đến khi mệt thì ngủ gục, người đã cẩn thận chăm sóc chậu hoa păng-xê bên khung cửa sổ. Có lẽ trên thế giới này có biết bao người thiếu niên giống như em, nhưng với Jin, hấn chỉ cần một mình Kamenashi Kazuya.

Thanh âm Kazuya chợt vang lên, đánh gãy dòng hồi tưởng của hấn. Em nhỏ giọng, “Jin, em thích anh.”

Trước mặt mọi người, em vẫn luôn im lặng và khép mình. Ngay cả khi ở nhà, em cũng vô cùng ít nói. Nhưng khi em thốt nên lời thổ lộ mà có người dù thu hết can đảm cũng không nói được, ngữ điệu em lại vô cùng bình tĩnh, tựa hồ nó đơn giản như một câu “anh về rồi” mà em thường nói.

“Dù anh có thích em hay không, em vẫn thích anh.” Em mỉm cười với hấn, nhưng đôi mắt đã ngấn lệ tự khi nào.

Nhẹ nhàng gạt đi mấy sợi tóc hai bên trán em, Jin cất lên giọng nói ôn nhu và hạnh phúc nhất trong cả cuộc đời mình, “Kazu chan, anh yêu em.”

Không hề né tránh ánh mắt của hấn, ngược lại, em trừng mở đôi ngươi, chăm chú quan sát hấn thật lâu, đến khi xác định được những lời này là thật lòng, là xuất phát từ thâm tâm hấn, hai dòng lệ liền lăn dài trên má em.

“Kazu chan là con trai, đừng động chuyện gì cũng khóc như thế.” Ánh mắt Jin đã đổ ngẫu từ lúc nào; hấn vòng tay, ôm lấy bả vai đang run nhè nhẹ của Kazuya, nước mắt em cứ thế rơi lã chã trên vai áo hấn. Rồi Jin chậm rãi vờn môi bên gờ tai em, và nhẹ nhàng hướng tới đôi môi của Kazuya. Em cũng vòng tay ôm eo hấn, thuận ý để hấn hôn lên tai em, mũi em rồi cuối cùng là môi.

Những kỹ năng hôn của Jin thoáng chốc đều tan chảy. Em ngây ngốc dùng chính cách của chính mình đáp trả lại hấn, cẩn thận từng động tác, dành tặng cho Jin nụ hôn đầu đời sâu sắc đến động lòng người.

Cầu trường Koshien giữa đêm khuya bất giác như sáng ngời bởi muôn nghìn vì sao lấp lánh cùng ánh trăng dịu dàng, âu yếm lấy hai người thiếu niên.

Niềm hạnh phúc tưởng chừng đã đánh mất liền trở về, giữa buổi khuya yên tĩnh không bóng người.

Hai người bọn họ đến một quán mì khuya, cùng chia sẻ một tô mì. Vẫn là Jin ăn sợi mì, Kazuya uống nước mì. Jin âm thầm nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Kazuya, mười ngón đan xuyên, cái nhiệt ấm nhờ đó mà truyền vào nhau, sưởi ấm cơ thể, sưởi luôn cả tấm lòng.

Lợi dụng lúc bác chủ quán quay đi chuẩn bị điểm tâm, Jin thật nhanh ghé vào mặt Kazuya và trộm hôn cậu. Rồi hấn dặc ý nhìn Kazuya ngượng ngùng không thôi khi bác chủ quán trở lại.

“Jin kỳ cục!” Lúc ra khỏi quán mì, Kazuya đỏ mặt, thấp giọng trách, bàn tay đút cả vào túi áo của đội

bóng chày.

“Hà hà...” Jin nhoẻn miệng cười toe toét tựa vầng thái dương giữa đêm tối mịt mờ, rồi cúi cúi bàn tay vào túi áo của Kazuya, nắm ngón tay tìm đến nửa kia mà đan xen thật chặt.

Kazuya “a” một tiếng, nhưng cũng không phản kháng. Cậu ngoan ngoãn để Jin nắm lấy tay mình.

“Kazu chan, anh công em hen?” Jin tiến đến trước mặt Kazuya, hồ hởi đề nghị một lời. Kazuya hơi ngỡ ngàng, nhưng rồi cũng gật đầu chấp thuận.

Trời dần sáng. Jin công Kazuya đi qua từng ngã tư xa lạ. Mỗi bước đi như rải trên con đường của sự hạnh phúc. Kazuya lặng lẽ ghé vào tấm lưng không mấy dài rộng của Jin, cảm giác được cái ấm áp và yên bình mà trước nay cậu chưa từng trải nghiệm. Nghe đến hơi thở của Jin, không gian xung quanh cậu bất giác trở nên rực rỡ hơn, tươi sáng, hơn, cả không khí ngày đông cũng hóa ấm áp tựa nàng xuân đang về.

Ngày 23 tháng 1 năm 2004, một tháng trước khi Kazuya chào đón tuổi mười tám của mình.

Chờ đợi hai người bọn họ còn là vô số ngày mai, vô số những ngày nắm tay nhau bước đi trên đường đời.

Ở phía trước không xa, đợi chờ bọn họ là ước mơ và vinh quang, là danh vọng cùng những tràng vỗ tay nhiệt liệt như từng đợt sóng, đưa đẩy họ đến vị trí đỉnh cao của sự nghiệp một đời người.

Đứng ở vị thế ấy mà quan sát thế giới, hai bàn tay của họ vẫn luôn nắm chặt, không ai nguyện buông rời, cũng không ai muốn bỏ mặc giấc mơ của đối phương.

Điều trân quý nhất của hai người là thời gian. Dòng nước ăcứu lặng lẽ thả mình, mang theo hơi thở của biển cả và hương khí của vầng thái dương.

16. Chương 16

Chỉ là ký ức.

Cuộc thi bóng chày thiếu niên toàn quốc được tổ chức ở sân vận động Hanshin Koshien theo đúng thời hạn.

Giữa cầu trường mơ ước của bao thiếu niên, ai sẽ là người nâng cao chiếc cúp vàng danh giá, ai sẽ vượt mặt tất cả các đội thiếu niên trên cả nước để đạt được danh hiệu quán quân.

Kazuya lặng nhìn những gương mặt tràn đầy nhiệt huyết quanh mình, bộ đồng phục bóng chày màu xanh

đậm trên người cậu lúc bấy giờ vô cùng vừa vặn. Bảng điểm sau lưng chỉ là những dãy số thật bình thường, nhưng cậu biết thời khắc quyết định nằm trong tay mình. Từ dưới vành nón màu xanh đậm, cậu có thể thấy mồ hôi man theo sống mũi gầy của mình, chảy về phía môi. Kazuya hơi nhếch mép, toàn thân thả lỏng, hít sâu rồi lại thở ra, cứ một lần rồi lại một lần, khoảnh trầm lặng bao trùm lấy cậu.

Đồng đội từ tứ phía lao vào ôm lấy cậu, Kazuya một tay đáp lại, một tay giơ cao quả bóng của riêng mình, những ngón tay bao lấy dòng chữ ký nguệch ngoạc. JIN.

Buổi biểu diễn ra mắt ở Tokyo Dome của Jin đã mở màn cho chuyến đi tour toàn quốc. Hắn đứng trên sân khấu đầy kiêu hãnh, tắm mình dưới ánh đèn chói lọi, chung quanh rền vang những lời hô hào đầy kích động. Đến khi tiếng đàn ghi-ta vang lên cùng giọng hát truyền cảm, cả khán đài liền im lặng lắng nghe.

Còn Kazuya đứng giữa cầu trường mơ ước của đời mình, nhìn năm mươi nghìn khán giả hò hét cổ vũ, cùng một trăm nghìn ánh mắt mong chờ một thể hệ bóng chày mới xuất hiện; cậu đánh ra cú đánh để đời, đi vào lòng người hâm mộ.

Hai người bạn họ rớt cuộc đã có thể đứng cùng một vị thế mà ngắm nhìn cả thế giới.

Quả bóng chày nho nhỏ vút bay trên bầu trời quang đãng, kéo theo ánh nhìn đầy mong đợi của bao khán giả. Thời gian như dừng lại khi trái bóng tròn ấy chậm chậm rơi vào khoảnh sân bên kia. Một khắc, rồi lại một khắc.

Cả cầu trường bùng nổ. Kamenashi Kazuya hoàn thành cú đánh Home Run đầu tiên trong đời dưới sự chứng kiến của hàng vạn người từ khắp Nhật Bản.

Trên màn hình rộng lớn là gương mặt nhể nhại mồ hôi của Kazuya. Vẻ ngượng ngùng đã không còn, thay vào đó là nụ cười đầy kiêu hãnh. Từ khoảnh khắc ấy, cả đất nước Nhật Bản liền biết đến gương mặt xa lạ này.

Ánh đèn chói lọi từ hàng trăm chiếc máy ảnh phát sáng không ngừng. Vinh quang cứ thế ôm chầm lấy chàng thiếu niên tên gọi Kamenashi Kazuya.

Chỉ một giây trước đó, cậu chỉ là kẻ vô danh. Thế nhưng hiện tại, Kazuya đã tự mình leo lên một đỉnh cao vô định.

Cú đánh home run tiếp theo một lần nữa chấn động cả cầu trường. Bình luận viên ngỡ ngàng đến không nói thành lời. Ánh sáng hào quang vẫn thuộc về Kamenashi Kazuya. Toàn bộ những người khác như lu mờ, chỉ mình cậu tỏa sáng giữa sân vận động rộng lớn. Mọi ánh nhìn cứ thế đổ dồn vào chàng thiếu niên nhỏ gầy, sự tán thưởng cùng ngưỡng mộ hiển hiện rõ ràng. Một điều không thể tranh cãi, MVP của trận đấu không ai khác chính là Kamenashi Kazuya.

Akanishi Jin không ở. Tiếng hoan hô động trời như muốn nổ tung cả sân vận động. Đồng đội cùng nhau nâng cao Kazuya, tung hê chàng trai MVP của cả trận đấu.

Ngắm nhìn tầng xanh lam quang đãng trước mắt, ánh mặt trời cứ thế rơi vào mắt Kazuya. Nhưng cậu không hề nhú mảy, để mặc nước mắt cứ thế dồn đọng nơi khóe.

Thanh âm Jin bất giác văng vẳng bên tai cậu, “Này, anh còn chưa biết tên em, anh tên Akanishi Jin. Còn em?”

Tên của em là Kamenashi Kazuya.

Trải qua bao khổ nhọc cùng mồ hôi và nước mắt, rốt cuộc đến giờ khắc này, Kazuya thấy được chiếc cầu vồng bảy sắc của đời mình một lần nữa trải dài trước cậu. Thấm đượm vinh quang và kiêu hãnh.

Dù rằng Jin không thể trực tiếp chứng kiến thời khắc để đời này của Kazuya, nhưng cậu cũng không thất vọng, bởi vì chỉ cần cuộn tròn những ngón tay, cậu liền cảm nhận được bàn tay người kia đang nắm lấy mình, cái nhiệt ấm cứ thế trao cho nhau.

JIN.

Là ngọn đuốc sáng, là bàn tay dẫn dắt cho một Kazuya đang mò mẫm trong bóng tối.

Giúp cậu hiểu được ý nghĩa của sự cảm thông, thấu được cái gọi là mong chờ, thế nào là trả giá, là yêu.

Giữa khán đài rầm rộ ồn ào, ở góc tối, một người vẫn chăm chú nhìn gương mặt hạnh phúc của Kazuya trên màn hình.

Jin nhẹ nhàng hạ thấp vành nón, kéo cao cổ áo khoác, miệng nhoẻn cười đầy tự hào.

Bàn tay lạnh lẽo được đút sâu trong túi áo, Jin một thân một mình lái xe suốt mấy tiếng, hi sinh giấc ngủ của mình, đánh đổi một ngày nghỉ ngơi giữa tour diễn để tới được sân vận động này. Chỉ vì muốn ngắm nhìn Kazuya.

Trên màn hình to lớn kia chính là Kazuya của hắn.

Thời khắc ấy, chỉ mỗi lần gió mới nghe được lời thì thầm của Akanishi Jin, “Kazuya, anh yêu em.”

“Đoán coi anh đang ở đâu?” Giọng Jin vừa vang lên trong điện thoại, Kazuya đã nở một nụ cười thật tươi tắn. Cái mệt mỏi cùng uể oải sau trận đấu cũng như liên tiếp mấy cuộc phỏng vấn với báo đài lập tức biến đâu mất.

“Khách sạn à? Tour diễn vẫn okay hả anh? Anh á, rảnh rồi thì nghỉ ngơi đi, đừng đi tới đi lui.” Kazuya rúc mình trong chăn, nhỏ giọng dặn dò.

“Kazu chan, anh đang ăn mì hết, anh đang ăn mì đấy.” Tiếng húp sùm sụp chợt vang lên từ điện thoại, như thể chứng minh Jin đang hưởng thụ một bát mì nóng hổi.

“Sướng chưa, em cũng muốn ăn...” Kazuya bất giác nhưng nhớ bát mì mà cậu ăn cùng Jin một tuần trước đó. Hôm ấy, Jin đã từ ngàn dặm xa xôi mà đến với cậu.

“Kazu chan, anh muốn gặp em... em ra đây một lát được không?”

“Ngốc, em ra đâu để gặp anh chứ? Huấn luyện viên không cho em đi khỏi Hanshin.”

“Thì anh đang ở Hanshin này.”

“Ha?”

Cửa lập tức mở tung. Jin mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng, miệng nhoẻn một nụ cười thật rạng rỡ với Kazuya. Chưa kịp định thần, Kazuya liền như con mồi rơi vào tay giặc, những cái hôn da diết âu yếm lấy từng chút trên gương mặt cậu. Một tay Jin cởi bỏ chiếc mũ lưỡi trai, mấy sợi tóc mềm mại cứ thế rũ hạ trước trán, đôi môi ấm áp của Jin nâng niu lấy gò má lạnh lẽo của Kazuya, rồi lại luyến tiếc rời đi. Kazuya cảm giác chính mình như hòa tan vào vòng tay con người ấy, mỗi một cái chạm vào da thịt, mỗi một nụ hôn nồng thắm như thổi bùng ngọn lửa đã vốn âm ỉ trong lòng. Cậu ngoan ngoãn để mặc Jin hôn mình, để mặc những ngón tay cứ mân mê khắp da thịt cậu.

Từ hôm hai người bọn họ thổ lộ cùng nhau, suốt một tuần sau đấy, mỗi đêm, Kazuya đều cô đơn rúc mình trong chăn. Dù huấn luyện mệt mỏi vô cùng, nhưng cậu vẫn không thể thiếp ngủ. Bàn tay giữ chặt lấy chiếc di động Jin tặng, thì thầm thổ lộ cùng người tình đang cách mình nghìn dặm. Cái khổ nhọc, sự tra tấn đắng cay mà ngọt ngào của nỗi nhung nhớ, tưởng niệm; đó là lần đầu tiên Kazuya nếm thử những trải nghiệm cảm xúc ấy. Tựa bầu không khí, thản nhiên, vô thanh vô tức nhưng không thể tồn tại nếu thiếu sót. Tình cảm của cậu là thế.

Bỗng nhiên Kazuya nghiệm ra, chính mình yêu Jin nhiều hơn cậu nghĩ. Mà Jin cũng như thế.

Người ấy đã mạo hiểm đánh cược cùng khí lạnh mùa đông, lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ chỉ để đến gặp cậu. Người ấy vì nhung nhớ mà không chịu được cảnh một mình trong phòng, bên tai là tiếng người yêu nhưng trong vòng tay lại không phải thân nhiệt nồng ấm của cậu.

Cả hai bọn họ bất quá chỉ muốn ôm ghì lấy nhau, mãi không buông rời; chỉ muốn nắm tay nhau, vượt qua dòng chảy của thời gian. Chỉ hai người bọn họ giữa không gian tĩnh lặng, không một áp lực, không sự kiềm nén để rồi dẫn tới bùng nổ.

Jin tựa hồ lo lắng cái nồng nhiệt của mình sẽ làm sợ Kazuya. Hắn hôn thật nhẹ lên vành tai cậu, nhỏ giọng thì thầm, tựa một lời nỉ non, “Kazu chan, anh muốn em... rất, rất muốn...”

Đang được ghì chặt trong vòng tay của người ấy, Kazuya khẽ run, “Jin... thật ra từ trước tới giờ... em sợ...”

Lo lắng lời vừa rồi vô tình dọa Kazuya, Jin đỏ mặt, vội vàng giải thích, “Chuyện đó... anh chỉ nói thể thôi...”

Lời còn chưa dứt, Kazuya đã giãy nhẹ khỏi ngực Jin. Cậu đứng bên giường, đầu hơi cúi thấp, chân tay luống cuống tìm kiếm hai bên túi.

Giọng nói trầm thấp vang lên giữa căn phòng yên ắng, “em sợ... lẽ Jin không nghĩ như vậy... em phải làm sao bây giờ...”

Bàn tay Kazuya chậm chậm mở ra, bên trong là một bao cao su. Jin trầm mặc vài giây, rồi bàn tay từ trong túi rút ra vật thể y chang.

Hai người không hẹn mà cùng phì cười.

Cả thời gian cũng không đành lòng quấy rầy giờ phút ngọt ngào của hai người họ mà lặng lẽ đóng mình.

17. Chương 17

Chỉ là ký ức.

Từ ngọn đèn nhỏ nơi đầu giường, ánh sáng vàng nồn dần tắt, sưởi ấm cả một không gian. Chiếc áo sơ mi ca-rô Kazuya đang mặc trên người được Jin cởi từng nút một, thân thể trắng muốt cứ thế hiển lộ theo từng nếp áo, trơn mịn tựa một đứa trẻ. Kazuya chăm chú nhìn Jin, bàn tay vuốt ve lấy gò má người ấy, tựa hồ đang tham lam âu yếm lấy da thịt ấm áp, tràn ngập xúc cảm.

Ngón tay cởi nút áo của Kazuya khẽ run rẩy, nhưng thân nhiệt lại mỗi lúc một nồng ấm. Không biết vì bản thân đang hồi hộp hay chúng cố tình trêu hấn, chỉ là hàng nút đơn giản nhưng vô cùng buốt bỏng, mãi một lúc mới chịu để Jin tháo mở.

Bàn tay Kazuya xoa dịu lấy cánh cổ Jin, rồi cậu rướn người, lần đầu tiên chủ động hôn người ấy. Bờ môi ve vờ nơi vầng trán nhẵn nhụi, hướng xuống gương mặt đầy quyến rũ, rồi cậu ngửa đầu, hôn lên nốt ruồi nho nhỏ nơi khóe mắt của Jin, bờ môi chạm đến tầng da trơn ướt.

Thì ra cả hai bọn họ đều khóc.

Kazuya muốn đưa tay giúp Jin gạt nước mắt, nhưng chưa kịp làm gì, Jin đã đè tay cậu, rồi dịu dàng đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cậu, mấy ngón tay ôn nhu gạt đi giọt lệ nơi khóe mắt Kazuya.

“Kazu chan...” đôi môi Jin mơn trớn theo ngón tay, mò tìm đến vành tai mẫn cảm của Kazuya, khéo léo liếm mút da thịt mơn mớn. Gương mặt Kazuya bỗng chốc liền ửng đỏ; cậu không kiềm lòng được mà phát lên những tiếng rên khê đượm dục vọng. Đầu lưỡi Jin tinh ý tìm đến bờ môi đang hé mở của Kazuya. Nhịp thở mỗi lúc một dồn dập. Những nụ hôn mềm nhẹ khi này dần dà càng nồng nhiệt.

Chiếc quần Jeans Jin mặc trên người khe khẽ cò cọ vào thân dưới Kazuya. Hắn thấp giọng, phập phồng lên tiếng, “Kazu chan... anh... sẽ làm nhẹ thôi...”

Kazuya đỏ mặt, ngượng ngùng không nói tiếng nào; bàn tay lặng lẽ tìm đến lưng quần của Jin, e lệ giúp người ấy gỡ dây thắt lưng.

Từng chiếc quần, cái áo dần dà được cởi bỏ, vương vãi trên sàn nhà. Thân thể Kazuya hiển lộ trước ánh đèn mờ, toát lên một tầng ấm áp cùng gợi cảm. Ngón tay Jin thẫn thờ vuốt ve lấy làn da tựa tơ lụa kia, dịu dàng và nâng niu, khiến Kazuya không khỏi phát lên những tiếng rên khê từ cuống họng. Rồi cậu chôn mặt vào gối, thân hình khê vằn vẹo theo xúc cảm.

Cố gắng kiềm nén dục vọng dâng trào trong tâm, Jin vỗ về, âu yếm thân thể non nớt mà gợi cảm của Kazuya. Tầng da thịt chưa một ai chạm đến, ửng hồng một vẻ ngây thơ ngượng ngùng, vì không thể kháng cự cái vuốt ve khéo léo của Jin mà bật run nhẹ.

Thời khắc ấy, Kazuya không khác gì chú chim nhỏ đang rúc đầu, dù mắt không nhìn thấy nhưng thính giác cùng xúc giác lại vô cùng mẫn cảm. Thân thể trần trụi mỗi lúc một nhạy cảm theo từng ngón tay của Jin; bờ môi mềm mại của Jin dịu dàng hôn lấy thắt lưng cậu, đầu lưỡi lướt thật nhẹ, nhưng cũng đủ gợi một luồng điện chạy giật khắp từng thớ thịt trên người Kazuya, khiến cậu chỉ biết buông lời mà nghe lời. Đến khi môi Jin tìm đến nơi vị nhạy cảm cùng bí mật nhất của Kazuya, cậu không còn có thể nói lời nào, cả những ngón chân cũng nhẫn không được mà co rụt, chôn sâu vào giường nệm.

“Hn... Jin... mau... mau lên...”

Jin ngẩng đầu, liền nhìn đến đôi mắt ngấn lệ của Kazuya, bờ môi ngây ngô mím thật chặt, như thể đang gồng mình không phát ra những thanh âm kỳ lạ. Bộ dáng Kazuya lúc ấy khả ái vô cùng. Lại một lần nữa, Jin hôn Kazuya thật sâu, rồi nhẫn không được mà lưu lại những dấu hôn đầy âu yếm trên cánh cổ trắng nõn. Kazuya vòng tay, ôm chặt lấy Jin, miệng lưỡi đan giao, cuồng nhiệt trao tặng nhau những xúc cảm mạnh mẽ cùng hương vị nồng ái. Dù chỉ là một nụ hôn, nhưng cũng đủ khiến dục vọng dâng tràn trong bọn hắn.

Jin chậm rãi tiến vào cơ thể Kazuya, một chút rồi lại một chút, cẩn thận xâm nhập nơi vị đã được bôi trơn tỉ mỉ. Khoảnh da gấp nếp mỗi lúc một mở rộng, ngậm nuốt lấy dục vọng nóng bỏng và xa lạ. Từng chút, từng chút một, kẻ tiến, người nhận, đôi ta hòa làm một.

Giờ khắc ấy, con tim trong lồng ngực Kazuya thót lên từng nhịp, tựa hồ muốn nhảy bổ cả ra ngoài. Nó như hòa mình cùng nhịp điệu tiến nhập của Jin, thổi bùng ngọn lửa đang hừng hực, truyền giao cái nhiệt nóng tới từng cơ quan tế bào trong người Kazuya, dù là con tim đang rộn ràng hay tứ chi đang run rẩy. Cả thân thể Kazuya như đắm chìm trong ngọn lửa dục vọng ấy, không nguyện lòng trốn thoát mà mỗi lúc một trầm mình trong khoái cảm vô hạn đầy u mê.

Jin bắt đầu chuyển động. Ban đầu thật chậm rãi rồi từ từ tăng tốc. Đôi chân Kazuya quẩn lấy thắt lưng Jin, di chuyển nhịp nhàng dưới ánh đèn ấm áp, dần dà quen thuộc với cảm giác người ấy chôn chặt trong mình. Miệng Kazuya không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ đầy khoái cảm; từng hồi cất lên rồi tản mình vào bầu không khí lạnh lẽo giữa trời đông. Lo lắng Kazuya bị cảm lạnh, Jin cẩn thận dùng chính mình bao bọc lấy thân thể trần trụi của Kazuya, da thịt áp sát vào nhau, hi vọng thân nhiệt sẽ giúp em sưởi ấm phần nào. Kazuya cũng ngoan ngoãn để Jin hết một lần, rồi lại một lần hôn mình.

Va chạm nơi dự vọng mỗi lúc một cuồng nhiệt. Cả thanh âm của Kazuya cũng sớm cắt thành những khoảng nhỏ, khoái cảm ghì chặt lấy hai thân thể đang âu yếm nhau. Kazuya nằm dưới Jin, tiếng rên rỉ vô lực hòa lẫn cùng hơi thở dồn dập của Jin, tạo nên bản giao hưởng nồng ái được tấu lên hết lần này đến lượt khác giữa gian phòng ấm áp. Đôi chân Kazuya đặt trên vai Jin lúc bấy giờ không ngừng run rẩy.

“A... a...”

Cao trào mỗi lúc một cần kề, thân thể chuyển động không ngừng, càng lúc càng mạnh mẽ, dư vị của những xúc cảm mãnh liệt càng quẩn chặt lấy bọn hắn, dần dà hòa quyện vào bầu không khí nồng ấm. Jin vẫn ôm ghì Kazuya về mình, nâng niu thân thể trơn mịn của em với muôn vàn nụ hôn. Kazuya ngượng ngùng, không dám ngược nhìn người ấy nên chỉ như con mèo nhỏ, rúc đầu cò cọ vào lồng ngực Jin, gương mặt đỏ ửng, không khác gì chú bạch tuộc vừa bị luộc chín.

“Kazu chan”. Giọng nói khản đục đục vọng của Jin chợt vang lên. Hắn cúi đầu, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại bị cái nhảy mũi phá nát cả bầu không khí ngọt ngào đầy yêu thương lúc bấy giờ.

“Ách xì!”

Kazuya nhin không được mà bật cười khanh khách, nheo mắt nhìn Jin. “Jin ngốc...”

Lời còn chưa dứt, cậu đã bị Jin hôn thật sâu. Đó là nụ hôn đầu tiên sau khi khoảnh khắc cao trào của dự vọng đã lắng xuống.

Trầm mình mỗi lúc một sâu trong nụ hôn nồng nhiệt, bàn tay Kazuya bắt giắc tìm đến Jin, cả mười ngón đan xuyên vào nhau. Rồi hai người bọn họ rúc mình vào chăn. Jin tinh nghịch bóp nhéo cánh mũi của Kazuya, định bụng nói gì đó.

“Ách xì!!”

Cái nhảy mũi của Kazuya đã hạ màn cho lần đầu làm tình của hai bọn hắn.

Mở mắt tỉnh dậy, Kazuya nhận ra những dấu vết ân ái ban nãy đều đã được lau sạch, trên người cậu còn mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, êm ả nằm trong tấm chăn ấm áp. Khẽ dụi mắt, cậu chợt nghe thấy tiếng nước chảy ào ào từ phòng tắm. Định bụng xuống giường, Kazuya xoay người thật nhẹ, nhưng chỉ một động tác nhỏ cũng đủ khiến phần eo của cậu đau nhức âm ỉ. Cậu đành nằm xuống giường, không kiềm được mà kêu rên một tiếng vì đau. Ngay lập tức, Kazuya liền thấy Jin xuất hiện từ phòng tắm, trên

người mặc bộ áo bông, mái tóc còn ướt sũng, vội vàng chạy đến bên cậu.

“Kazu chan, em có sao không? Còn đau lắm à?” Jin nhíu mày, khẩn trương ngồi xuống cạnh Kazuya, vội vã hỏi thăm.

“... Không sao... Em không sao hết á...” Kazuya lắc đầu nguầy nguậy, kiên quyết phủ nhận, nhưng cậu vẫn bị Jin ôm chầm vào lòng. Mấy ngón tay còn ấm nóng hơi nước cẩn thận xoa nắn lấy vòng eo cậu.

“Nếu vì chuyện này mà Kazu chan không tập bóng được, để anh đi xin lỗi huấn luyện viên Fujita.” Ánh mắt và giọng điệu Jin tràn ngập sự lo lắng và nghiêm túc, bất giác khiến Kazuya hạnh phúc khôn xiết.

“Ngốc. Nếu vì Jin mà không chơi bóng chày được thì em chẳng cần bóng chày, chỉ cần Jin thôi.” Kazuya nhẹ nhàng đặt cằm lên bờ vai người ấy, miệng nhoẻn một nụ cười thật tươi tắn. Mũi cậu liền nghe thấy mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ cánh cổ trắng mịn của Jin, bất giác Kazuya liền suy nghĩ, nếu hạnh phúc có hương vị, có lẽ nó sẽ thế này đây. Trải qua một đêm ân ái đầy yêu thương, hai từ hạnh phúc này tựa hồ đã không còn là giấc mơ viễn vông, tựa hồ mỗi lúc một gần kề hai người bọn họ.

“Kazu chan mới ngốc, ai lại vì chuyện này mà bỏ chơi bóng chày hả?” Câu trả lời của Jin không hề có ý nuông chiều, khiến Kazuya liền bĩu môi, trướng lên bộ mặt hờn dỗi với người ấy. Jin vừa thấy thế đã bật cười, rướn người lại gần Kazuya, hai bờ môi tìm đến nhau, hai đầu lưỡi quấy luyến nhau, hai chóp mũi cọ cọ nhau; cứ thế, bọn họ trao tặng nhau một nụ hôn nồng ấm.

Kazuya yên lòng rúc người trong ngực Jin, ngón tay nhẹ nhàng xoa lấy mái tóc còn ướt của người ấy.

Thì ra, trên cõi đời này vẫn còn người yêu cậu như thế. Đó là lần đầu tiên trong suốt mười tám năm, Kazuya cảm nhận được khoảng trống trong tim mình rốt cuộc được bồi đắp bởi hạnh phúc vô vàn.

Ngồi trên giường, Jin ngoan ngoãn để Kazuya sấy tóc cho mình. Tiếng ồ ồ từ chiếc máy sấy quanh quẩn giữa căn phòng tĩnh lặng, cái nhiệt nóng mơn trớn trên từng sợi tóc Jin cùng những ngón tay mảnh khảnh của Kazuya. Jin là một người xinh đẹp, ngay cả mái tóc cũng mềm mại, vừa chạm vào đã khiến con người ta cảm giác rất thích thú và ngưỡng mộ. Kazuya vừa giúp Jin sấy tóc, vừa chăm chú ngắm nhìn dung nhan của con người này.

Đôi mắt trong trẻo, nơi khóe mắt là đường cong vòng, như càng tôn lên đôi ngươi tròn trĩnh.

Cánh mũi không quá cao nhưng thẳng nuột, mỗi lần cười lên thì hơi nhăn lại, khiến Kazuya không khỏi phì cười mỗi lần nhìn đến.

Đôi môi... Nói thẳng ra, lúc ấy, Kazuya chỉ biết chính đôi môi ấy đêm qua đã tặng cậu muôn vàn nụ hôn, lại còn tinh nghịch mà lưu lại bao dấu vết ở những chỗ rất bí mật trên người cậu.

Jin đáng yêu, Jin chân thành, Jin trầm mặc, Jin dịu dàng, Kazuya đều thích hết thảy những khía cạnh của

con người này.

Thích đến mức muốn bắt cóc anh mà giấu nhem ở một nơi không ai nhìn thấy.

Với ý nghĩ táo bạo như thế, Kazuya nào dám thổ lộ cùng Jin.

Nhưng Jin cũng chẳng phải thằng ngốc; vừa nhìn đến vẻ mặt xấu hổ và ngượng ngùng của Kazuya, lòng hắn lập tức dịu lại, êm ái tựa một tầng bông lụa.

“Kazu chan lén nhìn cái gì đấy?” Gương mặt Jin đột nhiên lù lù trước mặt, khiến Kazuya suýt nữa đã đánh rơi cả chiếc máy sấy.

“Không có gì...” Con rùa bé nhỏ nào dám thừa nhận.

“Kazu chan thấy anh đẹp chứ gì? Mà Kazu chan cũng xinh xắn lắm a!” Lời nhận xét thẳng thắn, không chút ngập ngừng của Jin liền khiến Kazuya ngượng ngùng vô cùng, hai má dần đỏ, đầu hơi hạ thấp.

“Jin chỉ dẻo mồm dẻo miệng. Em quê mùa thế này, sao bằng mấy người bạn của Jin... làm sao đẹp như bạn gái Jin...” Kazuya một mực không ngước lên nhìn Jin, cậu chỉ thấp giọng nỉ non.

“Kazuya nhìn anh a, rồi phải ngắm nhìn bản thân thật kỹ.” Jin thấp giọng, thành thực lên tiếng.

Không chút đề phòng, Kazuya liền bị Jin kéo sát lại gần, tựa hồ giữa hai người chỉ cách nhau một hơi thở. Cậu kinh ngạc, tròn mắt nhìn Jin. Đến lúc này, cậu mới phát hiện hình ảnh phản chiếu của chính mình trong đôi mắt người ấy.

Trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo dài quá cổ tay, một thằng bé với đôi mắt sáng tựa hồ không khác ngày xưa là mấy. Nhưng so với một Kazuya từng cử chỉ hành động đều viết lên hai chữ “tự ti” của ngày xưa, Kazuya hiện tại đã kiên cường hơn mà cũng không kém phần mềm mỏng.

Cậu đã không còn là người thiếu niên vì sợ hãi mà chôn chân tại chỗ, mãi không dám tiến một bước về trước.

“Kazu chan, anh giờ không có bạn gái nào cả, chỉ có một đứa ngốc anh yêu lắm lắm, mà nhóc cũng thương anh vô cùng.”

Con người này thật đáng ghét. Rõ ràng cậu nói kia ý đồ ghẹo cậu là đứa ngốc, nhưng vì có gì sóng mũi Kazuya lại cảm thấy cay cay, có gì cậu lại ngoan ngoãn để mặc con người ấy ghì chặt mình vào lòng?

Bất quá câu trả lời đã vô cùng rõ ràng trong cậu. Chỉ đơn thuần vì cậu yêu, rất, rất yêu người này, con

người tên gọi Akanishi Jin.

18. Chương 18

Nhật ký của Jin

Ngày 7 tháng 11 năm 2011. Thời tiết: nhiều mây

Giáo đường nhỏ cạnh bờ biển mãi mãi tĩnh lặng như thế. Không phải ngày cuối tuần nên cả những lời giảng đạo của các tín đồ đều không ở. Tôi ngồi tại hàng ghế thứ ba từ ngoài vào, ngược nhìn chúa Giê-su bị đóng đinh trên thập tự giá, rồi lại cúi đầu cầu nguyện trong thâm lặng.

Cầu nguyện vị thần tối cao trên trời sẽ nghe thấy tiếng lòng tôi.

Cầu nguyện Kazuya trên trời có thể nhìn tới một tôi chân thành nơi trần thế.

Ánh thái dương xuyên mình qua tấm kiếng rực rỡ đầy màu sắc, rồi trải cánh âu yếm lấy bức tượng chúa Giê-su.

Giữa giáo đường yên ắng, nơi hàng ghế dài khuất, chỉ có một người đàn ông thành kính quỳ gối.

A-men, dear A-men, phải chăng vì thế gian này có quá nhiều người, suốt mỗi góc đường, từng con phố; họ ao ước, chờ đợi ngài lắng nghe thương đau của họ, giúp họ gạt đi nước mắt; thế nên, ngài không rồi để bỏ thí lòng thương hại của ngài cho con? Tại ngài không nghe đến tiếng lòng của con. Dù con đã cầu nguyện hết một lần, rồi lại một lần, nhưng vẫn chỉ vô ích.

A-men, dear A-men, con chỉ là một kẻ trần tục, một gã đàn ông bình thường trót yêu một người đã vĩnh viễn ra đi. Con còn nhớ bầu trời đầy sao cùng bờ biển trải dài vô tận của đêm hè năm xưa, còn chưa kịp nói một lời con yêu người ấy, hết thấy đã tan biến thành tầng bụi mỏng dưới ánh mặt trời. Ngài rõ ràng đã chứng kiến tất cả, vì sao ngài không hề đoái hoài? Hay ngài nghĩ tình yêu của con thật ngu ngốc? Hay ngài vốn dĩ không bận tâm đến vết thương lòng trong con?

A-men, dear A-men, con thấy rất lạnh. Ngài có thể mở một lối đi cho con, có thể ban cho con một chút nhiệt ấm để con đủ mạnh mẽ mà trải qua một ngày không có người ấy? Con chỉ là một gã bị chúa trời bỏ quên, mang trong người bao tổn thương tâm hồn. Con xin ngài, hãy trả lại tình yêu đầu tiên và cũng là cuối cùng của cuộc đời con.

Chạm rãi mở mắt. Không ai, không một ai. Trần giáo đường cao chót vót, đối diện cùng chúa trời, có lẽ đây là nơi gần kề thiên đường nhất. Tôi nhẹ nhàng vươn tay, ngón trở cổ giường cao, tưởng tượng nếu em ở, giờ này, khắc này, phải chăng em đứng từ thế giới bên kia, lặng lẽ chạm vào ngón tay tôi. Dù chỉ trong

cái nháy mắt ngăn ngủi, dù tôi không hề hay biết, cũng đã mãn nguyện.

Chỉ mới một đêm khuya ba năm trước, tôi đã từng thành kính quỳ ở giáo đường này, ngồi ở chiếc bàn gỗ bên cạnh, chạm khắc một câu: *Kazuya, em có đồng ý cùng anh đi suốt quãng đường mười năm, hai mươi năm, hay thậm chí là một trăm năm không?* Bàn tay tôi khi ấy nắm thật chặt chiếc nhẫn chưa kịp trao. Chúa trời, ngài có thấy không? Giờ phút này, nó còn nằm trong tay con. Con vẫn nhớ như in tâm tình chính mình khi đó, một lòng thấp thỏm không yên, vì con không biết người thiếu niên Kamenashi Kazuya ấy có nguyện chấp nhận lời cầu hôn này của con không? Con không biết người ấy có yêu con như chính con yêu em không?

Đến tận thời khắc này, con vẫn không có cơ hội chờ đợi câu trả lời của người ấy.

Chậm rãi cúi đầu trên mặt bàn gỗ thô ráp, nước mắt tôi lăn dài, lặng lẽ nhỏ từng giọt, từng giọt một. Rồi tôi chợt nhìn đến hàng ký tự nho nhỏ đang ẩn mình thật sâu, tựa hồ một bí mật đã cất giấu bấy lâu rồi cuộc được hé mở trước tôi, dưới sự chứng giám của chúa trời.

Jin, em đồng ý. Nếu còn có kiếp sau, em vẫn nguyện ở bên anh.

Đó là lời hứa trọn đời trọn kiếp Kamenashi Kazuya dành tặng Akanishi Jin.

Nhật ký của Kame

Ngày 1 tháng 11 năm 2006. Thời tiết: rét lạnh.

Hôm nay, tôi vốn không muốn viết gì. Nhưng đã gần hai giờ sáng mà Jin vẫn chưa về. Thế là tôi đành ngồi vào bàn, lẳng lặng lấy ra quyển nhật ký. Một giọt, hai giọt, nước mắt tựa hồ không còn thuộc kiểm soát của tôi, cứ thế mà rơi. Thì ra, cơ thể tôi còn nhiều nước đến thế. Thì ra, dù quên hết thấy, tôi vẫn nhớ rõ thế nào là khóc. Quá khứ đã nhỏ lệ, hiện tại vẫn nhỏ lệ, tương lai càng nhỏ lệ.

Tuyệt vọng là tri kỷ của nước mắt. Nó chất chứa trong lòng, không cách nào tản thoát, chỉ có ứ đọng, không có thuyền giảm. Còn tôi như một kẻ đợi chờ phút hành hình, chôn vui trong tuyệt vọng.

Tôi quên đường về nhà mặc dù nó chỉ là một ngã tư vô cùng quen thuộc. Giữa đám đông vội vàng, tôi còn có thể nhận ra mấy gương mặt thân quen. Người qua đường gấp qua loa, tôi còn nhớ rõ, vì có gì tôi lại quên mất đường về? Con đường phân nhánh bỗng chốc biến thành không gian hoàn toàn xa lạ. Tôi lo sợ nếu chính mình tiếp tục tiến tới, sẽ không cách nào quay trở về.

Bình tĩnh, tôi tự trấn an mình. Kazuya, phải bình tĩnh, may nhất định nhớ được.

Định bụng tìm đọc mấy tên đường, tôi hi vọng nó sẽ giúp tôi nhớ ra điều gì. Nhưng bảng tên nằm đó, tôi chỉ biết bất lực cúi đầu, cả cái tên cũng quên mất. Với tôi hiện tại, dù có bản đồ trước mắt, nó ắt hẳn chẳng khác gì bức vẽ nguệch ngoạc, vô nghĩa.

Bàn tay nắm chặt chiếc di động, tôi không thể gọi cho bất kỳ ai. Tôi không thể nói với họ, *xin lỗi, mình lỡ quên đường về nhà, cậu chỉ hộ mình được không?*

Điều tôi có thể làm duy nhất lúc này đây là cô độc đứng giữa ngã tư đường tấp nập. Người người qua lại không ngơi nghỉ, nhưng chính mình lại như lạc giữa thế giới không ai.

Không biết đã chôn chân tại chỗ hết bao lâu, rốt cuộc tôi may mắn nhìn thấy đồng nghiệp ở tiệm tạp hóa ngày trước. Tôi lặng lẽ đi theo người ấy, hết đi thẳng rồi lại quẹo, liên tục những đoạn đường vô cùng xa lạ, cuối cùng đến được căn hộ trông oải hương phía trước. Hàng đèn nơi cầu thang và hành lang đều đã đứt bóng, tôi lặng lẽ đứng giữa bóng tối mịt mờ mà khóc, bước chân trĩu nặng đến không nhấc lên được.

Di động chợt vang lên. Là Jin. Anh nói hôm nay để quên chìa khóa, về nhà định bấm chuông thì sức nhớ hôm nay tôi có giờ tập.

[Kazuya, em về nhà chưa? Hôm nay anh quay ngoại cảnh, phát hiện có quán mì ngon lắm! ^^ Lúc nào xong việc, tại mình đi ăn thử, cho em ba phút, nếu không trả lời thì coi như đồng ý~~]

Tin nhắn của Jin lúc nào cũng ngập tràn mấy ký hiệu vui mắt, tôi vừa đọc thấy liền nín khóc mà bật cười. Cái bi ai trong tâm khi này bỗng chốc biến đâu mất, tựa hồ làn bụi bị cơn gió thổi tung.

Nếu không nhớ đường thì sau này lái xe vậy. Trên xe dù gì cũng có GPS nên sẽ không bị lạc.

Lòng có chút an tâm, tôi rút chiếc chìa khóa từ trong túi rồi mở cửa. Đột nhiên mùi ga từ bên trong xộc thẳng ra ngoài. Cả căn hộ nồng nặc khó chịu, ấm nước đun sôi tản ra mùi khét rất gay mũi. Thời điểm ấy, chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng đủ dìm cả căn hộ trong biển lửa.

Tôi không nhớ làm thế nào đã mở toang hết tủ cửa sổ, tắt bếp, thậm chí bật cả chiếc quạt cát ở góc phòng để xua đi toàn bộ mùi ga khiến con người ta ngộp thở kìa. Đến khi không còn chút nào trong không khí, tôi mới thần thờ ngồi bệt xuống sàn, mắt nhìn bầu trời hoang hôn mỗi lúc một sẫm tối.

Thật sự không hề nhớ chính mình đang đun nước khi rời khỏi nhà.

Người tôi yêu đã cận kề tử vong trong tích tắc.

Nếu Jin quên chuyện tôi không có ở nhà, nếu Jin nhấn chuông cửa, hết tủ đã trở thành một thảm kịch không thể vãn hồi.

Bệnh trong người, tôi có thể chịu đựng, nhưng tôi không chấp nhận vì cơn bệnh ấy mà người tôi yêu bị tổn hại.

Rốt cuộc, tôi đành ôm mặt, cất tiếng khóc nức nở giữa căn phòng lạnh lẽo và tăm tối.

Thời khắc chia lìa đã đến.

Xin lỗi Jin, em phải đi.

19. Chương 19

Vẫn chỉ là ký ức

Đến khi cả thế giới như nằm trong tay, cậu chợt phát hiện điều chính mình ao ước nhất đơn giản chỉ là một cái ôm thật dịu dàng, một tình cảm có thể gìn giữ trong lòng, mãi mãi không buông rơi.

Đến tận bây giờ, cậu chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp được con người ấy. Dù nằm mơ, viễn cảnh ấy vẫn là một loại xa xỉ với cậu.

Đó là lần đầu tiên cậu tham dự bữa tiệc từ thiện. Trên người mặc bộ com-lê màu đen chỉnh tề, Kazuya chỉ nép người ở một góc. Cậu vẫn chưa quen thuộc với cuộc sống mới lạ này: mỗi lần trận đấu kết thúc, cậu đều lén quay về khách sạn mà đã hẹn Jin trước đó. Dù đặt chân tới đâu, đằng sau cậu luôn có người theo đuôi, cùng với sự tiếp đón nhiệt tình của mọi người. Họ luôn mỉm cười cùng cậu và nói đi nói lại, “Kamenashi-kun, tôi hâm mộ cậu đánh bóng chày lắm! Có thể cho tôi số điện thoại được không? Cho tôi chụp chung một tấm được không?”

Ánh hào quang luôn bám quanh lấy cậu, như khẳng định với Kazuya, hết thảy đều không phải một giấc mơ. Quá khứ vô danh không còn, chỉ sau một đêm, cuộc đời Kazuya đã ngập tràn danh tiếng cùng vinh quang.

Biết bao nhiêu điều mà một Kamenashi Kazuya ngày trước không dám mơ tưởng tới đang dần dập xảy đến với cậu: lòng nhiệt tình của mọi người, cùng ánh mắt tràn đầy sự sùng bái và ngưỡng mộ. Kazuya như một đứa trẻ lạc vào xứ sở thần tiên, tò mò tròn mắt trước thế giới mới lạ xung quanh, cùng những sự vật hiện tượng mà chính mình chưa từng chứng kiến. Cậu hồ hởi miêu tả từng li từng tí với Jin trong điện thoại. Nghe đến tiếng cười khanh khách của người kia, mặc dù chỉ là những chuyện thật tầm thường như buổi sáng ra khỏi nhà thì thấy có con chim đậu bên ngoài, hay buổi tối ăn cơm những món gì, thế nhưng nó cũng đủ để khiến hai người con trai đang đắm chìm trong biển tình nói suốt mấy tiếng không ngơi nghỉ. Chỉ cần nghe thấy giọng nói Jin, cho dù thân đang ở một nơi lạ lẫm cách mấy, Kazuya cũng không sợ.

Kazuya từ nhỏ đã trải qua cuộc sống đầy khó khăn, nên khi được mời đến bữa tối từ thiện hôm đó, cậu sẵn sàng quyên góp phân nửa số tiền thưởng của mình để giúp đỡ các trẻ em khuyết tật được đi học. Kazuya thật không ngờ một hành động đơn giản ấy lại nghiễm nhiên đưa cậu lên vị trí tiêu điểm của toàn bữa tiệc. Trong phút chốc, cậu không biết xử sự thế nào cho phải.

Đứng trước mặt cậu lúc bấy giờ là người tổ chức chính của bữa tiệc, một người đàn ông với vẻ mặt ôn hòa tên gọi Nakamura Makoto, bên cạnh còn có phu nhân sang quý và cô con gái xinh đẹp. Khi bữa tối đã qua, mọi người được thoải mái tiếp xúc trò chuyện, ông đã dành thời gian đến cảm ơn sự quyên góp của Kazuya. Cậu lễ phép đáp trả, miệng cười ngượng ngùng.

“Cả nhà tôi từ khi được dịp xem trận đấu của cậu ở giải Koshien, hai vợ chồng chúng tôi đều rất ngưỡng mộ tài năng trẻ như cậu.” Ngài Nakamura vươn tay phải về trước, Kazuya liền bắt lấy. Khi nhìn thấy vết sẹo hằn rõ trên cổ tay đối phương, cậu không khỏi sững người.

“Nói ra cậu đừng cười, con gái Yuka của tôi cũng là fan cuồng nhiệt của cậu đấy.” Người đàn ông mỉm cười thật dịu dàng, không hề nhìn đến ánh mắt đăm chiêu của Kazuya đang dán chặt ở ông.

Không thể. Chuyện này là không thể.

“Ba, sao ba lại nhắc chuyện kỳ cục này?” Cô con gái xinh đẹp đứng bên cạnh ông lúc bấy giờ nắm lấy cánh tay cha mình, gương mặt lộ vẻ thẹn thùng e lệ. Sau đó, cô như nhớ ra điều gì, lật đật lấy một quả bóng chày từ chiếc bóp Chanel sang trọng, rồi đưa đến trước mặt Kazuya, “Anh Kamenashi, cho em xin chữ ký được không? Trận nào có anh, em đều xem cả!” Hoàn toàn không đoái hoài đến hình tượng cao quý của mình trong mắt người khác, cô gái mang tên Yuka chân thành bày tỏ lòng ngưỡng mộ qua từng cử chỉ nét mặt. Hai vợ chồng Nakamura thấy thế, chỉ lắc đầu mỉm cười.

Kazuya không suy nghĩ gì mà đưa tay ký tên. Yuka chợt chấp hai tay vào nhau, đưa thêm một lời yêu cầu, “Anh Kamenashi để tặng con gái Eiyuu – Toumi Yuka được không? Xin anh đấy!”

“Con gái Eiyuu?” Kamenashi ngạc nhiên ngẩng nhìn.

“Vâng, vì Toumi Eiyuu là tên trước của ba em. Từ khi vào nhà trẻ, mọi người đã gọi em là Con gái Eiyuu, nghe rất tự hào nên em thích cái tên ấy lắm.”

Kazuya không nói gì; cậu lặng nhìn nụ cười đầy kiêu hãnh nở trên môi người đàn ông đứng bên cạnh con gái mình. Cô gái vẫn liến thoắng không thôi, tranh thủ một chút thời gian để gây ấn tượng với thần tượng trong lòng.

“Hồi trẻ, ba em thích bóng chày lắm. Ba còn là thành viên dự bị của đội Giants nữa. Nhưng sau đó vì tai nạn giao thông, chấn thương toàn bộ cổ tay và các ngón nên không thể tiếp tục. Mặc dù ba vẫn an ủi em nói là chỉ cần có đứa con gái ngoan ngoãn nghe lời là ba đã thấy vui, nhưng lúc ba nhìn thấy anh Kamenashi trên cầu trường, ba tấm tắc khen ngợi không thôi, bảo anh sau này tương lai rực rỡ, sự nghiệp tiến xa. Em nghĩ chắc ba thêm có một người con trai tài giỏi như anh Kamenashi đây lắm...”

Giọng Yuka mỗi lúc một hạ thấp khi nhận ra chỉ chính mình độc diễn toàn cuộc đối thoại. Kazuya im lặng lắng nghe này giờ bỗng cất tiếng hỏi, “Cô Toumi, cô có biết nguyên nhân vì sao tôi có vết sẹo trên mũi không?”

“A? Em không biết, anh kể cho em nghe được không?”

“Đó là vì năm tôi mười một tuổi, không cẩn thận mà bị quả bóng chày đập phải. Lúc đó vì nhà tôi nghèo quá, không có tiền cho tôi đi giải phẫu chỉnh lại. Tôi không muốn nhìn mẹ tôi đã khổ cực, nay lại càng khổ cực vì lo tiền thuốc men cho tôi mà cả đêm phải đi làm ôsin cho người ta. Thế nên tôi đã lén tự mình

bể chiếc mũi trở về. Đến khi mẹ tôi phát hiện, bà đã ôm tôi khóc thật lâu, nói với tôi rằng bà chỉ là một người mẹ vô dụng, ngay cả đứa con cũng không thể nuôi nấng cẩn thận. Rồi bà lại nhắc đến người cha mà cả gương mặt tôi đều chưa thấy để cổ vũ, khích lệ tôi. Bà nói cha tôi dũng cảm lắm, dù bị thương cổ tay vì tai nạn giao thông, ông vẫn luôn cố gắng làm việc. Bà còn muốn tôi học hỏi sự kiên cường ấy của ba. Bà không biết thời điểm đó, tôi từ sớm đã bị người người trêu chọc và biết chính mình bất quá chỉ là một thằng con bị cha nó bỏ.”

Cả hai mẹ con nhà Toumi lắng nghe Kazuya, biểu cảm đầy sự thương tiếc. Chỉ riêng người làm cha bên cạnh dần dà thay đổi sắc mặt, cả nụ cười trên môi cũng trở nên gượng gạo. Ánh mắt không hề vương tại Yuka, Kazuya nhìn thẳng vào người đàn ông một tay được vợ mình giữ lấy, nét mặt mỗi lúc một sa sầm.

“Lúc ấy, tôi thật muốn nói với mẹ, đừng gạt tôi nữa vì tôi đã hiểu được thế nào là bị vứt bỏ, cũng đã nghe qua bao lời bêu riếu của bạn bè mà mang danh một đứa con hoang. Dù cho gã đàn ông manh danh cha kia có là một Eiyuu, một anh hùng (*Eiyuu có nghĩa là anh hùng*), lão ta chỉ là một thằng đòi bại bỏ vợ bỏ con!”

“Kamenashi, mẹ... mẹ cậu có khỏe không?” Bờ môi người đàn ông khẽ run rẩy, mãi mới thốt ra được một lời.

Kazuya nhẹ nhàng nhướn miệng cười, “Bà khỏe lắm, thưa ngài Nakamura. Tôi đang tính lát nữa sẽ đi mạch với bà, cái người đàn ông Toumi Eiyuu bà yêu một đời bất quá chỉ là tên khốn cả tên mình cũng muốn bỏ.”

Yuka kinh ngạc tròn mắt nhìn Kazuya, một câu cũng không thốt thành lời. Ánh mắt mọi người thời khắc ấy đều đổ dồn vào Kazuya. Cậu thản nhiên phất mấy nếp nhăn trên tay áo, rồi trả lại quả bóng chày cho người con gái đang đứng như trời chồng trước mặt. Sau đó, cậu bước qua người đàn ông kia một cách đầy kiêu hãnh. Đây là tôn nghiêm cuối cùng của cậu; Kazuya muốn gìn giữ những tự tôn cuối cùng cho người mẹ đáng thương một đời của mình.

Hai mươi năm sắp trôi qua, Kamenashi Kazuya rốt cuộc biết được mặt cha mình.

Cậu tình nguyện không bao giờ biết.

20. Chương 20

Chỉ là ký ức.

Nửa đêm, không rõ đã là ba hay bốn giờ, cả con đường trống vắng, không một bóng người, những ngọn đèn xanh đỏ hết bật rồi tắt, thay phiên nhau. Kazuya lặng đứng bên lề đường thật lâu, rốt cuộc cậu vẫn không nhớ gương mặt cha mình trông thế nào, trong đầu duy chỉ có nụ cười dịu dàng cùng ánh nhìn trìu mến của mẹ.

Đến tận hiện tại, Kazuya đã hiểu được, trên thế gian này, ngay cả một người thân máu mủ để cậu dựa dẫm

cũng không còn. Gã đàn ông hạnh phúc nắm tay người đàn bà khác không phải cha cậu. Cha cậu đã chết. Từ giờ phút ông vứt bỏ mẹ, Kazuya đã tự nói với mình, người ấy đã chết. Nếu không tự thôi miên chính mình như thế, Kazuya làm sao có thể chấp nhận một người cha hạnh phúc vui sống bên người khác, người cha nhẫn tâm vứt bỏ mẹ con cậu suốt hai mươi năm, không thèm đoái hoài đến cả một lần?

Thì ra trên đời này, vẫn có những con người, những đồ vật, những cảm tình mà bản thân dù ao ước cách mấy, đều chỉ là vọng tưởng. Dù Kamenashi Kazuya có trở thành ngôi sao bóng chày trong lòng bao người hâm mộ, dù quanh mình đầy rẫy những vinh hoa danh vọng, dù cậu có đặt chân đến đỉnh cao của một đời người, Kazuya mãi mãi là một đứa trẻ bị cha mình ruồng bỏ từ khi mới lọt lòng.

Tình thương, cái mà cậu mòn mỏi ước ao, nhưng cả một đời đều không chạm tới được, không phải dựa vào cố gắng, ganh đua, thực lực hay may mắn mà có thể nắm được nó trong tay. Vì có gì tình thương luôn ruồng bỏ cậu? Vì có gì khi đối mặt với mối thân tình mà cậu khát vọng suốt bao năm trời, Kazuya chỉ như một kẻ trộm lén lút nép mình ở một góc? Trên cầu trường, cậu chiến thắng vinh quang; ở đường đời, cậu thất bại thảm hại. Hạnh phúc của người ta ở gia đình, vậy rồi hạnh phúc của cậu ở đâu?

Vào đêm xuân năm 2004, Kazuya đứng giữa ngã tư cuộc đời, bất chợt cảm giác cái cậu muốn không phải danh vọng vinh quang, mà chỉ đơn thuần có thể cùng người mình yêu sống cả một đời trong ấm áp và yên bình. Không đoái hoài đến những người xung quanh, chỉ ước ao mỗi khi đông về, bàn tay duỗi ra liền sẽ chạm đến cái ôm ấm áp của người yêu. Không còn đơn độc lang thang khắp chốn, không còn bị ám ảnh bởi những ác mộng triền miên.

Đèn đỏ tắt, đèn xanh bật lên. Kazuya bỗng nghe có người gọi tên mình, “KAZU-CHAN!” Văn thanh âm quen thuộc và trong trẻo ấy. Jin có cách gọi tên cậu thật riêng, cũng giống như mỗi lần cậu gọi Jin, thanh âm cuối kéo dài ra.

Giữa con đường không bóng người, dưới ngọn đèn mờ ảo, bóng dáng Jin càng nổi bật trong chiếc áo sơ-mi màu trắng và chiếc quần jeans đã cũ, chỉ giản dị như thế. Gương mặt Jin khi ấy không giấu được sự mệt mỏi, có lẽ đã thức trắng đêm mà tìm cậu khắp nơi. Khóe miệng Kazuya muốn nhếch lên, tặng cho người ấy một nụ cười thật tươi tắn, nhưng hai dòng nước lạnh lẽo cứ tuôn dài trên má, cố gắng kiềm mình cũng chẳng ngăn được. Bất lực đưa tay che miệng, xuyên qua làn nước mắt, Kazuya nhìn Jin vội vàng chạy tới bên mình. Cái cảm giác tưởng chừng đã chết lặng trong tâm khi nãy, vừa nhìn thấy Jin, nó bất giác trỗi dậy, đốn đau khôn cùng. Đối diện cùng Akanishi Jin, Kamenashi Kazuya mới chân chính là một thiếu niên mười chín tuổi, yêu hận hiển hiện rõ ràng trên từng nét mặt.

Vòng tay Jin ấm áp vô cùng, khi đã sa vào thì nguyện không rời đi. Mùi hương từ Jin quen thuộc biết bao, khi đã nghe đến thì nguyện không buông thả. Kazuya cần hết thấy Jin. Cậu chưa từng nghĩ Jin như chiếc phao cứu rỗi chính mình, nhưng Jin là người quan trọng nhất với cậu. Dù đi đến đâu, ở tại chỗ nào, cậu đều không muốn buông tay Jin. Chính bản thân Kazuya hiểu được sự quyến luyến bướng bỉnh ấy không phải chuyện hay ho gì. Thế nên cậu luôn tự dặn lòng, đã lớn rồi, không nên ỷ vào người ta quá nhiều. Vì lẽ ấy, Kazuya không nói với Jin chuyện cậu gặp được cha mình; vì lẽ ấy, cậu tự mình gánh vác bi thương trên vai.

Rất muốn, rất muốn mỉm cười cùng Jin, nhưng không biết vì sao Jin vừa xuất hiện, nước mắt không cầm được mà cứ tuôn rơi. Kazuya chôn mặt trong chiếc áo sơ-mi màu trắng, tham lam hít lấy hương vị của biển cả vẫn luôn khiến cậu an lòng kia.

Vòng tay ấm áp của Jin cứ thế ôm lấy cậu. Ngón tay thuần dài xoa lấy đầu cậu, rồi giọng nói dịu dàng nỉ non bên tai cậu, “Kazu-chan, muốn khóc thì cứ khóc. Không việc gì phải tự mình chịu đựng cả, anh ở bên em mà.”

“Anh ở bên em mà.” Một lời hứa chân thành và ôn nhu của Jin. Nước mắt Kazuya lại càng tuôn rơi. Cậu như đứa trẻ không nhẽo, nụng nụng cọ mặt vào chiếc áo sơ-mi đã ướt lệ, ghì chặt lấy người trước mặt.

Tay Jin càng ôm chầm lấy cậu.

Kazuya không biết, đã từ rất lâu, Jin luôn ao ước chính mình có thể trở thành một người đàn ông với bờ vai vững chắc để người yêu an tâm dựa dẫm.

Kazu-chan, dù thế nào, anh muốn em ghi nhớ điều này, bờ vai anh luôn sẵn sàng với em, và chỉ mình em. Khi gào khóc, lúc đau khổ, anh sẽ ôm em thật chặt, như lúc này đây, cho đến khi nước mắt em ngừng rơi, chúng ta lại cùng nhau mỉm cười mà đối diện thế giới này. Lời độc thoại ấy vang vọng trong Jin hết một lần, rồi lại một lần.

“Jin.” Vẫn là cách gọi với âm cuối kéo dài rất riêng, để mặc nước mắt dàn dụa, Kazuya hôn lên bờ môi anh. Quân ngại gì tới ánh mắt người đời, quân ngại gì tới miệng lưỡi thế gian. Jin mỉm cười đáp trả, môi lưỡi âu yếm, trao tặng nhau những hương vị nồng thắm pha lẫn nước mắt. Jin muốn dùng toàn bộ hạnh phúc trong mình để đổi trả về nụ cười hồn nhiên của Kazuya.

Kazu-chan, em mãi mãi là Kamenashi Kazuya mà anh yêu cả đời.

Yêu em, anh nguyện gánh vác bao thống khổ giùm em.

Yêu em, anh mới là chính mình hiện tại.

Anh phải làm gì mới có thể cướp trả về nụ cười ngọt ngào trên môi em?

Dưới ánh đèn giao thông hết xanh lại đỏ, hai con người ôm ghì lấy nhau. Nếu có ai bắt giác chứng kiến, dù chỉ là hình ảnh mờ nhạt trong bóng đêm ảm đạm, nhưng họ cũng có thể cảm giác được cái tình ấm áp sưởi ấm cả đêm xuân se lạnh.

Jin muốn đưa Kazuya đến một chỗ. Đúng vậy, là nơi ấy.

Giáo đường im ắng, ánh sáng nhàn nhạt phản chiếu qua cửa sổ rực rỡ đầy sắc màu, tựa hồ những sợi chỉ được se từ thiên đường. Kazuya đi đằng sau Jin, nhìn anh lặng đứng trước bức tượng chúa Giê-su, rồi xoay người mỉm cười với cậu. Giờ khắc tình mơ ấy, xung quanh không một ai khác, cả ánh bình minh còn chưa chạm tới đỉnh giáo đường. Nhưng trong mắt Kazuya, Jin như một vì thiên sứ. Dù người ấy đang ở bất kỳ đâu, một khi Kazuya cần anh, người ấy lập tức xuất hiện trước Kazuya và che chở cậu trong vòng ôm ấm áp.

Cái Kazuya cần, chỉ là một tình yêu như thế. Ngoại trừ Jin, không ai có thể đáp ứng cậu.

Jin lặng nhìn Kazuya ngây ngốc tựa một đứa trẻ chôn chân tại chỗ. Cái bi thương trên gương mặt dần dà tan biến, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nơi Jin. Hắn bất giác tự hỏi, từ khi nào nhận ra Kazuya là một thiếu niên kiên cường và mạnh mẽ như thế? Nước mắt cùng cảm giác thất bại chất chứa trong lòng; với thắng bại ở mỗi trận đấu, em luôn bình tĩnh và lạnh nhạt, với chuyện tình cảm, lại càng cứng đầu.

Đúng vậy. Chỉ cần chưa gục ngã, trận đấu tiếp theo vẫn có thể thắng. Chỉ cần chính mình còn ở, thắng bại trong đời người chưa là hồi kết cục. Nhưng với cái gọi là tình cảm, một khi để vượt người ấy khỏi tầm tay, một khi bỏ qua thời điểm đối mặt cùng nhau, sẽ vĩnh viễn không thể tìm về. Cho dù sau đó cố gắng níu kéo, bướng bỉnh quay đầu, cũng chỉ thêm thương tổn loại tình cảm vốn có.

Có lẽ vì vậy mà anh lo sợ, anh bất an, Kazuya à. Nhưng anh muốn em biết một điều, dù hết thấy mọi người đều ruồng bỏ em, anh sẽ vẫn cùng em đi hết quãng đời này, và cả tận sau đó. Nếu nhất định phải có ngày kỳ hạn cho tình yêu đôi ta, anh hi vọng đó là thời khắc anh nhắm mắt vĩnh viễn. Đến tận ngày anh chết, Akanishi Jin nguyện ở bên em suốt đời.

Lời độc thoại ấy vẫn không thể nói cùng Kazuya. Jin biết giờ phút này, cái Kazuya cần không phải một lời thể nhạ nhòa mà là một cái nắm tay thật chân thành và ấm áp.

“Kazu-chan, lại đây với anh.” Jin vẫy tay với cậu. Kazuya không chút chần chừ mà đưa mười ngón tay đan xuyên cùng Jin. Ấm áp nhất chính là nơi chốn này.

Nhẹ nhàng quỳ xuống trước mặt tượng chúa, cả hai bắt đầu cầu nguyện. Kỳ thật, đó chỉ là một hình thức để trấn tĩnh tâm loạn bên trong.

Yên ắng, không chút thanh âm, bi ai dần hạ, bình tĩnh trở về, quỳ gối trên đất, hai bàn tay tìm đến nhau, hít thở, rồi lại hít thở. Không quan trọng, không còn gì quan trọng bởi vì người ấy đã ở bên cạnh.

Kazuya không cần gì cả. Chỉ cần có Jin, hết thấy cậu đều không cần.

Cả hai chậm chậm mở mắt, nắng sớm đã quện mình qua tấm kiếng, từ cửa sổ cao vút mà lặng lẽ hạ mình xuống trần thế. Kazuya ngược nhìn tầng nắng nhuộm màu rực rỡ ấy, bên tai phảng phất tiếng vỗ cánh của những chú bồ câu. Thời khắc này đây, cậu cảm giác chính mình rất cận kề chúa trời, chỉ cần vươn tay, liền sẽ chạm tới đôi cánh thiên đường ấy.

Kazuya vươn tay, rồi nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay Jin. Cậu nói, “Jin, em không tin ai hết. Em chỉ tin mình anh, và em.” Nước mắt âm thầm lăn dài trên má. Ngón tay thon dài của Jin liền hướng lên, nhẹ nhàng gạt đi những giọt lệ, rồi trùi mền xoa lấy gờ má Kazuya.

Anh phải đáp trả thế nào với em đây, Kazuya? Ba chữ “anh yêu em” quá nông cạn để thể hiện sự cảm tạ trong anh. Anh chỉ biết làm điều mà trái tim mách bảo lúc này đây.

Từ đôi mày, xuôi xuống mũi, từ hai má, đến gờ tai, rồi Jin từ tốn hôn lên môi người thiếu niên với bờ vai run nhẹ dưới ánh mặt trời ban sớm. Một nụ hôn thật dài, như những bước chân chậm rãi trên hành trình dang dở, rồi cuộc tìm đến ánh sáng nơi cuối đường. Bờ môi Jin tìm đến cái lạnh lẽo của Kazuya, cố gắng truyền cái ấm áp ít ỏi trong mình vào em. Một nụ hôn rất nhẹ, rất nhẹ, tựa những chiếc lông vũ trắng nõn; dưới sự chứng giám của chúa Trời, tình yêu hai người họ cũng trong trẻo như thế.

Không biết đã qua bao lâu, khi nụ hôn chấm dứt, Jin cởi nút áo, rồi dùng thân nhiệt chính mình ôm chầm lấy một Kazuya gầy gò. Kazuya rúc mình trong áo khoác của Jin, hai bọn họ cùng quàng chung chiếc khăn cổ ca-rô màu xám. Không cần bất cứ lời nào. Kazuya chỉ lặng lẽ dúi đầu vào người Jin, cánh mũi triển miên lấy hơi thở tựa thái dương của người ấy.

“Từ nay về sau, em muốn ở bên anh mãi mãi.” Để nói một câu như thế, Kazuya đã thu hết bao dũng khí trong mình. Nhưng Jin chỉ đáp lại một từ thật giản đơn, “Ừ.”

“Để anh công em, Kazu-chan.” Kazuya yên lặng nằm trên lưng Jin, trên vai khoác chiếc áo của Jin.

Ngày trước, đã có bao đêm khuya, bước qua bao con hẻm, Jin vẫn luôn công Kazuya chậm rãi tiến về trước. Đến ngày hôm nay, giữa buổi tỉnh mơ, trên ngã tư đường chưa bình tĩnh, Kazuya yên ngủ trên lưng Jin.

Ngủ thật ngon. Đến khi tỉnh dậy, sẽ về tới nhà. Nhà, với Kazuya, đã không còn là một khái niệm phức tạp khiến cậu trần trọc trần trở. Nơi nào có Akanishi Jin, nơi đó là nhà của Kamenashi Kazuya.

Nếu có thể, Jin hi vọng con đường dưới chân mình có thể dài hơn, một chút cũng được. Để hắn có thể công Kazuya lâu hơn, bước nhiều hơn. Hắn từng là một đứa trẻ ham chơi hồn nhiên, sống một cuộc đời vô tư vô lự. Đến khi gặp Kazuya, gặp cái gọi là tình yêu, mới biết một người đàn ông hắn phải cùng gánh vác những lo âu sâu muộn, những sợ hãi bàng hoàng của người mình yêu. Vì thương em, nên chính mình càng phải kiên cường; dù đau khổ phải giấu trong tim, Jin luôn hi vọng khi Kazuya không thể kiên cường hơn nữa, vừa quay đầu, em liền có bờ vai hắn.

Kazuya, anh chỉ muốn dùng tư cách một người đàn ông bình thường mà yêu em.

Phải chăng một khi hai người đã gắn bó sâu sắc, cả tâm tình cũng gần nhau hơn? Kazuya nằm trên lưng Jin, suy nghĩ trong tim cũng đồng nhất. Thân nhiệt ấm áp của Jin giúp cậu yên tâm hơn, khiến Kazuya càng muốn gìn giữ mối tình trân quý này.

Trên thế gian này, cậu chỉ muốn dựa vào chính mình, nhưng cậu thương anh.

“Jin, em yêu anh.” Rồi cuộc Kazuya thắng thần thổ lộ tình yêu của mình bên tai Jin.

Nước mắt cậu rơi trên áo Jin.

Nước mắt Jin rơi trên tay cậu.

Đều có cùng một ý nghĩa.

Ý nghĩa của tình yêu.

21. Chương 21

Chỉ là ký ức.

Cửa vừa đóng, Kazuya liền quay ra nói với người trước mặt, “Jin, em muốn anh.”

Lời chưa dứt, tay Kazuya đã bắt đầu cởi bỏ những nút áo. Jin không nói gì. Hắn bước lại gần em, dùng sức ôm lấy tấm thân gầy thật chặt, những ngón tay mân mê trên vòng eo nhỏ. Hắn muốn lấy hành động thay câu trả lời. Kazuya ghé đầu vào hõm vai Jin, lệ trong tâm thắm lặng rơi.

Lần mò vào lưng quần jeans, Jin chậm rãi âu yếm thân thể trơn mịn của Kazuya. Làn da trắng nõn được Jin vuốt ve dịu dàng, mỗi lúc một ửng hồng, tựa hồ bao luồng máu đều đổ dồn vào da thịt.

Quần áo trên người Kazuya bị Jin cởi bỏ từng chút một, vương vãi khắp lối đi từ ngoài vào phòng ngủ. Cậu vẫn được Jin ghi chặt trong lòng. Ánh mắt đã với bớt sự e lệ ngây ngô của ngày xưa, thay vào đó là lòng quyết tâm cùng kiên định. Từ sớm, Kazuya đã tự nhủ sẽ hiến tặng toàn bộ thể xác và tinh thần cho người tên gọi Akanishi Jin, tùy anh xử lý.

Trên thế gian này, cậu chỉ tin tưởng anh, tin tưởng chính mình.

Kazuya ngẩng nhìn ánh mắt Jin, mấy giọt lệ vẫn buống bình bắm vùi nơi hốc mắt. Jin cúi đầu, đáp lại mảnh thâm tình của cậu bằng một nụ hôn dài. Môi lưỡi nồng nhiệt đón chào nhau, mãi đến khi nín thở không nổi nữa, cả hai mới rời đi. Kazuya liền phát hiện mình đã nằm trên chiếc giường êm ái, thân thể hai người không một mảnh vải. Jin hôn lấy từng khoảnh khắc trên da thịt cậu, sợi dây chuyền thập giá trên cổ chạm nhẹ đến lồng ngực mẫn cảm của Kazuya, khiến nhịp thở của cậu gấp rút hơn. Những âm thanh hô hấp dồn dập cứ thế ngập tràn cả căn phòng. Jin kiên nhẫn tìm tòi thân thể Kazuya, ngón tay xâm nhập co rúm từng đợt, gợi lên mấy tiếng rên rỉ ní non từ người nằm dưới.

Chỉ khi đối diện cùng Akanishi Jin, Kamenashi Kazuya mới lột bỏ vỏ bọc cứng rắn của mình, để lộ một thiếu niên mềm mỏng và nhạy cảm.

Trừ Jin ra, không ai có thể.

Jin hôn môi Kazuya, đầu gối tinh tế chạm vào mặt trong của đùi, nhẹ nhàng tách hai chân. Không nói tới phần eo của cậu, đây là nơi Kazuya mẫn cảm nhất.

Quả nhiên, thật khó mà nhần nhin cái gọi là dục cảm. Chỉ những nụ hôn cùng Jin đã đủ kích thích cái nhiệt huyết trong Kazuya, khoái cảm chạy dọc từng thớ cơ tăng thịt, thoát ẩn thoát hiện.

Không đủ. Muốn yêu thương con người này, muốn chính mình tự nguyện dâng hiến toàn bộ cho anh: thân thể, linh hồn, cái gì cũng được, chỉ cần đối phương là Akanishi Jin, Kazuya đều nguyện lòng dâng tặng. Trong tâm Kazuya lúc bấy giờ duy chỉ một suy nghĩ, bọn hắn sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, dù sau này có chuyện gì xảy đến, dù trải qua bao nhiêu nước mắt và thất vọng tràn về, chỉ cần có Jin bên cạnh, chỉ cần người ấy còn yêu mình, Kazuya đều có thể kháng cự.

Dục vọng của Jin chôn chặt trong cơ thể Kazuya, chậm chậm tiến nhập, hết sức dịu dàng, chỉ vì hắn lo sợ một khoảnh khắc không kiềm chế được, chính mình sẽ tổn thương đến người thiếu niên này. Hắn đương nhiên muốn gánh vác nước mắt cùng đau khổ giùm em. Nhưng cả hai người đều là đấng trai tráng, tình yêu của bọn họ không nhu nhược, không ràn rụa nước mắt. Nếu những hàng lệ ấy là hiện thân của đớn đau, chỉ bằng vứt bỏ nó, một lần nữa trở về với cuộc sống, chỉ cần có anh và em đã là quá đủ. Kazuya sẽ không còn sợ sệt cảm giác bị bỏ rơi lần nữa, không phải đắm chìm trong những ác mộng dai dẳng suốt bao năm, em cứ thế bình yên, vui vẻ làm chuyện mình thích. Mãi mãi bên nhau, không nguyện buông rời.

Akanishi Jin nguyện ở bên Kamenashi Kazuya trọn đời trọn kiếp.

Đường như cảm nhận được tâm tình ấy của Jin, Kazuya rướn người, hơi xoay đầu, tay ôm lấy cổ Jin, dồn nén bao tình cảm vào một nụ hôn thật sâu, vòng eo nhỏ gầy hơi nâng lên, như đã sẵn sàng nghênh đón tình yêu mãnh liệt từ đối phương.

“Kazu-chan...” Thanh âm trầm thấp, khản đục dục vọng cùng yêu thương, Jin áp kề mình vào tấm lưng trắng mịn của Kazuya, cùng nhau đắm chìm trong bể tình vô hạn, tới tận khi bình minh ghé thăm nơi khung cửa.

Say đắm trong khoái cảm cùng sự đồng nhịp giữa con tim, hạnh phúc như vồ chằm lấy Kazuya, khiến nước mắt chực chờ ứa chảy. Bất giác, cậu nhớ lại đêm đầu tiên gặp gỡ Jin, khi ấy, cậu còn là một đứa bé e lệ ít nói, không nhà không cửa, vừa đói vừa lạnh. Jin đã đưa tay cho cậu, đã vì cậu mà nấu một bát mì thật giản dị, lúc cậu nằm mơ gặp ác mộng, Jin đã nhẹ nhàng ôm lấy cậu, mặc cậu tựa vào lòng mình mà lạc vào giấc mơ ngập tràn ánh nắng cùng biển cả dịu dàng. Bình lặng và ấm áp, những vòng tay bao bọc lấy nhau, cùng đón chào ánh bình minh.

Kazuya khẽ mở mắt, liền nhìn đến gương mặt nhắm ngủ của Jin, phẳng phất một nét gì đó chan hòa tựa ánh sáng thiên đường giữa đêm tối mịt mờ.

Đôi mắt long lanh ánh nước, Kazuya kề sát mặt mình vào gờ má ấm áp mà xinh đẹp của người ấy, “Sau này về già, bọn mình dọn đến California nha anh?”

“Em thích sao cũng được.” Jin chậm rãi mở mắt, đôi ngươi trong trẻo triu mến lấy Kazuya, miệng nhoẻn cười thật nhẹ.

“Từ giờ bọn mình để dành tiền. Đến lúc đó sẽ mua một căn nhà lớn, nuôi một con chó tên RAN, ngày ngày

ăn chung bữa cơm, tối đến thì ngủ cùng nhau, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn...”

“Cứ thế sống tới già.” Jin tiếp lời nhịp nhàng.

Bất giác nước mắt lăn dài trên má Kazuya, “Phải đấy. Jin, em muốn thấy một lão Jin sẽ như thế nào... có còn đẹp lão không...”

“Ngốc.” Giọng Jin run nhẹ, nhưng ánh mắt vô cùng kiên định, chan chứa yêu thương.

“Jin, cảm ơn anh đã yêu em.”

“Kazu-chan hư quá nha, cướp cả lời thoại của anh...”

Hai con người ôm lấy nhau, cùng trải qua cơn mộng mị yên bình, lệ nhỏ rơi trên gò má. Những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Giữa hè năm 2004. Ánh mặt trời chói chang, ngày quang đãng.

Cuối thu 2005. Ngày đêm bận rộn, nhớ nhung những con đường rảo bước cùng nhau, lặng lẽ hôn môi dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Chớm đông 2006. Có người ấy làm bạn, giá rét chỉ là phù du.

Công việc bận rộn, thời gian gặp mặt nhau đã ít, nói gì đến hẹn hò. Quý giá nhất là những đêm khuya nắm tay nhau ngồi ở quán mì, cùng chia một bát nóng hổi. Jin vẫn ăn sợi mì, Kazuya húp nước mì. Thân thể cận kề, tham lam lấy hương vị biến cả cùng ánh thái dương của nhau.

Con hẻm nhỏ, ánh đèn đường mờ nhạt, dần tản vào góc khuất, chỉ hai người bọn họ, cùng hai ngón tay út lặng lẽ đan xuyên vào nhau. Trong tầng không khí buổi đêm giá lạnh, tiếng đập con tim như cất lên, thật dịu nhẹ, chỉ bọn họ mới nghe được.

Trước cửa căn hộ, nơi ngọn đèn hành lang vẫn bị đứt bóng, cánh cửa sắt đóng lại thật khế, đứng ở cầu thang tầng bốn, họ hôn nhau. Kazuya dựa lưng vào tường, âu yếm lấy hương vị bạc hà từ miệng lưỡi Jin. Cả hai đều không biết từ khi nào đối phương có thói quen nhai kẹo cao su, nhưng một điều chắc chắn, bọn họ hai người vẫn luôn mong chờ những nụ hôn ngọt ngào thế này, dù trong bóng tối.

A sweet kiss.

Thân thể sát kề một lúc lâu rồi mới tách ra, trán chạm trán, hơi thở dần dà trở về nhịp điệu hàng ngày. Jin lại công Kazuya, đi hết từng lầu một. Đến tầng thứ bảy, đã đi hết tổng cộng tám mươi tám bậc cầu

thang. Mỗi một bước đều cảm giác được hơi thở ấm áp của Kazuya phập phồng bên tai, êm đềm và dịu nhẹ. Kazuya thích nhất được ngả người trên lưng Jin, cùng nhau hướng về trước. Một bậc, rồi lại một bậc, sáu lần quẹo cầu thang, cánh cửa hạnh phúc cách thật gần, vẫn luôn đợi chờ hai bọn hắn. Rồi nó nhẹ nhàng mở ra.

Những đêm khuya Jin trở về, hiếm hoi lắm Kazuya mới ở nhà. Vừa mở cửa, hắn liền thấy em chân trần, trên người mặc bộ đồ ngủ ca-rô, chạy ra ôm hắn. Jin cứ thế đáp trả vòng tay đang ôm chầm lấy mình. Hắn cũng chiều ghì lấy em, áp gương mặt nhỏ nhỏ vào ngực mình, cánh mũi hít lấy mùi hương quen thuộc của người tình. Rồi Jin vượt lưng em, miệng trách cứ sao ăn mặc phong phanh như thế, tay kéo chiếc áo khoác đang mặc trên người mà choàng lấy em.

Thời gian rảnh rỗi vô cùng hiếm hoi, nếu có cơ hội, cả hai người chỉ ở nhà mà dính chặt lấy nhau. Kazuya vẫn luôn nhung nhớ cái ôm của Jin. Thế nên vô luận làm gì, cậu đều mong Jin có thể ở cạnh mình.

Như hiểu được tâm ý ấy của Kazuya, mỗi khi cậu hì hụi nấu ăn, Jin sẽ dịu dàng ôm lấy cậu từ đằng sau, dựa cằm trên bờ vai cậu, bàn tay đút vào hai chiếc túi trên mặt trước tạp dề, mặt chăm chú nhìn Kazuya rửa rau củ, rồi đánh trứng. Sau đó Jin chân trần chạy ra ngoài phòng khách, chỉ vài phút sau, âm thanh trong trẻo cùng tiếng ghi ta mộc mạc vang khắp cả căn hộ. Nếu đút tay vào túi tạp dề lúc ấy, Kazuya sẽ phát hiện những món quà nhỏ nhỏ Jin tặng cho cậu, một viên kẹo, hay có khi là đóa hồng nhỏ. Ngoảnh đầu nhìn, cậu liền thấy Jin đang tựa lưng vào cửa bếp, ánh mắt dịu dàng cùng yêu thương, như muốn hớp lấy hồn cậu, miệng nhoẻn một nụ cười thật tinh nghịch.

Dù không thể gặp nhau, Jin vẫn luôn gọi điện cho cậu, mỗi ngày không biết bao nhiêu lần. Nếu không phải hỏi cậu đang làm gì, anh sẽ nùng nịu muốn biết Kazuya có thấy anh trên tivi không. Mỗi lần Kazuya tham gia huấn luyện, những giờ nghỉ ngơi, vừa mở điện thoại, cậu liền nhìn thấy tin nhắn với hàng loạt ký tự hoa lá mặt cười cùng với ba chữ thật thản nhiên “anh yêu em” tựa như lời thăm hỏi. Kazuya vẫn hay lén trốn trong phòng nghỉ của đội mà hồi âm cho người ấy. Cậu vốn không quen xài di động, nên để đáp trả tin nhắn đầy rẫy ký tự vui mắt kia, Kazuya mất cả buổi chọn đi chọn lại, chật vật mới tìm thấy hình một trái tim nhỏ đang nhún nhảy, và đặt nó ở cuối tin nhắn:

From: Kazuchan

To: Jin

[Jin, em cũng yêu anh.]

Vuốt ve hình ảnh lá thư được gửi đi trên màn hình, Kazuya lặng lẽ nở một nụ cười. Tưởng tượng đến nét mặt hớn hỡ của Jin khi nhận được tin nhắn ấy, Kazuya chợt hạnh phúc vô cùng. Thân thể mỗi một thoáng chốc liền tràn trề khí lực.

Ngày sinh nhật hai mươi tuổi của mình, trong tâm Kazuya duy chỉ có một ước nguyện đã ấp ủ từ lâu.

[Tôi ước tôi và Jin sẽ mãi mãi ở bên nhau.]

Một điều ước thật đơn giản.

Nhưng Kazuya không biết, món quà dành tặng sinh nhật thứ hai mươi này của cậu lại là lá thư chẩn đoán căn bệnh mất trí nhớ, Alzheimer's disease.

Dù đang yêu nhau, hay đã từ biệt, chỉ nguyện ước có thể gìn giữ những ký ức ngày đầu gặp mặt, cùng năm tháng bên nhau suốt quãng đời còn lại.

22. Chương 22

Nhật ký của Jin

Ngày 22 tháng 3 năm 2012. Thời tiết: nhiều mây

Đứng trên sân khấu giải thưởng của viện hàn lâm Nhật Bản, đối mặt cùng những tầng sáng chớp nhoáng, mắt hướng về khán đài cùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tai nghe bao lời ca tụng tôn vinh, trên môi tôi vẫn nhất nhất một nụ cười, lặng nhìn các vị khách quý đang tán thưởng không ngớt. Dù quen biết hay không, họ đều vỗ tay khen ngợi. Đó dĩ nhiên là một niềm vinh hạnh. Giờ phút này, tôi không khác gì một ông hoàng trên đỉnh cao của danh vọng, mà họ là những quan thần đang ngưỡng mộ cái chiến thắng trong tay tôi. Dù gì, đây cũng là một trong những giải thưởng lớn của điện ảnh. Mà tôi, bất quá chỉ mới hai mươi bảy tuổi, nhưng đã có thể đạt tới đỉnh cao này. Vậy mà, trong thâm tâm tôi lúc bấy giờ là một khoảnh tĩnh lặng, trống rỗng và tịch mịch.

Ánh đèn lóa mắt, tiếng hoan nghênh không ngớt, tôi không nhìn rõ những gương mặt dưới khán đài, dù là người nhà hay bạn bè. Đều không thấy ai. Chỉ mình tôi lơ lửng trên đài giải thưởng; mắt tôi không chạm tới thế giới, nhưng cả thế giới vẫn chầm chầm về tôi. Khoảnh khắc ấy, tôi chợt cảm nhận được cái tâm tình trong Kazuya khi em dọn tới ký túc xá năm xưa.

Giữa cầu trường bóng chày mênh mông, được tung hô trong những cái ôm của đồng đội, tai nghe tiếng vỗ tay nhiệt liệt nơi khán đài, cùng bao ánh mắt đầy ngưỡng mộ và sùng bái. Nhưng thâm tâm em hoàn toàn trái ngược. Không nghe một âm thanh nào, chính mình như lơ lửng giữa cầu trường tĩnh lặng buổi đêm, đảo mắt nhìn khắp khán đài không người, cô đơn và tịch mịch như đang lạc giữa biển cả vô tận, những cơn sóng dữ dội dập dềnh như muốn nuốt chửng lấy em. Hết thấy chỉ vì người em muốn gặp nhất lại không thấy đâu.

Giây phút ấy, có lẽ Kazuya rất muốn khóc, giống như tôi lúc này đây. Nước mắt như có lý trí của riêng nó, không đoái hoài tiếng lòng mà cứ thế tuôn rơi, một giọt rồi lại một giọt. Tâm đau khôn cùng, nhưng những người khác lại nghĩ đó là vì xúc động và hạnh phúc. Đến khi danh vị đỉnh cao được thừa nhận, cái khát vọng ấp ủ trong tâm đã biến mất tự bao giờ. Rốt cuộc hiểu được, kết cục cuối cùng không phải cái mình vẫn mong chờ bấy lâu mà là đánh mất những điều tốt đẹp chính bản thân đã không biết trân trọng.

Nước mắt cứ thế lăn dài, tựa hồ muốn tuyên chiến với cả thế giới. Chính mình luôn có cách riêng để đối

mặt hiện thực, đeo lên chiếc mặt nạ cười, sắm một vai diễn hoàn hảo đến cả bản thân không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. Để rồi đi đến kết cục ngày hôm nay. Và ngay tại giờ phút ấy, tôi vẫn chưa hiểu được, rốt cuộc những gì tôi đã làm có nghĩa lý gì chứ? Cuộc sống này còn ý nghĩa sao?

Ngày 22 tháng 3 năm 2012, Akanishi Jin trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất trong nền điện ảnh Nhật Bản.

Ngày 22 tháng 3 năm 2012, tưởng niệm sáu năm của Kamenashi Kazuya.

Cả một lời cảm ơn tới khán giả tôi cũng không thốt thành lời. Đầu óc trống rỗng. Lời biến đâu mất. Trong tôi lúc ấy duy chỉ có câu nói Kazuya đã từng nói rất nhiều năm về trước, “Jin, em chỉ hi vọng khi đối diện em, anh có thể trở về con người thật của anh.”

Tôi đang làm gì? Kazuya đâu mất rồi? Tôi muốn đưa em trở về, muốn tìm cái tôi đã bỏ theo em, muốn một lần nữa nắm chặt bàn tay em, sống lại những khoảnh khắc êm đềm ấm áp ngày xưa. Quen biết Kazuya mười một năm, chưa một lần giới thiệu em cùng bè bạn, hay người thân, chưa từng cùng em tay trong tay đường đường chính chính giữa con phố tấp nập, thậm chí cũng chưa từng nhắc tới tên em trước mặt một ai khác.

Hôm nay, tôi chỉ muốn tuyên bố với tất cả mọi người, tôi thương em nhiều lắm. Không ai có thể thay thế được Kazuya của tôi. Về sau cũng không. Bọn tôi bắt quá chỉ là những gã cứng đầu, biết yêu và chỉ yêu một người.

Thật sự, Kamenashi Kazuya, đứng giữa vị trí cao nhất giữa sân khấu chói lòa, từ ngày em rời bỏ anh sáu năm về trước, anh vẫn chỉ đơn thuần yêu em thế thôi, yêu em nhiều, nhiều lắm.

Người đời có thể không tin, nhưng sự thật là sự thật. Đối diện bao khán giả cùng ống kính. Tôi gọi tên em. Kamenashi Kazuya.

“Kazu-chan, anh yêu em.” Lời thốt lên cùng những hạt lệ không ngớt trên gò má. Trái tim đón đau cũng với một phần nào dưới câu thổ lộ thẳng thắn ấy.

Cả hội trường rơi vào im lặng, không ai giấu được vẻ kinh ngạc cùng sửng sốt. Mà tôi cũng chỉ lẳng lặng bước vào trong sân khấu.

Không biết chính mình có nghe lắm chẳng, dường như đằng sau tôi là tiếng vỗ tay rơi rớt trong lời nghị luận xôn xao của người đời, mỗi lúc một ồn ào, nhận chìm cả hội trường.

Có lẽ hết thảy là ảo giác. Bởi vì tôi vẫn chỉ thấy một mình Kazuya ngồi dưới khán đài, đôi mắt em chăm chú nhìn tôi, dịu dàng và yêu thương, em mỉm cười và nói với tôi, “Jin, em vui lắm. Em biết mà, anh là số một!”

Anh là số một... Nhưng Kazuya, người số một của anh lại biến đâu mất rồi?

Nhật ký cuối cùng của Kame.

Ngày 7 tháng 11 năm 2006. Thời tiết: mưa.

Hôm nay có lẽ là ngày đau khổ nhất từ lúc tôi cất tiếng khóc chào đời.

Tôi tiết lộ bệnh tình của mình với huấn luyện viên. Người thầy với cách suy nghĩ đơn thuần giản dị nhưng thân thể cường tráng ấy còn tưởng tôi đang đùa giỡn cùng ông. Ông ngồi đối diện, miệng bật cười những tiếng thật sang sảng, rồi vỗ vai tôi, “Kazuya, tôi biết tôi hay đưa ra những yêu cầu rất nghiêm khắc với cậu. Hay vậy đi, tôi cho cậu nghỉ dài hạn, đi đâu đó khuây khỏa, trở về rồi không được đùa như thế với tôi nữa, chịu không?”

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng đưa bức thư chẩn đoán bệnh tình tới trước mặt ông. Ông tròn mắt nhìn tôi, rồi toàn thân đanh lại như pho tượng đá, vẻ cười đùa khi nãy chợt tan biến.

“Kazuya...” Ông chỉ nói được từ ấy, rồi vì nghẹn ngào mà không thốt thành lời. Tôi cắn chặt môi, cố chống đỡ vẻ bình tĩnh của chính mình.

Đúng vậy, không có gì đáng ngạc nhiên cả. Một cầu thủ bóng chày mang bệnh trong người phải từ bỏ niềm say mê nhiệt tình với môn thể thao ấy. Chỉ thế thôi mà. Một bức thư chẩn đoán bệnh, một bức xin rút lui khỏi đội. Chuyện sau này, truyền thông báo chí khắp bốn phương tám hướng... tôi thậm chí chẳng biết bản thân còn sống tới đó để đối mặt hậu quả hay không.

Tựa hồ một mảnh chết lặng, cả bầu không khí như ngừng lại. Mãi một lúc thật lâu, huấn luyện viên mới ngẩng lên và nói, “Từ giờ cậu cứ an tâm nghỉ ngơi, tôi sẽ lo liệu hết mọi chuyện.”

“Huấn luyện viên, em xin lỗi... thật sự rất, rất xin lỗi...” Tôi nhìn người thầy với đôi mắt ngấn đỏ giống mình, nghẹn ngào nói lên câu đã ấp ủ trong tâm bấy lâu mà không cách nào tổ thành lời.

Người đàn ông trung niên vẫn luôn bình tĩnh trước mặt người khác, nay bờ vai lại run khẽ, ánh mắt mỗi lúc một đỏ. Ông mãi mới trả lời tôi, “Kazuya, tôi muốn chơi bóng với cậu.”

Ông thậm chí không dă động tới hai chữ “lần cuối”.

Và rồi, hai người chúng tôi lại một lần nữa đứng ở sân vận động ngập tràn ước mơ của bao người, Hanshin Koshien.

Ba năm trước, một thằng bé chân ướt chân ráo đã trỗi dậy tại nơi này. Ba năm sau, cũng thằng bé ấy, ở nơi vinh quang này của chính mình, nói lời từ biệt. Tôi đã tự tay nâng lên chiếc cúp vàng đầu đời giữa cầu trường rộng lớn, nhưng lại không thể ở tại chính đây mà nhẹ nhàng buông nó.

Vận mệnh không do tôi quyết định, nhưng tôi có thể lựa chọn cách đối mặt cùng nó. Tôi muốn bảo tồn những kiêu ngạo cuối cùng của mình, cứ thế lẳng lặng rời khỏi ánh mắt của công chúng. Tôi không phải sợ hãi mọi người nhìn thấy bộ dáng chính mình chật vật cả bản thân cũng không lo được. Tôi chỉ đơn thuần không muốn nhìn người tôi yêu đau khổ.

“Kazuya, sẵn sàng rồi.” Huấn luyện viên đứng ở vị trí đón bóng mà hô to với tôi.

“Vâng!” Tôi chậm rãi nâng lên quả bóng chày, hít thật sâu, thả lỏng, rồi nhắm mục tiêu, dùng hết sức bình sinh mà ném nó.

Quả bóng nho nhỏ màu trắng, chứa đựng giấc mộng một đời của tôi, cứ thế vút lên tầng không trung rộng mở, tạo thành vòng cung tuyệt đẹp, và thản nhiên đáp xuống bao tay của huấn luyện viên.

Ở giờ phút tôi vẫn còn nhớ bóng chày, có thể ném một cú tuyệt vời như thế, tôi đã thỏa mãn vô cùng.

“Bóng đẹp!” Thanh âm của thầy vang lên thật to, mang theo sự hài lòng và khen ngợi.

Ánh đèn thủy ngân nơi cầu trường chói lòa, trời đã tối, lần đầu tiên tôi chứng kiến người thầy vì chấn thương mà phải rời bỏ cầu trường kia bật khóc.

Tôi cũng khóc. Nhưng lòng bàn tay trống rỗng, hết thấy đều không còn.

Từ biệt, rốt cuộc đã ở trước mặt

Dạo gần đây, Jin luôn bận rộn show diễn khắp nơi, bọn tôi không có thời gian gặp mặt nhiều, chỉ có thể trò chuyện qua tin nhắn.

[Jin, ngày mai em đi khỏi Nhật Bản, đến Mỹ tập huấn.]

[Gì cơ?? Sao đột nhiên như vậy? T____T]

[Vì chuyện ký hợp đồng mà, huấn luyện viên cũng không cho người thân đưa tiễn.]

[Nhưng ngày mai kỷ niệm bốn năm bọn mình gặp nhau mà T____T. Anh không gặp em hai ngày rồi đấy, Kazu-chan...]

[Jin. Em nghe lời anh, đi Mỹ về, em sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, ngủ nghỉ theo giờ giấc. Không để anh phải lo lắng 〰]

.....

[Được rồi.... vậy xong chuyện, em phải lập tức quay về đó! =3=]

[Ừ, điện thoại em sắp hết pin rồi. Ngày mai lại nói với anh hen ˘~˘]

Không dám tiếp tục trò chuyện cùng anh, đôi mắt tôi đã vẫn đục, không còn nhìn rõ những dòng chữ từng một thời khiến tôi hạnh phúc biết bao nhiêu.

Tôi không dám gặp anh, không dám nghe giọng anh. Vì chỉ một khoảnh khắc thôi cũng đủ phá tan mọi ý chí quyết tâm rời đi trong tôi. Thế nên tôi chỉ đành ngồi ở căn hộ đã ở cùng Jin suốt bốn năm trời, gửi đến anh những tin nhắn, thậm chí cả lời chia tay chính thức cũng không thể thốt lên.

Với Jin, ngày mai tôi sẽ đáp chuyến bay sớm mà đi New York, Mỹ. Nhưng tấm vé trên tay tôi lúc này lại đi Canberra, Úc.

Tôi biết anh sẽ giận tính trẻ con mà đến sân bay đưa tiễn. Tôi biết anh tuyệt đối không để tôi rời đi một mình.

[KAZU CHAN. Anh yêu em. Không cần nhắn trả lời anh đâu. ˘3˘] Trước khi tắt máy, tin nhắn ấy của Jin đã chuyển tới.

[Jin, em cũng yêu anh. Tạm biệt.] Những chữ ấy thật đơn giản, nhưng chúng khiến tôi mất cả một lúc, bởi vì tôi suy nghĩ thật lâu mà không tài nào nhớ nổi phải sắp xếp chúng như thế nào cho đúng.

Chiếc phong thư hiện ra, báo hiệu tin nhắn được gửi đi thành công. Tôi dựa đầu vào chiếc sofa, mệt mỏi nhắm mắt.

Cánh cửa vẫn không khóa. Nếu đêm nay Jin về, anh liền sẽ thấy một thằng nhóc tay ôm di động mà nước mắt khóc.

Ở thời khắc em còn nhớ rõ chính mình rời bỏ anh, em muốn nói với anh một lần, Jin, tạm biệt.

23. Chương 23

Nhật ký của Jin.

Ngày 4 tháng 7 năm 2013. Thời tiết: mưa rào.

Kazuya, hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi chín của anh. Hồi sáng, Pi và mẹ gọi điện kêu anh về nhà ăn tối. Anh đắn đo thật lâu, rồi từ chối. Từ khi em bỏ đi, anh không còn quan tâm đến những lần náo nhiệt hay long trọng nữa. Lần nào tham dự, tâm trạng anh cũng rất tệ, chỉ chết lặng mà thất thần ngồi ở một góc.

Cả một ngày, không làm cái gì khác, anh chỉ đọc lại cuốn nhật ký của em năm xưa. Lật từng trang, từng trang một, chữ viết của em có lẽ vì bị tay anh cọ xát bao năm nay nên đã mờ dần; thế nên, anh lại càng cẩn thận. Kỳ thật, mỗi dòng, từng chữ em viết trong quyển nhật ký đều đã khắc sâu trong tâm khảm, trí nhớ của anh. Thậm chí anh có thể tưởng tượng khi anh say ngủ, em đã bồn chồn lo lắng thế nào khi viết những dòng này. Nhưng anh vẫn đọc, bởi vì chỉ có thế, anh mới cảm giác chính mình được cận kề em, người đã nằm dưới mộ bia giá lạnh hơn một chút.

Hoàng hôn vừa tới, anh đến tiệm bánh ngọt mà em vẫn yêu thích năm xưa, mua một ổ bánh hương dẻ nho nhỏ. Về đến nhà, anh thấp nển, lẳng lặng đơn độc ngồi trong phòng em, và cất tiếng hát Chúc Mừng Sinh Nhật.

Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday dear Kazuya... A, xin lỗi, anh lại hát sai. Có lẽ bởi vì cả đời này không còn cơ hội nghe em hát bài ấy với anh, nên anh muốn dùng sinh nhật của mình mà hát tặng em. Anh nói cái này, em dừng cười. Thật ra anh không nhớ sinh nhật mình là ngày nào nữa. Mỗi năm đều nhờ người nhà hay bạn bè nhắc nhở thì mới biết. Thế nhưng sinh nhật của em, anh vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Ngày 23 tháng 2 năm 1986.

Đêm cuối đông rét lạnh, với sự giúp đỡ của người hộ lý, mẹ em cẩn thận ôm lấy em vừa chào đời. Hàng mi nhàn nhạt, một bảo bối nhỏ với gương mặt đỏ hồng. Tiếng khóc em vang dội cả phòng, cô hộ lý cười nói, đứa bé này khỏe lắm đây. Dù rằng không có người đến thăm mẹ em, nhưng bà vẫn rất hạnh phúc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của em, miệng nhoẻn nụ cười mệt mỏi mà dịu dàng. Từ khoảnh khắc ấy, em là bảo bối trân quý mà bà nguyện dùng toàn sinh mệnh của mình để bảo bọc. Bà yêu thương chăm sóc em, mỗi ngày nhìn em khôn lớn, để rồi sau này trở thành thiên tài bóng chày thiếu niên trong mắt người người.

Kazuya, em biết không, anh thật sự rất cảm ơn mẹ em, cảm ơn bà đã sinh hạ em, đã ban cho em một sinh mệnh. Mà em lại là người cho anh cơ hội để học cái gì gọi là yêu, dạy anh biết thì ra anh có thể yêu một người đến thế. Em nói đúng, thế giới này không có em thì vẫn còn người nhà của anh, còn Pi, những người anh quyến luyến. Anh yêu quý họ, nhưng thâm tâm anh vẫn cảm giác cuộc đời này quá dài, cái sầu muộn ngày càng trưởng lớn, anh thực sự không còn bao nhiêu kiên nhẫn.

Đạo gần đây, anh hay suy nghĩ, nếu em còn sống, giờ phút này em sẽ trông thế nào? Sẽ giống anh với đôi mắt tang thương u buồn, hay vẫn là đôi ngươi trong trẻo tròn trĩnh của ngày xưa? Sẽ giống anh với nét mặt điềm đạm mà lạnh lùng, hay vẫn là một em giản dị, không cầu kỳ?

Ngắn người suy nghĩ thật lâu, cuối cùng anh có thể xác định, em hai mươi bảy tuổi vẫn thích mặc áo sơ-mi ca-rô cùng quần jeans. Những hôm trời đẹp, em sẽ cùng anh đến công viên gần đây để chơi bóng. Nếu trên đường thấy chú chó hay mèo nào lạc đường, em sẽ vui vẻ chạy đi mua đồ ăn cho bọn chúng, không đoái hoài gì tới anh mới nói lời thương yêu với em. Lúc rảnh rỗi không phải tập huấn, em sẽ lấy mấy bộ

phim truyền hình, rồi cả những DVD show diễn của anh ra mà cẩn thận coi lại một lần, rồi một lần. Đại hội bóng chày toàn nước, em đứng giữa cầu trường rộng mở mà đánh ra một cú Home Run tuyệt đẹp, đón nhận bao tiếng hoan hô hò hét của vạn người hâm mộ, gương mặt nở nụ cười thật tươi tắn trước toàn Nhật Bản. Nhưng khi nhìn thấy anh, vỏ bọc che dấu cảm xúc liền tan biến, em dựa đầu vào bờ vai anh, khóc nức nở trong hạnh phúc vô vàn.

Bảy năm, đã là bảy năm, anh còn phải chịu đựng cuộc đời dai dẳng này thêm bao lâu nữa mới có thể gặp được em? Có lẽ khi bọn mình tái ngộ, em không còn nhận ra anh nữa. Bởi vì anh từ sớm đã không còn là người thiếu niên ngây ngô khờ dại Akanishi Jin; còn em, trong trí nhớ của anh, mãi mãi chỉ mới hai mươi tuổi.

Được rồi, anh không dong dài nữa. Giờ phút này, Akanishi Jin tròn hai mươi chín tuổi, đã đến lúc ước nguyện cho ngày sinh nhật.

18 tuổi, tôi ước được dọn ra ở riêng.

19 tuổi, tôi ước sớm có ngày ra mắt, Kazuya được tham dự Tokyo Koshien.

20 tuổi, tôi ước Kazuya trở thành cầu thủ bóng chày số một Nhật Bản.

21 tuổi, tôi ước cả đời này Kazuya chỉ thích mỗi mình tôi.

22 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

23 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

24 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

25 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

26 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

27 tuổi, tôi ước sau này giải nghệ, có thể sống cùng Kazuya bên bờ biển California, nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc.

28 tuổi, tôi rút cuộc nhận ra, điều ước từ năm 22 tuổi chỉ là một giấc mơ viễn vông, không thể thành sự thật. Thế nên, tôi không ước nữa.

29 tuổi, cũng là giờ khắc này đây, tôi chỉ đơn thuần có một nguyện vọng. Tôi ước sau khi tôi chết, được an táng bên phần mộ của Kamenashi Kazuya.

Chỉ có thể, cho dù hai người bọn tôi không thể sống cùng nhau, không thể cùng nuôi chú chó kia, không thể cùng ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, không thể cùng chờ đến răng long đầu bạc.

Nhưng chí ít, bọn tôi có thể ngày ngày dựa vào nhau, chờ đợi bình minh, chào đón hoàng hôn.

Kazuya, bảy năm rồi, anh chỉ muốn nói với em một điều, *anh yêu em*.

Bình minh ngày 8 tháng 11 năm 2013.

Chiếc xe lái mòn mỏi cả đêm rồi cuộc dừng lại bên bờ biển tĩnh lặng gần vùng Chikushi. Trời vừa sáng, gió biển thổi vù vù, mình anh lặng đứng trên bờ đê không ai. Ngày còn sống, em đã từng nói muốn đến biển vì đó là nơi em được sinh ra. Thế nên hôm nay anh đến đây. Nụ cười của em vẫn hiển hiện thật rõ trước anh, lời còn văng vẳng bên tai, mà người đâu không thấy. Anh vươn tay, ngắt những đóa hoa dại màu tím ven đường, rồi thả nó về biển rộng. Những đợt sóng xám xịt cứ nhấp nhô, càng làm nổi bật màu tím sâu sắc mà đau thương của hoa.

Kazuya, anh vẫn luôn nghĩ, cái quạt cường trong em thật giản dị mà không cầu kỳ. Chỉ có loài hoa cứng cỏi sinh tồn trước bao sự đời mới có thể xứng cùng em. Không biết... ở nơi tận cùng của biển cả, ở nơi xa nhất của bầu trời, ở nơi địa cầu chuyển đổi vòng xoay, em có nhận được món quà này từ anh không? Món quà cuối cùng, một bó hoa dại, một tâm hồn yêu em, hết thảy dành tặng cho em. Dù không nhận được sự cảm thông và thấu hiểu của người đời, anh vẫn xin dùng cách này để gìn giữ tình yêu của chúng ta. Vì anh sợ, anh sợ chính mình đến khi sinh lão bệnh tử mới gặp được em, lúc đó anh đã là một ông lão tóc hoa râm, gương mặt u buồn những bụi trần của cuộc đời, anh sợ một thiếu niên hai mươi tuổi là em sẽ không nhận ra một anh đã già nua tiều tụy.

Kazuya, anh sợ điều ấy, mà trong anh đã sớm nản lòng thoái chí với thế gian này, kiên nhẫn trong anh đã không còn.

Nước biển lạnh như đá, chậm chậm dâng đến đầu gối anh, eo anh, thấm đẫm chiếc áo sơ-mi trắng tinh. Ấy thế mà cái lạnh giá một khi đã ngấm vào da thịt lại, lại không đớn đau bằng nỗi tưởng niệm khôn cùng trong tâm. Anh muốn dùng bộ dáng mà em vẫn yêu thích năm xưa để đến bên em, rồi nói với em rằng anh chỉ yêu mãi mình em. Những cánh hải âu lượn lơ giữa trời cao, cất lên mấy tiếng thật thê lương, như một bài ca phúng điếu, chúc mừng lần tái ngộ của đôi ta ở thế giới bên kia.

Kazuya, em nhất định vẫn nhớ rõ gương mặt anh, đôi mắt anh, nhất định nhớ rõ lời hứa hẹn cùng thể nguyện mà anh dành tặng em. Bờ biển California, cùng nuôi một chú chó, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn, ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, mãi bên nhau đến răng long đầu bạc. Bờ biển California – chốn hạnh phúc không thể chạm đến, bờ biển Hokkaido – nơi đã sinh dưỡng em suốt bao năm, bờ biển Chikushi – nơi yên giấc cuối cùng của đôi ta.

Ngày 8 tháng 11 năm 2006, chuyến bay đi Úc có Kamenashi Kazuya đã rơi xuống vùng biển gần Chikushi, 135 hành khách cùng nhân viên đều tử nạn.

Ngày 4 tháng 7 năm 2013, Akanishi Jin ở bờ biển gần Chikushi, từng bước chậm rãi tìm đến nửa kia của mình.

Bảy năm. Một vòng tuần hoàn.

Không ai biết bên cạnh phần mộ của Kamenashi Kazuya có một mộ bia đã được lập từ bảy năm trước, trên đó chỉ ghi một câu: Akanishi Jin, tình yêu của Kamenashi Kazuya.

Kazuya, nói như vậy, dù chúng ta không thể cùng nuôi một chú chó, không thể cùng ăn cơm, trò chuyện, đôi co, say ngủ, không thể cùng nhau chờ đợi răng long đầu bạc. Nhưng chỉ ít mỗi ngày chúng ta vẫn có thể dựa vào nhau, chờ đợi bình minh, chào đón hoàng hôn.

Đây là nguyện vọng cuối cùng của anh.

.....

Dường như có ai đó đang cất lực gọi tên hắn, nhưng hắn không nghe rõ nữa, cứ thế chìm vào lòng biển vô tận. Cái giá lạnh như đá thật giống với thân nhiệt ấm áp năm xưa, bủa vây, choàng ôm lấy hắn. Giây phút ấy, hắn chợt nhớ tới những người yêu thương hắn.

Nhưng chỉ trong một cái tíc tắc rất ngắn.

Rất ngắn.

Và hắn ngủ thật say.

24. Chương 24

Ngày 8 tháng 11 năm 2013. Năm giờ sáng.

Pi mệt chết đi được. Cái loại mệt mỗi ấy dường như đã ẩn mình trong hắn rất nhiều năm rồi. Rốt cuộc ở một khoảnh khắc lơ lửng, nó bùng nổ như quả bom đã hẹn giờ từ trước.

Hắn ghét, rất ghét.

Nhưng cuộc đời vẫn dai dẳng như thế và có lý trí của riêng nó.

Hắn vẫn ngồi tại đây, chờ đợi một kết quả.

Akanishi Jin không chết. Thiên đường vẫn cách hắn rất xa, mà trần gian lại càng gần kề. Hắn nghe loáng thoáng bên tai chiếc xe đẩy vội vã trên hành lang bệnh viện, những tiếng ken két đến chói tai. Ánh đèn huỳnh quang trắng lóa xẹt qua một đường khi khe mắt hắn nhắm hờ. Đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, cảm giác đối với ánh sáng ấy cũng khác nhau. Hắn biết cơ thể còn hô hấp bầu không khí của thế giới này, một chút, và lại một chút, dồn dập và mãnh liệt, tựa hồ lồng ngực đang ngày càng trưởng lớn, thiếu điều muốn bùng nổ. Hắn không cảm nhận được trái tim đang nhảy đập trong lồng ngực, nhưng mơ hồ nghe thấy có người từ xa gọi tên hắn. Một, rồi hai, đập dính bên tai hắn. Kề cận như thế, như năm xưa ở một lúc nào đó, hắn đã tựa đầu vào ngực người thiếu niên, lắng nghe tiếng đập con tim em.

Hôm ấy, ánh mặt trời rạng rỡ từ ngoài cửa sổ ghé vào gian nhà, ôn nhu thả mình trên chiếc giường êm ả. Kazuya lẳng lặng nằm trong lòng hắn. Hắn cứ thế ngắm nhìn em say ngủ, một nét thật trong sáng và tinh thuần. Sống là quyến luyến, chết là giải thoát, hết thấy đều luôn dày vò thâm tâm hắn. Luôn cảm giác rằng chỉ thiếu một chút, một chút nữa thôi, hắn đã có thể nhìn thấy em. Thế nhưng cơ hội cứ như những hạt cát bé nhỏ mà xuyên qua kẽ tay hắn.

Bảy năm. Hơn hai mươi nghìn ngày đêm.

Mỗi một đêm, bị thương lặng lẽ từ bóng tối bước ra, ngồi khép nép giữa căn phòng, ngắm nhìn hắn mà chảy nước mắt. So với bất cứ điều nào khác, cái gọi là tưởng niệm tàn khốc vô cùng, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, nó cứ vạch trần vết thẹo trong tâm mà dần xé, mặc máu ứa chảy. Không cách nào khép lại, không cách nào yên bình. Nếu nhanh hơn một chút, khéo hơn một chút, có lẽ ngày xưa đã giữ được Kazuya lại, mà không phải bị ăn năn cùng chung nhớ dày vò suốt bảy năm ròng rã.

Vẫn không kịp.

Là cuộc đời, hay tình yêu, hết thấy đều thay đổi từ khoảnh khắc ấy.

Hắn còn nhớ rõ nét nhạt nhòa của ánh sáng, đôi mắt mơn trớn, cái đau trong tâm khốn đến muốn ứa nước mắt. Sung sướng khi đắm mình trong ánh nắng dịu nhẹ buổi mai, hạnh phúc khiến sống mũi hắn cay cay, ngọn đèn vụt tắt khi buổi biểu diễn kết thúc, tiếng vỗ tay hoan hô ở lễ trao giải thưởng, đối mặt cả thế giới mà nước mắt lăn dài. Tất cả như một đoạn phim cứ thế quay ngược trong ký ức hắn.

Bốn năm rồi lại bảy năm. Suốt mười một năm đằng đẵng, chưa hề dẫn em đến gặp bàn bè, chưa hề chụp một tấm hình cùng em, không để bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của em trong cuộc đời hắn. Thậm chí, cả

nhấn cũng chưa kịp mua, người đã rời hắn mà đi, vĩnh viễn không trở về. Hối hận, yêu, quyến luyến, hòa quyện vào nhau thật một đá tảng nặng nề chấn trong tim, dù không đụng vào nhưng vẫn đau xiết không thôi.

Tin tưởng chỉ là một trò đùa vô ích. Chính hắn vẫn không muốn thừa nhận em đã chết bấy lâu nay. Mỗi lần bước qua một góc hẻm, hay ngã tư tấp nập người người, hắn luôn tưởng tượng chính mình sẽ thấy em, thấy bóng dáng nhỏ gầy đứng từ phía bên kia đường, miệng nhoẻn cười thật tươi tắn với hắn. Những ngón tay chạm vào ra giường, không tìm thấy gì cả, chỉ nhớ rõ cảm giác mân mê trên chiếc áo sơ-mi ca-rô của Kazuya. Thân thể ở hiện tại, tâm ở quá khứ.

Quyến luyến những người yêu hắn.

Không thể buông tay người hắn yêu.

Ý chí đứng giữa đường ranh hai thế giới, lưỡng lự và chần chừ. Thân ảnh của thời gian như thoát ẩn thoát hiện. Thế mà hắn mãi chẳng thấy gương mặt quen thuộc của Kazuya.

Jin bất giác nghĩ, có lẽ Kazuya không ở đây. Đúng vậy, em không ở đây.

Bởi vì hắn đã nghe tiếng em, gần trong gang tấc, dịu dàng mà lạnh lẽ.

Em nói, Jin, anh sống thật tốt nhé.

Dòng lệ theo khóe mắt đang nhắm nghiền mà lăn dài.

Hết thấy âm thanh, hết thấy hình ảnh cuối cùng đều trở về một tầng tĩnh lặng.

Một khoảnh trầm mặc suốt bao năm, thật dài.

Có lẽ đã qua rất nhiều năm... rất nhiều.

Chiếc đồng hồ tích tắc di chuyển chiếc kim thon nhỏ, thời gian không chút quyến luyến mà băng băng về trước. Người chết ra đi, người sống ở lại, chịu tra tấn của đau thương và nhung nhớ. Chúa trời lại một lần nữa mở rộng vòng tay mình, cho bọn hắn thêm cơ hội để lựa chọn.

Sống, hay chết. Pi biết câu trả lời, nhưng hắn không biết đáp án của Jin.

Thằng bạn mà hắn quen suốt mười ba năm nay đã trải qua bảy năm rông rã trong trần trọc, trong dày vò, lấm nước mắt, đầy đau thương. Chỉ có hắn và hắn mới biết. Hết một lần rồi lại một lần, hắn chứng kiến tên tri kỷ ấy không hề ý thức mà rơi lệ trước mặt hắn, rồi nụ cười chợt tan biến, cả thân thể cùng tâm hồn

đắm chìm trong ký ức. Hấn từ lâu đã biết trong thâm tâm tên ấy không có hấn, không bất kỳ kẻ nào có thể xâm lấn vị trí kia, nơi chỉ một tình yêu say đắm và vĩnh cửu đối với KAZU CHAN.

Hấn đã chết. Hấn còn sống. Ngoại trừ ký ức, không gì để lại.

Pi lẳng lặng ngồi ở đây, chờ đợi một kết quả, cũng giống như Jin đứng ở sân bay năm xưa, nhìn cái tên trên danh sách đăng ký chuyến bay tử thần mà chết lặng.

Hấn nói, “Anh kiểm tra lại giúp tôi được không? Các người lỡ có sai sót gì thì sao.”

“Cô kiểm tra thêm lần nữa giúp tôi được không.”

Hấn nhớ như in nét mặt Jin khi ấy. Một người không dám nhìn thẳng vào bi thương, chấp nhất không thừa nhận, chấp nhất không từ bỏ, chất nhất tin tưởng người kia chưa chết.

Nhưng cuối cùng, người thật sự đã chết.

Có tiếng than khóc của ai đó từ hành lang, là người nhà của Jin. Pi không dám bước qua, không dám để ai nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của hấn giờ phút này.

Đã chờ rất lâu rồi. Hấn dường như nghe đến những tiếng người ồn ào bên ngoài bệnh viện, truyền thông báo chí chen chúc nhau trước cửa, nhất định có cả nước mắt và thương đau của bao người hâm mộ.

Kỳ thật, Pi hiểu được, cái gọi là thống khổ, bi thương chỉ là đấu tranh trong chính nội tâm Jin.

Không quan hệ bất kỳ ai, hay chuyện nào khác.

Nắm chặt trong bàn tay Pi lúc bấy giờ là di động của Jin.

Bảy năm rồi. Không chuyển nhà. Không đổi địa chỉ mail. Thậm chí cả những đồ dụng trong nhà cũng luyến tiếc vứt bỏ.

Tâm đem toàn bộ thế giới cách ly, một mình giữa đồng hoang tàn. Jin sống ở quá khứ, dù thế nào vẫn không bước ra, mà tới tận giờ phút này, cũng chẳng muốn buông rời.

Chuyện xảy ra đã nhiều năm. Cảnh còn, người mất. Nhưng hấn vẫn cố chấp chôn chân tại một chỗ, thế nào cũng không từ bỏ.

Màn ảnh di động chợt lóe lên, có tin nhắn gửi đến. Pi chuẩn bị mở xem thì ánh đèn đỏ của phòng phẫu

thật vụt tắt.

Vị bác sĩ với gương mặt mỗi một bước ra từ bên trong.

Pi liền đứng bật dậy, bước thật nhanh lại gần, bỏ lại chiếc di động trên ghế.

“Cuộc giải phẫu rất thành công, thứ nhất là vì bệnh nhân được đưa đến kịp lúc, thứ hai...” Bác sĩ hơi dừng lại, đảo mắt một lượt qua mọi người.

“Ý chí sống của bệnh nhân trong suốt ca phẫu thuật rất kiên cường.” Người bác sĩ nở ra một nụ cười một mõi. Pi tròn mắt nhìn hần, ngỡ ngàng đến không nói thành lời.

Jin, thật sự muốn sống sao? Hần không thể thuyết phục chính mình tin tưởng phán đoán này, nhưng ánh mắt kiên định của người bác sĩ tuyệt không nói dối.

Mẹ Jin bật khóc, dựa vào người chồng mình, theo sự hướng dẫn của bác sĩ mà bước về phía phòng săn sóc đặc biệt, Reio cùng người vợ trẻ tuổi theo sát đằng sau. Pi bất giác cảm nhận gánh nặng chóp mắt được gỡ bỏ; hần mệt mõi ngồi xuống hàng ghế bên hành lang.

Hần ôm mặt, thân thể không ngừng run rẩy. Dù đã thay quần áo, nhưng cái giá lạnh tựa băng đá của biển cả dường như còn vương vấn trên người hần.

“Cà phê nóng chứ?” Ai đó đưa một ly cà phê nóng hổi đến trước mặt hần.

Đôi tay run rẩy vươn ra, đón lấy ly cà phê. Lẳng lặng nhìn làn dung dịch vẫn nhàn tản những đợt khói, nước mắt cứ thế từng giọt một rơi vào trong ly.

“Cảm ơn.”

“Chỉ là ly cà phê thôi mà.”

“Cậu biết ý tôi không phải vậy.”

“Thay vì cảm ơn tôi, vào gặp cậu ta không phải trực tiếp hơn sao?”

“Tôi biết.”

Trầm mặc hồi lâu, Pi mới ngẩng nhìn người đàn ông đang đứng bên mình.

“Tôi chỉ cần chút thời gian để bình tâm, sau đó sẽ nói với tên đó, tao tha thứ cho mày.”

Bởi vì mày còn chưa từ bỏ chính mình, thế nên tao tha thứ cho mày. Đó là lời Yamashita Tomohisa muốn nói với Akanishi Jin.

Không trả lời. Người bác sĩ vừa cứu sống Jin nhẹ nhàng vươn tay, đem đầu Pi tựa vào bờ vai mình. Pi lặng lẽ gối đầu trên đôi vai vững chãi, nhẹ nhàng nhắm hai mắt.

Những lần Pi thất vọng và suy sụp, bác sĩ Ikuta vẫn luôn để hân dựa vào bờ vai mỗi một bởi những ca phẫu thuật dai dẳng. Âm thầm và lặng lẽ.

Chiếc di động được đặt trên ghế, không ai ngó ngang.

Bức thư màu trắng hiển hiện trên màn ảnh nhỏ, không ngừng phát sáng:

TO JIN

FROM KAZUYA

Một tin nhắn đến muộn bảy năm, không người đón.

25. Chương 25

Mạt đông năm 2013.

Từ hôm Jin được cứu trở về khỏi bàn tay tử thần, mỗi lần Pi nhìn đến gương mặt thẳng bạn mình, nét bi thương sâu muộn của ngày trước đã biến đâu mất.

Lại là một buổi chiều tĩnh lặng mùa đông.

Jin ngồi trên giường bệnh, không nói tiếng nào, mắt chỉ chăm chú nhìn cành cây khô cằn đứng đưa trong gió ngoài cửa sổ. Về bình tĩnh trên mặt hân không khác gì bảy năm nay, nhưng lại có một nét nào đó rất lạ mà Pi không thể dùng ngôn từ chính xác để định nghĩa. Chuyện Jin tự tử đã được công ty dùng đủ mọi cách để ém nhẹm. Giới truyền thông và công chúng chỉ biết hân vì bệnh nên phải nhập viện an dưỡng. Từ buổi lễ trao giải mà Jin không chút chần chừ, thổ lộ tâm tình cùng ngôi sao bóng chày đã qua đời nhiều năm, tính tới hiện tại, chớp mắt đã gần một năm. Ánh mắt cùng sự chú ý của mọi người đối với Jin không hề suy giảm; ngược lại, nó còn có phần cao hơn. Dù Jin chỉ như bao năm trước, ngày ngày ru rú trong nhà, cái thâm tình thẳng thắn và dũng khí thổ lộ kia đã được đa phần công chúng thừa nhận.

Bảy năm sau khi Kazuya rời bỏ nhân thể, mọi người bắt đầu lật mở lại mối tình trong thâm lặng của hai người năm xưa. Cùng lúc ấy, giới truyền thông báo chí tỏ vẻ vô cùng thích thú đối với bí mật này của hắn và Kazuya. Chỉ đáng tiếc, một trong hai đương sự trong câu chuyện ấy, người nhân chứng duy nhất còn lại của mối tình này, luôn giữ vững sự im lặng của mình. Tựa hồ không muốn đề cập chuyện năm xưa.

Jin vẫn là người đàn ông như trước, đứng bên cạnh thế gian, không chút cận kề, mãi mãi duy trì một khoảng cách đối với thế giới nhốn nháo và nhộn nhịp bên ngoài.

Cơ thể Jin dần dà hồi phục, vẻ trầm tĩnh vẫn chấp nhất trên gương mặt tuấn mỹ. Nhưng Pi cảm giác được, người bạn này của mình, so với gã đàn ông đắm chìm trong ưu thương và ký ức ngày trước, có điểm khác biệt. Jin không nhắc tên Kazuya trước mặt một ai khác, cũng không nói đến chuyện ngày xưa. Ngược lại, hắn bắt đầu chú ý hơn đến những chuyện đang diễn ra chung quanh. Thí dụ như với người nhà luôn ở bên hắn, chăm lo quan tâm, hay những người bạn còn giữ liên lạc suốt mấy năm nay, hay vạ người hâm mộ điện ảnh và âm nhạc vẫn trân trọng mà quý mến hắn.

Không nói tới chuyện hắn ngẫu nhiên muốn gặp gỡ mấy người fan đại diện mà tỏ ý muốn đến thăm trước đó, Jin thậm chí còn kêu Pi đem thư của người hâm mộ đến cho hắn đọc, những bức thư mà trước giờ hắn chưa từng đoái hoài tới.

“Muốn cảm ơn sự quan tâm của mọi người với tao.” Jin đã nói thế. Pi tròn mắt nhìn người đàn ông mà từng vứt bỏ tất cả để tìm đến cái chết một lúc lâu, rồi vui vẻ gật đầu lia lịa.

Nếu như Akanishi Jin của bảy năm qua là một bóng ma vật vờ vì mất đi nửa kia của mình, thì Akanishi Jin của hiện tại như vừa được hồi sinh, sống vì người thân trong gia đình.

Vô luận chính mình có phải người nhà hay không, Pi thật sự vui mừng cho thằng bạn chiến hữu này. Mà những ngày sống trên đời của Jin thoáng chốc cũng bình thản hơn.

Thời gian cứ lững lờ trôi, không đợi chờ hay quyến luyến bất kỳ ai, đau xót qua đi, Jin rốt cuộc học được cách đối mặt với tương lai.

Khi Pi chứng kiến Jin ngồi ở chiếc bàn nhỏ trong phòng bệnh, cẩn thận viết từng bức hồi âm cho người hâm mộ, hắn bất giác cảm tạ cái dày vò con người này đã chịu đựng suốt bảy năm qua, vì nó giúp Akanishi Jin trở thành một người đàn ông cứng cỏi hơn rất nhiều.

Ngày Jin xuất viện, Pi và người nhà tới đón. Quần áo và hành lý được chở về nhà bố mẹ. Tất cả mọi người hi vọng hắn có thể dọn về ở chung với gia đình, cả nhà đoàn tụ. Khác với trước kia, Jin không lên tiếng chối từ ý tốt của mọi người. Nhưng hắn muốn đi với Pi trở về căn hộ của mình để lấy một ít đồ. “Con chỉ về để coi mang được gì đi thôi.” Hắn đã nói thế với mọi người.

Vì lẽ ấy, hắn và Pi lại trở về căn hộ mà Jin vẫn ở suốt bao năm nay. Cầu thang cũ kỹ, bờ tường giăng kín những vết loang lổ cùng sơn bị bong, hành lang mờ tối, cảm giác như đang vượt qua một đường hầm đã ố vàng với thời gian. Bước chân Jin vô cùng vững chãi, xem chừng sức khỏe đã khôi phục rất khá. “Pi, mày biết không? Chỗ này có tổng cộng tám mươi tám bậc thang.” Hắn quay đầu, cười nói với Pi. Sau đó cũng

không nói gì nhiều, chỉ lặng lẽ tiến về trước.

Khi hai người đã dọn hết hành lý ra khỏi căn hộ, Jin chợt lò mò trong túi, tìm kiếm một vật nào đó. Đến khi hắn đưa tay ra trước mặt mình, Pi mới thấy rõ đó là một chiếc máy hình nho nhỏ.

“Chụp giùm tao nha?” Jin lại mỉm cười. Pi vẫn như trước kia, gật gật đầu.

Rồi Jin đứng ở gốc anh đào đã già cỗi, cành cây khẳng khiu không một chiếc lá. Hắn cẩn thận đưa tay vuốt lại tóc, rồi vén qua tai, khuôn mặt vẫn mang vẻ xinh đẹp của ngày nào, nhưng những cành dây leo sau lưng hắn lại như tôn thêm vẻ tang thương trong ánh mắt u buồn kia. Thoáng chốc, nội tâm Pi thổn thức không thôi khi đối diện nỗi đau đang dần tản từ khí khái con người trước mặt. Khóe mắt chợt cay cay.

Không biết nếu Kazuya nhìn đến Jin hiện tại sẽ cảm giác thế nào?

Một câu hỏi không có đáp án.

Nhẹ nhàng nhấn nút, bàn tay cầm máy chụp của Pi khẽ run, ánh mắt Jin nhìn vào hắn, một tầng lệ mỏng manh đã bủa vây đôi người u buồn tự khi nào. Nhưng không ai trong bọn hắn chịu để nước mắt tuôn rơi.

Rồi Pi nghe tiếng trầm thấp của Jin cất lên, “Pi, tao còn muốn tới một chỗ.”

Rốt cuộc, Pi vẫn khóc, lặng lẽ nhìn Jin đem tấm ảnh vừa chụp dán vào chỗ trống đã định sẵn từ bảy năm trước: hai tòa mộ bia, yên bình trong một chiều đầy gió. Tầng đá tuyết trắng nhuốm màu vàng khói của buổi hoàng hôn.

Jin từng nói, Kazuya rất thích sắc điệu của chiều tà, một ánh vàng ấm áp. Dù không nói ra, nhưng Pi biết hắn vẫn nhớ như in điều ấy.

Lời bộc bạch sau đó của Jin nói cùng mình, nhưng cũng như muốn gửi gắm đến người không thể nghe được – Kazuya.

“Tao nghĩ tao vẫn phải tiếp tục sống. Muốn quý trọng bạn bè bên mình, bù đắp tháng năm đã qua với cha mẹ. Muốn đáp trả những người đã đối xử với tao thật tốt. Nếu buông tha tất cả để đến gặp Kazuya, Kazuya nhất định sẽ không tha thứ cho thói bốc đồng ấy của tao. Nhất định sẽ trách tao vì sao không biết yêu quý thân nhân của mình. Bởi vì một gia đình có người nhà là điều Kazuya khát vọng cả đời mà không có được. Thế nhưng tao lại từ bỏ quá dễ dàng. Một Akanishi Jin khốn nạn như thế... Kazuya tuyệt sẽ không tha thứ...”

“... Kazuya, đến giờ phút này, anh thật không biết quyết định của mình đúng hay sai... nhưng anh nghĩ bọn mình còn một quãng thời gian rất dài. Thế nên, dù phải chờ đợi lâu một chút, anh tin tưởng bọn mình sẽ gặp lại nhau.”

“... Thế nên em hãy đợi anh nhé.”

Nói xong lời sau cùng ấy, Jin vươn tay, âu yếm vuốt ve lấy hàng ký tự nho nhỏ được khắc chạm trên mộ bia: Kamenashi Kazuya. Rồi thản nhiên nở một nụ cười.

Thời khắc ấy, Jin không khóc.

Nhẹ nhàng đứng dậy, Jin xoay người, định nói với Pi hai chữ “về thôi”. Nào ngờ, thằng bạn trí cốt đứng đằng sau tự khi nào đã lệ rơi đầy mặt.

Giọng nói của Pi vô cùng bình tĩnh, “Nếu không cho mày xem cái này, có lẽ cả đời tao không thể tha thứ chính mình.”

Rồi tay Pi vươn ra. Trước mặt Jin là ba lá thư lạ lẫm cùng chiếc di động của mình.

26. Chương 26

Bức thư đầu tiên đề ngày 23 tháng 3 năm 2012.

Gửi đến Akanishi Jin.

Chú Jin,

Chú khỏe chứ ạ? Đây là lần đầu tiên cháu viết thư cho chú, thế nên có hơi vội vàng. Mong chú thứ lỗi.

Cháu là Uchi chan, hôm qua có coi lễ trao giải thưởng của chú trên tivi. Nói thật với chú, từ trước tới giờ, cháu với người nhà đều thích chú lắm lắm. Phim truyền hình, phim điện ảnh, buổi biểu diễn âm nhạc, cái nào cháu cũng đã xem hết. Có thể nói đối với chú, cháu rất quen thuộc và biết nhiều điều. Ài da, sao nói thế nào cháu vẫn chưa vào trọng tâm thế này... Xin lỗi chú nha!

Thật ra, điều cháu muốn nói với chú là lúc nhìn chú thổ lộ tình yêu với người ấy của mình, cháu thật sự rất cảm động. Ngồi trước tivi, cháu đã khóc thật lâu, rốt cuộc nhận không được mà nửa đêm bò dậy, viết bức thư này cho chú.

Chú Jin, hi vọng chú sẽ cho phép cháu gọi chú như thế. Dù có chuyện gì xảy ra sau này, xin chú vẫn cứ tiếp tục cố gắng. Bởi vì trên thế giới này, còn có rất nhiều, rất nhiều người quan tâm tới chú. Cháu và người nhà cháu cũng thế, sẽ luôn lắng lắng quan tâm, ủng hộ chú.

Cháu chào chú.

Một lá thư không đầu không đuôi. Jin đọc xong, trong đầu chỉ hiện ra hình ảnh một thiếu niên vì yêu thích những tác phẩm của mình mà muốn viết thư thổ lộ lòng cảm động.

Nhưng Jin không hỏi Pi vì sao đưa lá thư này cho hắn, bàn tay chỉ lặng lẽ mở ra bức thứ hai.

Bức thứ hai đề ngày 4 tháng 7 năm 2013

Gửi đến Akanishi Jin.

Chú Jin,

Sinh nhật vui vẻ! Đây là lần thứ hai cháu viết thư cho chú. Không biết lần trước chú có nhận được thư của cháu không, vì chẳng thấy chú hồi âm nên cháu thấy hơi thất vọng. Nhưng cuộc sống của cháu cũng vô cùng bận rộn với bài vở rồi tập huấn nên cháu hiểu chú càng bận bịu thế nào, có lẽ vì vậy nên chú không đọc được thư cháu gửi. Thế nên cháu xác nhận địa chỉ công ty một lần nữa, và ngồi viết bức thứ hai này cho chú.

Từ lần chú bộc bạch nói tâm tình của mình ở lễ trao giải thưởng, cháu thấy báo chí không ngừng đưa tin về chú và ngài Kamenashi. Mặc dù chỗ cháu ở chỉ là một trấn nhỏ bên bờ biển hẻo lánh, không có bao người quan tâm đến giới nghệ sĩ cả, nhưng cháu biết ngài Kamenashi khi còn trẻ là một ngôi sao bóng chày rất tài giỏi. Về chuyện của ngài ấy, chú ắt hẳn biết rất rõ nhỉ? Nhiều năm đã qua như thế, chú còn nhớ rõ con người đã từng yêu chú đấy không? Mong chú tha lỗi cho sự lỗ mãng của cháu, nhưng cháu thật sự rất muốn biết chú còn yêu người tên gọi Kamenashi Kazuya kia không? Chú... còn muốn gặp lại người ấy không?

Xin chú hãy hồi âm cho cháu, được không?

Nếu có thể nhận được câu trả lời của chú, cháu tin tưởng cháu có thể kể tiếp những chuyện mà cháu vẫn luôn muốn nói với chú.

Xin hãy hồi âm cho cháu.

Cháu chào chú.

Jin buông lá thư. Khi mở ra bức thứ ba, ngón tay hắn không ngừng run rẩy. Cảm xúc vùn vù trong tâm, hắn chậm rãi, không dám mở lá cuối cùng ấy. Bao thư nhẹ tênh trong tay, giờ phút này, không khác nào hàng nghìn cân nặng đè lên con tim. Pi trước đó vẫn đứng cạnh hắn đã lặng lẽ bỏ đi từ lúc nào. Chỉ còn mình Jin ngồi trong xe.

Rốt cuộc, thu gom toàn bộ dũng khí trong người, Jin mở bức thư kia ra. Ngày gửi cách đây không lâu. Một lá thư thật dài, thật dài.

Thư đề ngày 8 tháng 11 năm 2013

Gửi đến Akanishi Jin.

Chú Jin,

Khi viết lá thư này, cháu đã do dự rất lâu. Lần trước gửi thư cho chú, bị người nhà của cháu phát hiện. Lần đầu tiên trong đời, người đó mắng cháu. Chú của cháu lúc nào cũng là một người rất hiền hòa, rất dịu dàng và thân thiện; chú ấy rất yêu thương cháu. Nhưng chỉ vì chuyện cháu lên viết thư cho chú Jin đây mà chú ấy khiển trách cháu thật nhiều. Quả thật cháu chưa từng thấy chú ấy tức giận như thế. Một phần vì không muốn làm chú ấy đau lòng hơn, phần khác vì mãi không nhận được hồi âm của chú Jin, nên hơn một năm nay, cháu không viết lá thư nào khác cho chú.

Thế nhưng hôm nay, cháu thật sự đắn đo suy nghĩ không thôi. Chú Jin, cháu nghĩ chú của cháu không còn chống đỡ được lâu hơn nữa. Sáng nay trước khi đi học, cháu đã gọi chú ấy rất lâu, rất lâu mà chú không hề tỉnh lại. Cháu sợ hãi vô cùng, vội vàng đưa chú ấy vào bệnh viện. Đến khi được bác sĩ cứu tỉnh, câu đầu tiên chú ấy nói với cháu là, “xin lỗi, uchi-chan, để cháu lo lắng nhiều rồi.”

Cháu khóc nhiều lắm. Chú ấy không chịu ở lại bệnh viện, cứ nhất quyết đòi về nhà nằm nghỉ. Thế nên để chú ấy uống thuốc ngủ xong, cháu mới lên viết lá thư này cho chú.

Mặc kệ chú có nhận được nó hay không, mặc kệ chú còn yêu người tên gọi Kamenashi Kazuya hay không, cháu quyết định đem hết thấy chuyện tình nói với chú.

Chú của cháu, chính là người mà chú đã thổ lộ yêu thương trước bao khán giả cùng ống kính kia, Kamenashi Kazuya.

Chú Kazuya vẫn luôn sống bên bờ biển Okinawa, ở cùng một nhà với cháu suốt bảy năm nay. Chú ấy không có lên chuyến bay tử thần bị đắm xuống biển năm xưa. Bởi vì khi ngồi trên máy bay, chú ấy phát hiện mình đã lấy nhầm nhật ký của chú, nên vội vàng chạy về nhà để đổi. Nào ngờ trên đường đi, chú bị bố cháu đâm phải. Dù rằng chỉ trầy xước ngoài da, nhưng lỡ mất thời gian cất cánh. Nhà cháu chở chú ấy tới bệnh viện, nhưng chú nhất quyết không chịu vào, một mực cầu xin bố cháu, “Đưa tôi ra khỏi chỗ này được không, tôi xin anh đấy. Tôi sẽ biết ơn anh lắm lắm!”

“Tôi không muốn thành gánh nặng của bất kỳ ai.” Đó là lời chú ấy đã nói với bố cháu năm xưa.

Người bố đã qua đời của cháu từng nói, chú Kazuya trong người mang một căn bệnh tên gọi Alzheimer’s Disease. Chú Kazuya thường hay quên rất nhiều chuyện, thí dụ tên của bố, của cháu hay đường về nhà. Có nhiều lần, nửa đêm thức dậy, cháu thấy chú ấy ngồi trước màn hình tivi nhiều sóng, bộ dáng luống cuống. Cháu hỏi sao chú không đổi đài khác mà coi. Chú Kazuya liền thở dài, trên mắt hiển hiện một nét vô cùng bi ai và bất lực, chú nói, “Uchi chan, chú quên cách dùng cái ri-mô-tô này thế nào rồi... cũng không biết phải tắt tivi làm sao. Giúp chú với...”

Giúp chú với.

Khi cháu khôn lớn, dần dà hiểu được cái trầm mặc trong tâm chú Kazuya, hiểu được vì sao chú ấy luôn đối đãi với bố con cháu rất tốt.

Vì chú ấy sợ, sợ chính mình sẽ quên mất, quên hết toàn bộ ký ức, quên đi cả người chú ấy yêu.

Rất nhiều đêm, chú ấy không ngủ, mà chỉ lấy ra quyển nhật ký màu đỏ vẫn mang theo bên người. Lật từng trang, từng trang một, cháu đã thấy cuốn sổ đó rất nhiều lần, chỉ vài chục trang mỏng đánh. Chú Kazuya thường đọc chỉ hơn chục trang mà có chữ. Chậm rãi trở từng trang giấy, đọc hết một lần rồi lại một lần, chú ấy cứ ngồi yên ở một chỗ, thần thờ nhìn quyển nhật ký trong tay, tựa hồ đang lục tìm những ký ức đang dần tan biến như bọt biển trong dầu, lần mò lấy từng mảnh be bé mà nhấm nuốt nó trở về vào tâm. Rốt cuộc, vòng tay ghì chặt lấy quyển nhật ký, chú cúi đầu ôm mặt, bờ vai run rẩy. Trong đời cháu, lần đầu tiên cháu hiểu được tư vị của chua xót chính là những lúc nhìn đến cái bất lực và bi ai choàng ôm lấy chú Kazuya, mãi không buông.

Tới rồi sau này, chú Kazuya không viết được nữa, cũng chẳng thể đọc. Chú chỉ có thể ngày ngày nghe tin tức trên tivi, hoặc nhờ cháu đọc báo để biết được những chuyện xảy ra quanh mình.

, AKANISHI JIN. Mãi mãi là những ký tự ít ỏi mà chú Kazuya có thể nhận diện.

Mỗi ngày báo được đưa tới, chú ấy sẽ ngồi ở ban công hướng về phía biển, lật từng trang, từng trang một trong tờ báo. Bởi vì chú ấy không còn đọc chữ được nữa, chú luôn phải dò tìm mỗi hàng thật cẩn thận, lần nào tìm đến ký tự quen thuộc hay AKANISHI JIN, chú ấy liền nở một nụ cười thật vui vẻ, hớn hỏ dùng kéo tỉ mỉ cắt cái tên ấy ra, và nâng niu đặt trong một hộp sắt ngày một đầy ắp.

Chỉ để ghi nhớ chú, nhớ tên của chú, chú Kazuya đã hao tổn bao tâm lực. Đầu óc chú ấy ngày một sa sút như chiếc xe không phanh, trí lực suy giảm, có lẽ chỉ sánh cùng đứa trẻ chín, mười tuổi. Không thể ra ngoài vì sẽ lạc đường, không thể làm việc hay giúp đỡ ai vì không biết chữ, không thể chơi bóng chày vì đã quên toàn bộ kỹ thuật. Có những lúc chỉ là đi đường, nhưng sẽ bị ngã.

Chú ấy không thể đọc nhật ký nữa, cháu đọc giúp chú. Ngày ngày khi mặt trời vừa tắt, cháu đều đọc một bài nhật ký của chú cho chú ấy. Lần nào cũng thế, chú ấy đều hồ hởi đón chờ, trên môi luôn có một nụ cười vui vẻ và mãn nguyện, thật giống với đứa trẻ đang háo hức đón chờ nghe truyện cổ tích. Mỗi lần cháu đọc xong một bài, chú ấy cứ khăng khăng đòi cháu đọc thêm. Cứ như vậy, một ngày rồi một ngày, cháu đều đọc những trang nhật ký mà chú đã viết bảy năm về trước cho chú Kazuya. Chỉ có như vậy, chú ấy mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Chú ấy luôn miệng nói với cháu, “Uchi chan, nếu có một ngày chú quên mất Akanishi Jin là ai, cháu nhất định, nhất định phải nhắc chú nghe chưa?” Cháu chỉ biết cười mà gật đầu, miệng thế thốt, “Cháu hứa, hứa mà.”

Đến khi xoay người, nước mắt cứ thế rơi trên má cháu.

Bác sĩ từ lâu đã nói với cháu, chú Kazuya có thể sống tới hiện tại... đã là một kỳ tích. Huống hồ, chú ấy còn có khả năng tự lo cuộc sống của chính mình, còn hiểu được lời cháu nói.

Kỳ thật, cháu biết, chú chính là nguồn động lực cho cái kỳ tích ấy ở chú Kazuya. Chú Kazuya vẫn luôn dựa vào tình yêu đối với chú mà sống tới ngày hôm nay. Bảy năm qua đi, chú ấy đã mất đi chú, thế nên không thể đánh mất cả những kỷ ức về chú năm xưa. Chú Kazuya từng nói, đó là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời chú. Từ năm mười sáu tới hai mươi, bốn năm, quãng đời tuyệt đẹp. Chỉ vì muốn trân quý gìn giữ bốn năm vồn vẹn ấy, chú Kazuya tình nguyện đánh đổi toàn bộ trí lực của mình.

Chú ấy đang đứng giữa một trận kéo co với cuộc đời. Ở đầu dây bên kia là cái chết cùng một trái tim không kỷ ức, đầu dây bên này là một Kamenashi Kazuya chịu đủ mọi tra tấn về thể xác và tâm hồn. Chú ấy muốn thắng, chỉ để bảo bọc bốn năm sống bên chú.

Chú Jin, vì sao chú không hồi âm cho cháu? Chú còn nhớ rõ người đàn ông mà chú đã rất, rất yêu không?

Bảy năm trời, mỗi một ngày là một bước tiến gần tới tử thần, chú Kazuya vẫn chỉ yêu chú như thế.

Mà chú, có còn yêu chú ấy như ngày xưa không?

Không cần biết chú có hồi âm cho cháu không, đây sẽ là bức thư cuối cùng cháu gửi cho chú.

Mong chú giữ gìn sức khỏe.

Cháu chào chú.

Đọc xong lá thư, nước mắt Jin tự khi nào đã nhòe ướt đôi người, rơi cả trên thư. Cầm lên chiếc di động, ở màn hình là một tin nhắn.

TO JIN

FROM KAZUYA: Chú Jin, không biết chú còn xài địa chỉ mail này không. Hôm nay thu dọn hành lý, cháu mới tìm thấy di động ngày xưa của chú Kazuya, thế nên cháu gửi tin nhắn này cho chú. Bọn cháu có lẽ sẽ dọn khỏi chỗ này. Uchi chan.

Dùng hết sức bình sinh gồng mình, đặt cả nắm đấm vào miệng, Jin cố kiềm không cho bản thân khóc thành tiếng.

“Jin, bây giờ mày muốn đi đâu?” Pi không biết đã ngồi vào tay lái từ lúc nào, thản nhiên cất tiếng hỏi người bạn đã quen suốt mười ba năm nay, thanh âm khàn khàn tựa hồ đã khóc trước đó.

“Đi tới chỗ Kazuya vẫn ở.”

27. Chương 27

Tháng 12 năm 2013, trời vắng tuyết.

Căn nhà trọ cũ kỹ kiểu truyền thống tọa lạc bên bờ biển tĩnh lặng. Âm thanh của những đợt sóng nhấp nhô xô đẩy nhau, tiếng chim hải âu bay liệng giữa trời, cùng tiếng vỗ vào bờ đá của biển cả, hết thảy như hòa quyện vào nhau, tạo thành một bản giao hưởng riêng biệt từ thiên nhiên, có phần hiu quạnh và u buồn. Bước chân in sâu trên bờ cát, từng chút, từng chút một tiến về căn nhà trọ. Chào đón hai người bọn họ là một bác gái lớn tuổi – chủ nhà trọ – nhiệt tình và chất phác. Bác dứt chiếc chìa khóa vào cánh cửa gỗ, tiếng ken két vang lên, rồi đập ngay vào mắt là những bức tường xám trắng được tô điểm bằng mấy vỏ sò đủ kích cỡ, và các bức tranh màu nước vẽ đủ loại hoa kiêu diễm và đa sắc, từ tím, xanh lam cho tới hồng nhạt, tất cả như làm dịu bớt đi cái trống vắng trong gian nhà nhỏ. Dù không một bóng người, đây đó lại có những vết tích mòn cũ cần sửa chữa nhưng cả không gian vẫn toát lên một chút gì đó ấm áp, tựa hồ hơi thở của những con người giản dị từng sống ở đây vẫn lưu lại trong tầng không khí.

Pi nói với Jin, “Tao ra ngoài đợi.”

Jin dõi theo bóng dáng của người bạn bao năm ngồi xuống bên bờ biển. Rồi chính mình xoay người, đi theo bác chủ nhà vào bên trong.

Ở tầng một là gian phòng khách mở về hướng biển, dưới mái hiên còn đọng đưa chiếc phong linh đang rung lên những âm thanh nhẹ nhàng trong làn gió. Gia thất bên trong nếu không là gỗ mộc bình thường thì là gỗ vân gấm dị, đặc biệt khắp mọi nơi dán chằng chịt những mảnh giấy nhỏ, từ chiếc bàn cái ghế, tới từng món đồ điện tử. Thuận tay cầm một tờ lên, Jin liền nhận ra nét chữ quen thuộc trong ba lá thư gửi tới hắn, nét chữ cẩn thận, tỉ mỉ viết thật rõ: Tivi – ấn nút màu đỏ trên rì-mốt để mở. Đèn — ấn nút màu trắng để mở... Chỉ là những lời hướng dẫn rất ngắn gọn; thông thường, không ai chú ý tới mấy hành động đơn giản như thế. Thế nhưng với Kazuya, hắn phải chậm rãi đọc từng chữ, suy nghĩ một lát, rồi mới có thể hoàn thành chúng. Bên cạnh chiếc trường kỷ là hai chồng báo cao ngất, tất cả đều có những vết cắt xé rất rõ.

Tâm tình Jin lúc bấy giờ như một tầng biển rộng, từng đợt sóng mãnh liệt nhấp nhô xô đẩy nhau, nhưng hắn vẫn cật lực kiềm lại chính mình, không ở trước mắt một người xa lạ mà lộ vẻ bi thương.

Đi dọc theo những bậc thang gỗ để lên lầu hai, mỗi một bước là một câu hỏi về cuộc sống suốt bảy năm nay của Kazuya.

Vừa quét mắt, Jin liền nhận ra căn phòng Kazuya từng ở: chiếc giường đơn độc trải ra ca-rô, bên giường là chiếc đèn bàn nhỏ cùng vài quyển sách cũ. Lặng lẽ ngắm nhìn thật lâu, trước mắt Jin lúc bấy giờ như hiện ra hình ảnh của Kazuya suốt bao năm nay. Em ngồi trên giường, ngọn đèn ấm áp chiếu vào nửa gương mặt, em im lặng lắng nghe từng lời từng chữ Uchi-chan đọc từ quyển nhật ký. Xong một bài, Kazuya lại mỉm cười, “đọc bài nữa đi Uchi chan, một bài nữa rồi chú sẽ ngủ.” Tự hỏi trên mặt em lúc bấy giờ còn sầm muện những nỗi đau thương không, có thấm đượm sự không cam tâm bởi căn bệnh quái ác

đã nuốt mất ký ức trong em không, hay ngay cả bi ai cũng chẳng hiển hiện trên nét mặt đơn thuần ấy, hết thấy đều được thay thế bằng một nụ cười nhẹ nhàng và bình tĩnh. Em mỉm cười, tựa hồ những kỷ niệm khắc ghi trong nhật ký là một thước phim mà trong đó là thời thanh xuân của em, thời niên thiếu của em, người yêu của em cùng bốn năm vốn vẹn mà hai người họ đã cùng nhau trải nghiệm.

Lễ phép xin bà chủ đợi mình ở dưới lầu, Jin tiếp tục ngắm nhìn căn phòng bé bé mà thoang thoảng hơi thở của Kazuya. Trên chiếc bàn viết, lộn xộn những miếng ghép đánh vần của bọn trẻ tiểu học cùng tập vẽ. Mở ra quyển đầu tiên, bức tranh thứ nhất vẽ căn nhà trọ này, bên ngoài còn có hai người đang vui vẻ chơi bóng chày, phía dưới một người được ghi chú là “tôi”, người kia là “Uchi chan”. Uchi chan, Jin có thể đoán được đó là cậu bé đã viết thư cho mình, là người đã sống cùng Kazuya suốt bảy năm nay. Trang thứ hai vẽ một nhà ba người với nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo tựa một đứa trẻ: tôi, ba và mẹ. Từ trang thứ ba cho tới cuối cùng, hết thấy đều chỉ vẽ một người thiếu niên với nụ cười rạng rỡ, nơi đuôi mắt có nốt ruồi nho nhỏ, bên cạnh là hai chữ được viết ngay ngắn và tỉ mỉ, tựa hồ được gò nét rất lâu: Akanishi Jin.

Càng đi về sau, nét vẽ từng bức tranh càng nguệch ngoạc hơn, màu sắc cũng sặc sỡ và ngây ngô hơn so với ban đầu. Gương mặt chính mình, tựa hồ trong mắt người vẽ, có vô số đủ loại thần thái, tấm trước khác với tấm sau, người ấy vẽ không biết mỗi một. Đến trang cuối cùng, rốt cuộc bên cạnh hần xuất hiện một người thiếu niên khác. Vẫn là những sắc màu rực rỡ, nụ cười tươi tắn tựa đóa hướng dương, Jin ngắm nhìn bức vẽ mà nước mắt cứ thế tuôn rơi. Từng giọt, từng giọt hạ mình ở mặt giấy trắng ngà, thấm ướt dòng chữ viết bằng bút sáp trên bức vẽ: Akanishi Jin và Kame## Kazuya.

Chữ “nashi” bị tô đen, gạch bỏ, tựa hồ người ấy viết một lần, rồi lại sửa một lần, mãi không thể viết đúng. Thế nhưng hai chữ Akanishi Jin vẫn ngay ngắn và tỉ mỉ, như thể không phải cùng một người viết ra. Kazuya lúc bấy giờ đã quên mất làm thế nào để viết tên mình, nhưng vẫn nhớ như in hai chữ Akanishi Jin.

Jin ghì chặt bức vẽ vào lồng ngực, trái tim đau đớn chỉ chực chờ bùng nổ.

Suốt bao năm nay, rốt cuộc điều gì đã giúp Kazuya chịu đựng cái số mệnh nghiệt ngã? Không chút hối hận, không lần tiếc nuối, cuộc sống Kazuya như tầng biển rộng trước mắt, cứ thế bình thản và dịu nhẹ. Jin quệt nước mắt, lại một lần ngắm nhìn căn phòng của Kazuya.

Bảy năm ròng rã, rốt cuộc hần lại có được cảm giác chính mình gần gũi cùng em. Chỉ ít, em vẫn còn sống, em vẫn tồn tại ở góc trời nào đó trên thế giới này. Hần lại mất em một lần nữa. Nhưng hần tin tưởng, rồi chia ly sẽ chấm dứt, rồi bọn hần sẽ gặp lại nhau.

Hít mạnh một hơi, Jin cẩn thận thu gom những quyển vẽ, định bụng mang chúng về. Đến khi xoay người, hần thoáng thấy bức tường cạnh cánh cửa chỉ chít những chữ và chữ. Bắt đầu là từng nét rất thẳng thắn và ngay ngắn, tới dần về sau, chúng càng xiêu vẹo, nguệch ngoạc tựa một đứa trẻ dăm ba tuổi tập viết. Tất cả đều chỉ vốn vẹn mấy ký tự: , AKANISHI JIN.

, AKANISHI JIN.

Cảm xúc vỡ òa. Dù đưa tay che miệng, cố gắng kiềm mình, hần vẫn không nén được tiếng nước nở vào tâm. Quỳ phụp hai gối trước bức tường chỉ chít chữ, ngón tay hần dọc theo từng nét viết đã sờn mòn theo làn gió biển, một mảnh tâm tình thấm đượm hơi thở của biển cả, một mảnh tâm tình không chút phai nhòa

cả bảy năm trời. Đầu ngón tay lần mò theo mỗi ký tự, như tham lam những dư âm vương lại, như tìm về bóng dáng xa cách bảy năm, như thu gom tình yêu nhưng nhớ hơn hai mươi nghìn ngày đêm.

Kazuya đã sống thế nào trong bảy năm nay... Hắn chỉ có thể nương nhờ những lời kể của người dân xung quanh mà tự vẽ lên từng bức họa.

Bờ biển Okinawa, hết năm này đến năm khác, những đợt sóng cứ nối đuôi nhau, vuốt ve lấy bãi đá nhấp nhô, cọ rửa bãi bờ trải dài, rồi ưu ái những vỏ sò cho nàng cát mịn màng.

Ngồi ở mái hiên mở về hướng biển, dưới chiếc phong linh đang rung mình trong gió, Kazuya im ắng lắng nghe tiếng kêu cô đơn của những chú hải âu, đàn kẻ tiếng vang đơn điệu từ phong linh.

Chỉ khi nàng hạ về, nhà trọ mới trở nên đông đúc hơn. Ba mùa còn lại của năm: xuân, thu, đông, nơi này luôn tĩnh lặng và âm thầm như hạt cát trong lòng đại dương sâu thẳm, chỉ có thanh âm của biển, và biển.

Mỗi ngày Uchi đi học, Kazuya chỉ một mình ngây ngốc ở nhà. Hôm nào thời tiết thoáng đãng, em sẽ ngồi dưới mái hiên mà phơi nắng, tự mình chơi trò xếp chữ. Chỉ khi Uchi ở nhà, em mới có thể mở tivi mà xem tin tức.

Không biết thói quen bắt đầu từ bao giờ, ngày ngày, em chỉ im lặng ngồi trên sàn nhà gỗ, cẩn thận gấp mấy tờ báo đặt cạnh mình, ngồi đợi người đưa thư tới, những lúc rảnh rỗi không nghe tin, em tự mình lẩm nhẩm từng con chữ trên mặt báo.

Ngày nào cũng như ngày nào, em sẽ nhờ cậu bé đưa thư đọc mấy tin ở trang nghệ thuật cho mình. Mỗi lần nghe tới tên Akanishi Jin, em sẽ mỉm cười thật dịu dàng, ngăn người suy nghĩ gì đó, rồi em bình tĩnh, lại nhờ cậu bé đọc lại một lần nữa tin tức về người kia.

Em chưa bao giờ gọi tên của cậu bé đưa thư, chỉ vì em cơ bản không thể nhớ. Nhưng mỗi ngày cậu bé đến, Kazuya luôn chuẩn bị ít đồ ngọt hay bánh kẹo cho cậu. Trước đây, bác lao công chỉ thỉnh thoảng vào mùa khách đông mới tới phụ. Từ ngày Kazuya dọn đến, chỉ cần rảnh rỗi, bác sẽ đến nhà trọ ngay, ngày ngày cùng Kazuya quét dọn, làm mấy việc vặt vãnh. Bác chỉ là một người nông dân chất phác nhưng vô cùng tận tình và chu đáo. Mà Kazuya cũng ít khi làm phiền đến ai. Có rất nhiều chuyện, em tình nguyện một người lẩm nhẩm theo tờ giấy hướng dẫn, tự thân vận động, chứ không lẳng lặng ngồi ở một chỗ mà đợi người khác đến chăm sóc.

Thời gian đầu dọn đến trấn nhỏ này, em từng nghĩ đến chuyện dọn vào trại an dưỡng gần đó. Khi ấy, em vẫn nhớ rất nhiều chuyện, ngọn đèn trong phòng em ngày ngày mãi đến khuya vẫn chưa tắt. Hắn hay ngồi ở ban công, thất thần hướng mắt về biển cả xa xăm, trong tay nâng niu quyển nhật ký màu đỏ đến tận hơn nửa đêm. Không lâu sau đó, em chuyển vào trại an dưỡng. Cha con nhà Uchi lúc bấy giờ kinh doanh không được tốt, nhà trọ rơi vào tình trạng khủng hoảng mà mấp mé bờ vực phá sản. Thế là Kazuya đem toàn bộ tiền dành dụm để ở trại an dưỡng của mình mà đưa cho hai người, rồi lẳng lẽ bỏ đi mất. Hai cha con tìm mãi, cả ngày trời mới thấy hắn cô độc một mình ở sân ga cũ của trấn. Lúc ấy, bên người Kazuya chỉ có một túi to, em ngồi trên băng ghế gỗ đã sần màu theo thời gian, trong tay chỉ vờn vện chiếc vé đi một trấn nhỏ và hẻo lánh khác.

Bởi vì em không đọc giờ được nữa, nên lỡ mất chuyến tàu cuối cùng.

Chiếc túi nặng trĩu chỉ toàn bài viết về Akanishi Jin được cắt từ báo. Quần áo Kazuya chỉ chiếm một góc nhỏ nhỏ. Thời gian ở trại an dưỡng, mỗi ngày em đều lật mở từng trang báo chí mà tìm kiếm tin tức của người đó, vừa nhìn đến hai chữ Akanishi Jin, em sẽ tỉ mỉ cẩn thận dùng kéo cắt mẫu tin ấy ra. Mấy hộ sĩ ở trại đã từng nghĩ tên em là Akanishi Jin.

Đánh đổi hết thấy chỉ để ghi nhớ một người. Tự hào đó là ý nghĩa duy nhất cho cuộc đời em.

Năm Uchi mười tuổi, Kazuya vẫn còn nhớ rõ những kỹ thuật chơi bóng. Thế nên ngày ngày, em cố gắng truyền dạy những gì mình biết cho cậu bé, hôm nào cũng tận tụy mịt mịt mới ngừng nghỉ. Tận dụng những tháng ngày cuối cùng bóng chày còn tồn tại trong mình, Kazuya đem toàn bộ nhiệt huyết đối với môn thể thao kia mà đặt vào bàn tay nhỏ của Uchi. Giấc mộng một đời đã úa tàn, nhưng chồi non ở Uchi vẫn nảy nở, thay em gánh trên vai ước mơ và hi vọng. Một lần nữa, tình yêu bóng chày trong Kazuya lại đâm hoa kết trái, dù rằng không phải ở chính mình.

Ở trấn nhỏ này, không ai biết em từng là một thiên tài bóng chày. Với mọi người, em chỉ là một Kazu chan ở nhà Uchi, một chàng trai thân mang bệnh nhưng miệng luôn cười. Chưa ai từng thấy em khóc, dù chỉ một lần. Những người quen em đều nói em rất lễ phép và dịu dàng, nụ cười trên môi khiến ai nấy đều vui lòng. Dù không nhớ rõ tên mọi người, nhưng Kazuya lúc nào cũng cười thật ấm áp với tất cả.

Tới rồi sau này, em rốt cuộc không thể đọc chữ nữa, cả bóng chày cũng quên mất chơi làm sao, đôi lúc dù chỉ là mặc quần áo nhưng phải nhờ Uchi giúp đỡ. Ấy thế mà, em vẫn kiên quyết tự mình tắm rửa, tự mình lo chuyện vệ sinh cá nhân. Tuy mỗi lần đều mất nhiều thời gian hơn người bình thường, đôi lúc lại làm sai, nhưng em vẫn chấp nhất tự mình làm. Ngày ngày rời giường, chuyện đầu tiên em làm là đứng trước bức tường cạnh cửa, cẩn thận khắc ghi tên người em yêu. , AKANISHI JIN. Ban đầu không có gì khó khăn để viết ngay ngắn, nhưng dần dà, em quên mất phải viết làm sao, dù chỉ là những ký tự thật đơn giản. Viết sai, em sẽ chậm rãi sửa lại, cẩn thận gò từng nét, dừng lại ngẫm nghĩ, rồi lại tỉ mỉ viết tiếp, mãi đến khi viết đúng mới thôi.

Có những hôm, Uchi chuẩn bị tới trường mà mãi chẳng thấy em xuống ăn sáng. Chạy lên lầu xem thì liền thấy Kazuya ngơ ngác đứng trước bức tường chỉ chit chữ, em quay đầu, ngơ ngác hỏi cậu bé, Uchi chan, người này là ai vậy?

Người ấy rốt cuộc là ai? Chú không sao nhớ được.

Kéo co cùng tuyệt vọng, không hề khuất phục, cứ thế suốt bảy năm.

Thì ra, Jin đã từng cách Kazuya thật gần. Biển cả mênh mông, dù là sự sống hay cái chết, chỉ cách nhau một khoảng thật gần. Thế nhưng vẫn không thể gặp lại.

Bà chủ nhà nói với hấn, khi sức khỏe của chú Uchi khá hơn phần nào, cả hai lật đật dọn nhà. Ra đi vội vàng, cả nhà trọ cũng chưa kịp bán, nên chỉ nhờ người hàng xóm quen biết đến chăm nom. Rồi hai người cứ thế mà biến mất khỏi thị trấn nhỏ ven bờ biển.

Không ai nghe tin họ đi đâu, cũng chẳng ai biết khi nào họ trở về. Thậm chí, có trở về hay không là cả một vấn đề.

Nhưng Jin đã tự nhủ, hắn có thể ở tại chỗ này mà đợi em... dù là cả đời.

Nhưng hắn sẽ không làm vậy. Ngắn người thật lâu, hắn nói với Pi, “Về thôi.”

Không biết vì cớ gì, hắn cảm giác chính mình không thể đợi Kazuya.

Huống hồ, hắn đã chán ghét cảm giác phải chờ đợi.

Hắn sẽ tự mình tìm em trở về. Cũng giống như hắn đã tìm đến thị trấn nhỏ ven biển này, dù rằng Uchi chưa từng nói cụ thể.

28. Chương 28

Jin sẽ không bao giờ âm thầm ngồi một chỗ, đợi chờ người ấy nữa. Cái gọi là hi vọng, mỏng manh tựa vầng sáng nhàn nhạt cuối trời, nhưng cũng đào sâu tính nhẫn nại trong hắn. Những nơi có bóng dáng của Kazuya và Uchi, hắn đều không bỏ qua. Đã lãng phí và sai sót quá nhiều, hắn không muốn chỉ vì một sai lầm nhỏ mà lại xa Kazuya thêm bảy năm. Một lần hi vọng là mỗi lần thất vọng, cứ một vòng tuần hoàn, nhưng hắn vẫn tin sẽ có ngày hắn và Kazuya gặp lại. Dù đó là ngày cuối đời của hắn hay Kazuya, hắn cũng phải nhìn thấy em. Chỉ có thế, kiếp này hắn mới không còn nuối tiếc. Một thoáng ngẩng nhìn em cũng đủ để hắn có thể bình yên sống hết cuộc đời này. Hắn đã sớm nhận ra cái kiên cường và bướng bỉnh trong mình. Chỉ với ký ức cùng Kazuya làm hành trang, quãng đời còn lại có xá gì với hắn.

Kazuya đã làm được, hắn cũng sẽ làm được.

Con người ta đôi khi chỉ sống vì chấp nhất một niềm hi vọng. Dù nó hèn mọn và ích kỷ thế nào, hết thấy đều không quan trọng.

Một tình yêu được tôi luyện qua bao thử thách và chia ly, mặc kệ kết cuộc viên mãn hay không, nó cũng đủ để hắn sưởi lòng cả một đời. Dù nó hèn mọn và ích kỷ thế nào, hết thấy đều không quan trọng.

Sẽ không còn ai nói với hắn, hãy quên Kamenashi Kazuya đi.

Ngày 7 tháng 1 năm 2014. Trời giá lạnh.

Jin ngẩn người ngồi ở một góc sáng, thanh âm của thời gian tựa hồ vờn vờn bên tai. Chín năm cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Chỉ chín năm trước, giữa một chiều xuân quang đăng, se se lạnh, tầng trời không mây, thuần túy một màu xanh trong suốt. Hắn đội sụp chiếc mũ, kéo cao cổ áo khoác, cũng ngồi ở một góc như thế này, chờ đợi người thiếu niên hắn yêu giương cao vẻ kiêu ngạo.

Buổi tập luyện ở sân bóng Tokyo vào một buổi tinh mơ, bọn họ cùng đứng bên nhau, rải rộng đôi cánh khát vọng, từng bước bay đến giấc mộng một đời.

Cầu trường Hanshin Koshien, trời khuya đầy sao, hắn từ nghìn dặm xa xôi đến gặp em, chỉ để nói một lời xin lỗi cùng tâm tình chôn kín bấy lâu, Kazu chan, anh yêu em. Một vòng ôm ấm áp giữa vùng trời mơ ước.

Đến rồi hiện tại, chín năm đã qua đi, Jin ngồi trên hàng ghế khán giả, mắt thần thờ hướng về màn hình rộng lớn, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc, gương mặt gầy nhỏ của người thiếu niên chế ngự con tim hắn.

Kazuya của hắn, đã từng đứng ở vị trí nổi bật nhất của cầu trường mà giơ cao tay trong vinh quang và thắng lợi. Hình ảnh em hiển hiện thật rõ trên màn hình. Em đã tin tưởng, dù hắn không ở, nhưng Jin vẫn có thể hiểu được những cảm xúc ngập tràn trong tâm em lúc bấy giờ thông qua màn ảnh rộng lớn.

Đúng vậy, Jin nghe được. Cũng giống như lúc này đây, đầu đầy vẫn văng vẳng tiếng thì thầm nỉ non, thấm đượm yêu thương và xúc cảm của Kazuya. Jin, em yêu anh... mãi mãi.

Gương mặt tươi cười của Kazuya, những lời lẽ dịu dàng của em; suốt mấy năm nay, mỗi lần nhớ về chúng, Jin đều ngăn người mà rơi nước mắt. Kỷ niệm ngày xưa hạnh phúc là thế, nhưng nó thật chua xót, bởi chúng đã bị thời gian bỏ rơi mà vùi lấp. Jin bướng bỉnh, cố chấp lần tìm nó về, hết một lần rồi lại một lần, bảo vệ chúng khỏi tầng bụi vô tình của năm tháng, quyết không để những ký ức trôi mất mà vương lại mấy khoảng trống trong tâm. Nếu thời gian không ưu ái kỷ niệm cùng Kazuya, chính hắn sẽ tự mình bảo bọc chúng. Mỗi một ngày, một giây, một khắc, mỗi một năm, một mùa, một tháng, dù là những nơi bọn hắn đã từng đi qua hay câu lời thổ lộ cùng nhau, hắn vẫn nhớ như in. Bởi vì hắn biết, nếu bản thân mình cũng quên mất, sẽ không còn ai nhớ.

Nhẹ nhàng nhắc lên chiếc di động, dây số quen thuộc suốt mười một năm nay, một tin nhắn vẫn tồn tại suốt bảy năm trời.

[Jin, em yêu anh. Quên em nha anh, nhớ sống thật tốt.]

Đó là tin nhắn cuối cùng Kazuya gửi cho hắn trước khi bỏ đi.

Nước mắt vẫn đục tầm mắt, lăn dài trên má, lặng lẽ nhỏ trên tay.

Trên màn ảnh chợt xuất hiện một người thiếu niên xa lạ, dáng người thon gọn.

Lau vội nước mắt, Jin ngỡ ngàng trước quả bóng đang nằm trên tay người thiếu niên ấy lúc bấy giờ. Một

ký tự thật rõ ràng.

JIN

Tiếng phát thanh viên vang lên, trình diện trước bao khán giả, cầu thủ ném bóng của đội xanh, số mười một, Uchi Hiroki.

29. Chương 29

Ngày 7 tháng 1 năm 2014. Ngày giá lạnh.

Jin đứng đợi Uchi trong phòng nghỉ dành riêng cho các cầu thủ. Bên ngoài ồn ào tiếng phồng ván của bao phóng viên và đài truyền hình. Quản lý của đội bóng đã nói, Uchi đang được phỏng vấn nên một lát nữa mới tới được. Nói rồi, ông đưa ra một tấm bảng và cây bút, ngượng ngùng xin Jin ký tặng con gái mình. Jin chỉ mỉm cười, lịch thiệp thực hiện nghĩa vụ của một ngôi sao, còn viết tặng mấy lời khích lệ cổ vũ với cô bé mình chưa từng gặp mặt. Sau đó, hắn hỏi xin một điều thuốc lá từ người quản lý.

Chỉ khi cần trấn an những cảm xúc trong tâm, Jin mới nghĩ đến điều thuốc. Hắn đã không hút rất nhiều năm, bởi vì lòng chỉ chất chứa bi thương vô tận, không xao động, không hạnh phúc, cả ý vị của thành công cũng hững hờ.

Bởi vì người thiếu niên kia vẫn luôn xao động, luôn hoang mang; em cười thật nhiều, còn cả khóc; tâm tư cảm xúc trong hắn tự bao giờ đã đặt trong bàn tay em, hết thấy tình cảm trong tim đều dành cho em, không còn gì sót lại cho chính mình.

Chưa từng quên em, dù chính mình còn sống một phút, một giây, tầng không khí bao bọc hắn vẫn luôn vương vấn hơi vị của em. Hắn cố chấp, hắn bướng bỉnh trầm mình trong ký ức hai người, nguyện không bao giờ ly rời.

Em bệnh tật khổ cực, hắn không hay biết. Em nghẹn ngào xót xa quyết rời đi, hắn không giữ em lại. Thậm chí cả khi em gặp chuyện không hay, lần cuối cùng gặp mặt hắn cũng không thể.

Giờ phút này, hắn sắp gặp được người thiếu niên duy nhất có thể giúp hắn gặp em, tâm không ngừng kích động, nôn nao và xôn xao cứ vẫn vũ không thôi.

Hương vị chua xót của thuốc lá dần tản, vương lại chút gì đó thật ngọt, sương khói vẫn vờ nơi đầu ngón, hắn lẳng lặng đứng trước khung cửa sổ thủy tinh trong suốt, lặng nhìn trận tuyết lớn đầu đông đang mỗi chút một dày đặc bên ngoài.

Đợt tuyết này trễ hơn những năm trước, nhưng rét cuộc nó vẫn tới.

Người đàn ông trầm mặc, trên tay cầm một điều thuốc, xa cách thế giới trắng xóa bên ngoài bởi một tầng kính, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Có người tiến tới, bước chân vội vội vàng vàng. Jin quay đầu, liền nhìn thấy một người thiếu niên chừng mười bảy tuổi đang đứng cạnh cửa, ngưỡng nhìn hân hoan.

Tiếng nói của cậu như đè nén bao cảm xúc trong tâm, chực chờ vỡ òa. Đó là lần đầu tiên Jin nghe được giọng Uchi:

“Thật tốt... thật tốt quá... cuối cùng đã được gặp chú... chú Jin.”

Người thiếu niên nghẹn ngào, giơ tay gạt nước mắt. Tầm nhìn đã sớm vẫn đục vì lệ, Jin trầm mặc. Tuyết đầu mùa vẫn lặng lẽ rơi, nhuộm trắng thế giới hờ hững bên kia mặt kính.

xOx

Chiếc xe âm thầm vượt qua tầng tuyết dày đặc trên con đường núi vắng vẻ, Uchi ngồi bên cạnh, chậm rãi kể lại những sự tình đã xảy ra trước đây:

“Chú biết không, ba ngày sau khi cháu gửi lá thư thứ ba, cháu nhận được cú điện thoại báo cháu trúng tuyển vào đội bóng chày, phải đến Kantou để tập. Điều đó cũng có nghĩa bọn cháu phải chuyển nhà, rời khỏi trấn nhỏ, đến sống ở Tokyo. Cả đêm đó chú Kazuya và cháu thu dọn đồ đạc, rồi sáng hôm sau đón chuyến tàu đi Tokyo. Cháu tìm thấy cái di động nên đã gửi tin nhắn cho chú, nhưng sau đó bị chú Kazuya thu lại, nên cháu không gửi thêm được gì.”

.....

“Cháu tính đến Tokyo sẽ trực tiếp đi tìm chú, nhưng tới nơi thì cháu mới biết đội bóng không tập huấn ở Tokyo. Cháu cũng không dám nói với chú Kazuya, vì khi đó, chú ấy đang sinh bệnh, vẫn ở nhà an dưỡng. Chú Kazuya thậm chí còn không cho cháu chăm sóc chú ấy, bắt cháu phải lập tức đến điểm danh ở đội bóng để tập luyện. Mấy trận đấu của cháu vẫn tiến hành suôn sẻ, nhưng không thể phân thân mình để đến thăm chú ấy. Người hộ sĩ chăm sóc chú nói chú bị cảm mạo nhưng đã khá hơn nhiều, dù vẫn rất im lặng, không nói lời nào. Chú ấy vẫn có thể ngồi xem mấy trận bóng chày trực tiếp trên tivi. Chuyện chú Jin phải vào bệnh viện, cháu chỉ mới biết gần đây thôi, vì lịch huấn luyện ở đội bóng rất nghiêm ngặt, mỗi ngày trừ chuyện đó ra, bọn cháu không có thời gian tiếp xúc với thế giới bên ngoài.”

.....

“Một hôm, chú Kazuya nhờ hộ sĩ gọi điện cho cháu. Trong điện thoại, chú ấy nghe có vẻ rất chật vật, nhưng vẫn luôn miệng cố vũ khích lệ cháu. Đến khi sắp cúp máy, chú ấy như chợt nhớ ra điều gì, chú nói với cháu, chú ấy hiện tại không khác gì một kẻ sống từng ngày một, không biết sẽ khuyê ngã lúc nào, nhưng chỉ cần chú ấy kiên cường một chút, chú ấy...”

Giọng nói Uchi bỗng hóa nghẹn ngào. Bàn tay nắm lái của Jin cũng bắt đầu run nhẹ.

“Chú Kazuya nói, nếu chú ấy kiên cường một chút, chú hi vọng có thể chống đỡ để nhìn chú Jin kết hôn rồi sinh con. Chỉ như vậy, chú ấy mới có thể chính thức buông tha cho những ngày mong ngóng chú... mà an tâm... rời khỏi thế giới này...”

Giữa sườn núi tĩnh lặng, một rừng cây xanh biếc bao quanh những vách tường trắng tinh của nhà an dưỡng, cách chiếc xe mỗi lúc một gần.

Uchi rốt cuộc nói không nên lời. Cùng lúc, xe dừng lại ở hoa viên nhà an dưỡng.

Jin bất giác tự hỏi, người ấy hiện tại có cảm giác giống hần hay không? Bao năm đau khổ, bướng bỉnh kiếm tìm một hình bóng, rồi không một lời thông báo, người ấy cứ thế xuất hiện trước mặt mình. Trí nhớ nhất thời trở thành màn sương khói, chỉ bởi vì người ấy đã hiển hiện, là da là thịt trước mắt.

Jin vẫn nghĩ bản thân đã quên mất mặt em, vẫn nghĩ trong lòng mình, bộ dáng em đã mơ hồ theo năm tháng.

Không một ảnh chụp, chỉ nương nhờ ký ức mà vẽ lại gương mặt thân thương. Đến rồi hiện tại, là người thật, việc thật trước mắt, không phải hoang tưởng, không phải giấc mơ.

Jin lặng nhìn thân ảnh quen thuộc mà xa lạ đang ngồi trên băng ghế trắng. Dưới ánh mặt trời cao vút, em mặc một chiếc áo khoác thật dày, cổ quàng chiếc khăn màu xám hần tặng em năm xưa, hai bàn tay được bọc trong đôi găng màu trắng, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Nước mắt như có ý thức của chính mình, cứ thế tự động nơi khóe mắt đã vương vấn mấy nếp nhăn, rồi lăn dài trên gò má.

Những giọt lệ tưởng chừng đã khô cạn trong tim, lại một lần nữa tuôn rơi.

Jin mở cửa xe, chậm rãi bước về em.

xOx

Lần đầu tiên trong bao năm, Jin cảm giác khoảng cách giữa hai người bọn họ mỗi lúc một gần, một, hai, ba, bốn...

Từng bước chân như sự chuyển động của cây kim thời gian, đảo một vòng, rồi lại một vòng, không biết đã qua bao tháng năm, rốt cuộc giờ khắc này, bọn hần có thể ở trong cùng một không gian, một thời gian.

Trên môi Kazuya vẫn mang theo nụ cười thản nhiên và trong trẻo, không khác gì người con trai hấn luôn thấy trong những giấc mơ suốt mười một năm nay. Giữa ánh thái dương chói chang, nơi biển cạn lộng gió, em đứng đấy, miệng nhoẻn cười với hấn.

Jin chợt nhìn thấy tấm ảnh em đang cầm trên tay. Đó là khi hấn chụp cùng em dưới gốc anh đào, bên bờ tường đá, nụ cười trên môi thật hạnh phúc, cánh tay Jin còn quàng trên vai em. Đã bao nhiêu năm, giờ phút này, hấn tựa hồ vẫn cảm nhận cái thân nhiệt ấm áp của em. Có lẽ bức hình ấy vẫn luôn được em lấy ra ngắm nghía và nâng niu; thế nên góc cạnh của nó đã cong cả lại, hiển lộ nét mòn bởi thời gian.

Bức ảnh duy nhất của hai người vẫn luôn ở trong tay Kazuya.

Cởi bỏ áo khoác, Jin cẩn thận choàng nó lên người Kazuya. Người đang mơ ngủ bỗng bừng tỉnh, đôi mắt mở tròn, lặng nhìn lệ tuôn rơi trên gương mặt người đàn ông đã hai mươi chín tuổi.

“Kazu chan...”

Xa cách bảy năm ròng rã, rốt cuộc, Jin có thể một lần nữa gọi cái tên khắc cốt ghi tâm.

Kamenashi Kazuya hai mươi bảy tuổi, nét mặt dịu hòa thoáng tang thương, cái góc cạnh gầy nhỏ vẫn như xưa, nhưng không tránh khỏi sự bào mòn của năm tháng. Thế nhưng, ánh mắt em vẫn trong trẻo, tựa như đứa trẻ không thấu hiểu hết sự đời.

Một nụ cười tươi tắn, mang theo cái ấm áp và ôn nhu của vầng thái dương.

Giọng nói em vẫn mang âm hưởng hơi khàn thê như năm xưa, âu yếm lấy tai hấn.

“A, chú đưa thư, hôm nay báo chí có tin gì của Akanishi Jin à?”

xOx

Bốn người lẳng lặng ngồi ở một góc trong nhà ăn. Tâm tình của Kazuya hiển nhiên rất tốt. Hấn hồ hởi lật tới lật lui mấy trang trong quyển nhật ký màu đỏ, rồi đẩy đến trước mặt Uchi đang ngồi cạnh mình, để cậu bé đọc cho mình nghe.

Jin ngồi đối diện, ngắm nhìn Kazuya tặng hấn một nụ cười chính mình nhưng nhớ suốt bảy năm nay, tựa hồ mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, tựa hồ Kazuya chỉ mới rời đi vào một buổi chiều tà, em ra ngoài phơi mấy chiếc áo sơ-mi ca-rô rồi sau đó trở về trước mặt Jin, nụ cười trên môi không chút thay đổi.

Bỗng chốc Jin cảm giác như thời gian đang đảo ngược, những tháng ngày niên thiếu chợt ủa về, mà em là người con trai tràn ngập sức sống của mặt trời, còn bản thân lại là Kazuya e lệ trước người lạ.

Bảy năm qua đi, nhưng gương mặt em không vì bệnh tật mà biến hóa thay đổi. Ngược lại, tuy gầy gò nhưng vẫn mang nét thanh lệ và dịu dàng.

Một người đàn ông hai mươi bảy tuổi, ánh mắt lại ngây ngô tựa một thiếu niên, trong sáng tròn trĩnh tựa đứa trẻ chưa hiểu sự đời. Em không còn nhớ căn bệnh này đã tổn hại trí lực cùng thể kháng em thế nào, hết thấy đều quy tụ ở hai chữ “đơn thuần”, tựa như loại thực vật nảy mầm bên cạnh đại thụ cao to, nó cứ lặng lẽ âm thầm mà sinh trưởng, tản ngát hương thơm. Tổn thương hay thống khổ đều không còn ý vị gì trong trí nhớ em, một khoảnh trong sạch và trống rỗng.

Em đánh mất quá khứ, chưa nói tới tương lai, chỉ còn mỗi hiện tại. Đến tận cùng đây là một ban ân của chúa trời, hay sự trừng phạt?

Jin bất giác nghĩ, có lẽ là điều thứ nhất. Kazuya trước kia vô cùng bướng bỉnh đối với thắng thua của mỗi trận đấu, cố chấp ôm ấp ước mơ với gia đình chia ly đến không thể chấp vả của mình, kiên quyết níu kéo tình cảm vô lực cứu vớt trong tâm. Thế nhưng với hiện tại, em đã quên hết toàn bộ mấy ký ức đè nặng con tim, trong đầu duy chỉ nhớ đến quãng thời gian đẹp nhất, khoảng đời sống cùng người em yêu, cho dù tháng ngày ấy chỉ chiếm đóng một phần năm trong cuộc đời em. Có lẽ trước khi rời đi, Kazuya đã nghiệm đến điều này. Quyết định rời khỏi cuộc sống của Jin, hết thấy dũng khí và nghị lực đều dồn vào cuộc kéo co với những kỷ niệm ngày một tan biến.

Xóa bỏ thương tâm, đau khổ của số mệnh, khắc ghi hạnh phúc, sung sướng của tình yêu là những gì Kazuya muốn làm trong những tháng ngày còn lại.

Thời gian có sức hủy diệt của riêng nó. Ở Kazuya, nó không chút nương tình mà để lại nét ti vết trên em, nhưng đôi mắt kia vẫn sáng ngời, vẫn tràn ngập tuổi trẻ của một thiếu niên hai mươi tuổi.

— *Kazuya, hôm nay anh lên đi tìm tiệm mì. Ở con đường gần Shijuku có quán kia mở lâu rồi, nghe bảo mì ở đó ăn ngon lắm lắm, để anh tìm địa chỉ của nó.*

— *Đi lúc nào được nhỉ? Hay em tập xong là mình đi luôn đi. Lâu rồi anh không dạo phố với em... không nắm tay em... không được hôn em nữa...*

— *Kazuya, anh rất, rất, rất nhớ em....*

Những dòng nhật ký ngây ngô của Jin cứ thế được đọc lên, tựa như cuốn băng đã phủ bụi của thời gian, nó hết một lần rồi lại một lần, được tua đi tua lại.

Thời gian. Vạn vật đổi thay.

Thời gian. Bọn hân đã trưởng thành.

Kazuya đã quên... Jin là ai. Em không còn nhớ người đàn ông ngồi trước em, vui mừng và ưu sầu lẫn lộn

trên gương mặt, rốt cuộc là ai.

Lệ nơi khóe mắt Jin kiên quyết không nhỏ trên mặt bàn gỗ, nó chỉ tích tụ nơi hốc mắt, chực chờ ứa tràn. Hắc không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ngắm Kazuya vẫn dịu dàng cười với hắc.

Thời gian như rón rén xoay quanh bọn hắc mà không dám tiến một bước về trước.

Kazuya chợt ngẩng nhìn hắc và nói, “Chú đưa thư, chú có thấy Jin dễ thương không? Jin hay nói vậy với tôi lắm, cứ như con nít ấy. Hôm nay Jin không gọi cho tôi... chắc vì công việc bận rộn quá.”

Bao lời trong tâm không cách nào thốt thành tiếng, Jin mím chặt đôi môi, tự gồng mình phải mỉm cười với em.

Kazuya quay đầu, hồ hởi với người hộ sĩ và Uchi, “Hôm nay tôi ăn mì được không? Tự nhiên thấy thèm mì quá!”

Đến khi được cho phép, Kazuya lại vui vẻ quay ra hỏi Jin, “Chú đưa thư chắc cũng chưa ăn cơm hen. Vậy chú ở lại ăn cơm với tôi được không?”

Nghe tới đấy, Uchi liền đứng dậy, rồi cậu và người hộ sĩ cùng đi lấy bữa trưa, để lại hai người bọn họ trong im lặng.

“Chú đưa thư, hôm nay phát hết thư rồi à?”

“Ừ.”

“Vậy... chú bỏ chút thời gian đọc báo cho tôi nghe được không?”

“..... Được.”

“Không biết hôm nay có tin tức của Jin không...” Trên mặt Kazuya bắt gặp hiện lên một nét thật đau thương, ánh mắt bỗng hóa u buồn.

“Tôi nghe nói Jin sinh bệnh... Tôi lo quá, nhưng không thể để Uchi chan đi xem anh thế nào.”

“Sao thế? Nếu người ấy biết em đến thăm, người ấy nhất định... nhất định sẽ rất vui...”

Thật khó khăn lắm Jin mới thốt thành lời, thanh âm mỗi lúc một hạ thấp, vẻ bình tĩnh chực chờ bị phá vỡ.

Kazuya chỉ cúi đầu, trông em lúc bấy giờ không khác gì đứa trẻ mới làm sai chuyện; em nhỏ giọng thổ thề, “Tôi nói cái này, chú đừng mách với Uchi chan nha... Tôi có lên đi đấy. Uchi chan mà biết sẽ lo lắng. Thật ra tôi rất, rất, rất muốn đến thăm Jin...”

“... Nhưng khi ra tới bên ngoài vườn, tôi mới nhận ra mình không biết phải đến bệnh viện thế nào.....”

Gương mặt Kazuya bỗng thẫn thờ. Jin vừa nghĩ tới hình ảnh em đứng chôn chân trước cửa nhà an dưỡng, nhìn đông ngó tây, vẻ mặt ngây ngốc không biết phải làm sao cho phải; trái tim Jin bỗng co rút, đau đớn và chua xót khôn cùng.

Nhìn đến vẻ u buồn trong mắt em, Jin nghẹn ngào đến không thốt thành lời. Hàng lệ cất lực đè nén khi nãy bỗng chốc như giọt nước tràn ly, cứ thế ứa tràn.

Kazuya vẫn cúi thấp đầu, lát sau mới hạ giọng nói tiếp, “Người tên Akanishi Jin đó... rốt cuộc là gì của tôi? Tôi không tài nào nhớ được...”

“Người đó... ắt hẳn là người em yêu... nếu không, sao em lại quan tâm người ấy như thế, còn muốn đến thăm người ấy nữa.”

“VẬY À?” Ánh mắt Kazuya ngập tràn nỗi hoang mang, nhưng em chỉ im lặng, không nói thêm tiếng nào, tựa hồ em đang cố gắng lần tìm trong ký ức của mình hình bóng của người tên gọi Akanishi Jin, nhưng kết quả chỉ là công cốc.

Mì được bưng lên, Kazuya ngoan ngoãn để người hộ sĩ đút từng muỗng cho mình. Em chỉ ăn nước mì mà không hề đụng tới sợi mì.

“Mỗi lần chú ấy ăn mì đều như vậy.” Uchi lên tiếng giải thích với Jin.

Jin nhếch mép cười thật buồn, đầu hạ thấp, nước mắt cứ thế từng giọt chảy vào bát mì nóng hổi, quyết không để Kazuya nhìn thấy.

Rồi Jin ngẩng nhìn em, ngắm thật kỹ, thật lâu, tựa hồ muốn khắc sâu hình ảnh con người đã ly xa suốt bấy năm nay vào tâm khảm. Để những đêm choàng tỉnh mộng, trong bóng tối mò tìm cái ấm áp của em, bàn tay chạm không tới nhưng tâm có thể lần tìm, âu yếm, vuốt ve thân ảnh em.

Tới tận giờ khắc này, hẳn chưa hề quên Kazuya, còn Kazuya đã đánh đổi bao khí lực kiên cường của mình để khắc ghi hẳn vào lòng.

Ấy thế mà, ký ức vẫn cứ thế mà dần tản rồi tan biến, tựa những hạt cát tung mình trong gió. Thời gian, cũng như bệnh tật, dần dà hủy diệt chính em.

Phải chăng đến rồi một ngày, mối tình của hai người bọn họ cứ thế vỡ tan, hóa thành tầng bụi mờ nhạt dưới ánh thái dương vĩnh cửu.

Cái nặng nề trong tâm mỗi lúc một đè nén. Nhưng cánh tay không tài nào vươn ra mà ghì chặt lấy em vào lòng, quyết không để em rời khỏi mình nửa bước.

Bởi vì hắn trong trí óc em lúc này không phải người em yêu, mà chỉ là gã đưa thư không tên không họ.

Bất giác, Jin muốn đứng phắt dậy mà chạy trốn khỏi nơi này, để cái giá rét bên ngoài có thể đông cứng cái đau thương vô hạn, chôn vùi cảm giác bất lực vào tâm. Hắn không muốn khóc trước mặt Kazuya, không muốn để em thấy những giọt nước mắt vô lực của mình. Đối diện cùng em, hắn chỉ muốn mỉm cười.

Rồi Jin đứng dậy, nói với Kazuya, “Kazu chan, ngày mai anh lại tới thăm em.”

“Chú phải đưa thư tiếp à?” Kazuya tròn mắt nhìn Jin, em sớm quên mất lời Jin nói khi nãy, đã đưa thư xong rồi.

Cổ họng như bị một thế lực nào đó ứ ngạnh, Jin gật gật đầu, không thể nói lời nào.

“Vậy tặng chú cái này, lúc đưa thư, nếu đói thì lấy ra ăn.”

Kazuya đặt vào tay hắn hộp bánh nho nhỏ mà hộ sĩ vừa mang ra từ bếp.

Jin ôm chặt lấy chiếc hộp nhỏ ấy, tựa hồ bên trong cất chứa mảnh tâm tình chân thành của Kazuya.

“Chú đưa thư, chú tên gì thế?”

Nước mắt chực chờ tuôn rơi, Jin không cách nào thốt nên câu trả lời. Hắn chỉ lặng lẽ dùng tay viết tên mình lên mặt kính đục mờ sương lạnh, rồi vội vàng bỏ đi.

Tuyết vẫn rơi không ngừng. Trên mặt kính ẩm lạnh nguệch ngoạc mấy ký tự, AKANISHI JIN. Hơi rét kết tụ thành giọt nước, chậm chậm hạ mình, tựa giọt lệ đau thương, mang theo tiếng thở dài thườn thượt.

Kazuya ngẩn người, mắt chăm chăm vào bát mì của Jin, nước mì và mấy miếng thịt vẫn còn nguyên vẹn, chỉ mỗi sợi mì là không còn.

— *không ăn mì cũng không sao, nhưng em phải ăn hết nước mì và thịt.*

— *nhất định phải ăn hết. Đừng hư như thế! Ăn không xong, anh không công em về đâu.*

Đó là những lời Akanishi Jin năm mười tám tuổi đã nói cùng Kazuya.

Tựa con đê vỡ bờ, nước mắt ứa tràn trên mặt, Kazuya che miệng, nước nở khóc thành tiếng. Không đợi Uchi và người hộ sĩ kịp phản ứng, hắn đã thất tha thất thểu chạy ra ngoài.

Tuyết vẫn cứ rơi, trận tuyết đầu đông lớn và dai dẳng. Mặt đường trơn trượt, tuyết đóng dày đến hơn hai bàn chân. Vì lẽ ấy, mỗi bước đi của Kazuya càng khó khăn hơn bội phần.

Bông tuyết thả mình trên mái tóc đen của hắn, từng chút, từng chút một, một màu trắng tinh thuần, không chút tì vết.

Nước mắt ấm nóng, như tan chảy những đóa tuyết vương lại trên má.

— “Anh công em, Kazu chan.”

— “Từ nay về sau, anh muốn mãi mãi ở bên em.”

— “Anh sẽ luôn ở cạnh em.”

— “Từ giờ bọn mình để dành tiền. Đến lúc đó sẽ mua một căn nhà lớn, nuôi một con chó tên RAN, ngày ngày ăn chung bữa cơm, tối đến thì ngủ cùng nhau, sáng ngắm bình minh, chiều ngắm hoàng hôn.....”

— “Cứ thế sống tới già.”

Lời đến, lời đi, cứ thế văng vẳng bên tai.

Bảy năm ròng rã, rốt cuộc Kazuya có thể nghe chính mình gọi cái tên quen thuộc chất chứa trong tâm bấy lâu nay một lần nữa.

“JIN, JIN.”

“Anh đâu rồi...?”

Hắn đứng chôn chân giữa sân viện phủ đầy tuyết, khản giọng gọi tên người ấy, hòa lẫn cùng tiếng khóc nước nở, tựa hồ một đứa trẻ không nhà mà về.

“JIN, em xin lỗi... em xin lỗi... em xin lỗi.....”

Hắn rút cuộc nhớ lại người đàn ông nét mặt u sầu kia, đó là một nửa của hắn, là Akanishi Jin hắn đã yêu suốt mười một năm.

Đứng bên cạnh chiếc xe dần bị lấp vùi trong tuyết, nước mắt lã lã dài không thôi, người ấy vội vàng tiến những bước chật vật về phía hắn, rồi dùng hết sức bình sinh, gắt gao, ghì chặt hắn vào lòng.

Thời gian hững hờ trôi, bảy năm ly biệt chậm rãi đóng mình. Cuộc đời vẫn đầy rẫy những khuyết điểm không thể bù đắp, nhưng hai con người ấy vẫn kiên cường, vẫn bướng bỉnh, quyết không khuyu ngã.

Chỉ cần còn sống, có thể kéo dài, có thể duy trì tới vô tận.

Là tình yêu, hay đời người.

Đôi lúc, tôi nghĩ, cái con người ta cần chỉ đơn thuần là nghị lực và lòng dũng cảm tiếp tục sống.

— Chính Văn Kết Thúc —

30. Chương 30: Only – Duy Nhất

Hai mươi tuổi, tôi rốt cuộc có chút thời gian rảnh rỗi để bay đến thăm chú Kazuya và chú Jin ở California.

Tôi vẫn luôn lo lắng cho bệnh tình của chú Kazuya, nhưng xem chừng mấy năm nay, mỗi lần bọn tôi nói chuyện điện thoại, giọng điệu chú ấy đều rất vui vẻ.

“Uchi chan, bọn chú nhớ cháu lắm...” Chú Kazuya xịu giọng. Dường như trong trí nhớ chú, tôi mãi mãi là một thằng bé chỉ mới mười tuổi.

Rồi tôi loáng thoáng nghe thấy giọng điệu vô cùng dịu dàng mà trầm thấp của chú Jin:

“Kazu chan, em không muốn khoe với Uchi gần đây mình đã đi đâu à?”

“A, đúng rồi, Uchi chan, chú nói cho cháu biết nha, vừa rồi chú mới đến Tây Ban Nha với Jin. Chỗ đó được lắm... Jin còn đưa chú đến nhà thờ, rồi tặng chú nhẫn nữa.”

“Thế chú thích chiếc nhẫn đó không?”

Âm thanh từ đầu dây bên kia khẽ khựng lại. Dường như chú Jin thôi không nhắc chú ấy phải trả lời thế

nào. Một lúc sau, giọng nhỏ nhẹ của chú Kazuya mới lên tiếng, “Ừ, chú thích... thích lắm.”

Dù cách xa hai chú hơn vạn dặm, nhưng tôi vẫn tưởng tượng được hình ảnh lúc bấy giờ. Ở California quanh năm tỏa nắng, chú Kazuya cầm ống nghe điện thoại, gương mặt đỏ lựng vì ngượng ngùng. Chú Jin dịu dàng đưa tay xoa lấy gò má của chú, rồi mỉm cười, đặt một nụ hôn thật ôn nhu lên vàng trán chú.

Tuy không thể hiểu hết được cuộc sống hai người, nhưng tôi nghĩ hành động ấy đã đủ để ám chỉ một lời ba chữ, “anh yêu em.”

Đó là cuộc sống chú Kazuya vẫn luôn khát khao, một cuộc sống bình thản mà hạnh phúc.

xOx

Xuống máy bảy, tôi mệt mỏi lấy hành lý của mình, rồi bước ra đại sảnh. Chú Jin và chú Kazuya đã đứng sẵn ở đây chào đón tôi.

Tôi lập tức hồ hởi đến trước mặt chú Kazuya, dù trong lòng không quá mong chờ chú ấy vẫn còn nhớ mình.

Thế nhưng chú Kazuya lặng nhìn tôi một lúc, rồi miệng nở nụ cười rất ấm áp như ngày nào, hai cánh tay giang rộng, choàng ôm lấy tôi.

“Uchi chan dạo này lớn quá.”

Chú nhận ra tôi.

Đưa tay đáp trả cái ôm của chú, tôi phát hiện dường như chú mập hơn nhiều, không còn dáng vẻ gầy gộc còi cút của ngày trước.

Chú Jin chỉ đứng ở một bên, nhìn hai bọn tôi và mỉm cười thật nhẹ.

Chỗ ở của hai chú sát cạnh bờ biển, phía trước còn là khu vườn ngập tràn bao loài hoa tươi sắc.

Ba người bọn tôi vừa bước xuống xe. Một chú chó to lớn, toàn thân bọc bộ lông màu tối từ bên trong chạy xổng ra ngoài, quần quít bên chân chú Kazuya, hớn hỏ liếm láp bàn tay chú.

Chú Kazuya bật cười khanh khách, rồi quay sang tôi để giới thiệu, “Uchi chan, đây là cún yêu nhà bọn chú, tên là...” Chú chột cau mày, nhưng cũng không hướng nhìn chú Jin để cầu cứu.

“Nó tên Ran, thuộc giống Bẹc-giê.”

Chú Jin nhíp nhàng tiếp lời. Chú Kazuya gật gật đầu, một tay mân mê vuốt ve bộ lông của Ran, tay kia được chú Jin nắm lấy.

Nội thất trong nhà bày biện rất đẹp mắt mà không xa hoa, cũng chẳng chỉ chít những mảnh giấy dán nhỏ. Dù gì chú Kazuya đã quên mất cách đọc chữ, mà hiện tại, ngày ngày, chú không phải khổ nhọc suy nghĩ phải làm sao để xếp một chiếc khăn hay cái áo nữa. Vì chú Jin vẫn luôn ở cạnh chú, cùng chú làm hết thấy mọi chuyện.

Trong nhà thậm chí không muốn người giúp việc, chỉ thỉnh thoảng có một bác đến quét dọn nhà cửa. Mọi chuyện còn lại đều do chú Jin quán xuyến.

Tôi đến làm khách, chú Jin hì hục nấu nướng trong nhà bếp, còn chú Kazuya được giao cho nhiệm vụ ngồi hóng gió ngoài hiên và trò chuyện cùng tôi.

Ngay hiên nhà là một chiếc bàn tròn, trên đó có bộ xếp hình vẫn còn dang dở.

“Để cháu giúp chú xếp hen?” Tôi liền đưa ra lời đề nghị.

Chú Kazuya chậm rãi lắc đầu, tay cẩn thận bóc một quả quýt, ánh mắt vô cùng chăm chú và đầy quyết tâm.

“Giáng Sinh năm ngoái, chú quên tặng quà cho Jin nên cái đó để tặng Jin.” Chú ngược mắt nhìn tôi, gần từng tiếng để giải thích.

Đôi người chú vẫn sáng và tròn trĩnh như ngày nào, không chút phong trần bụi bặm, tựa hồ thời gian đã bỏ sót chúng. Bóng dáng chú vẫn vương vấn chút gì đó ương ngạnh với sự bào mòn của năm tháng, thay đổi không là bao.

Mãi lúc lâu sau, một quả quýt được lột vỏ sạch sẽ đưa đến trước mặt. Tôi nhẹ nhàng nhận lấy, rồi nói tiếng cảm ơn. Vừa nghe đến đó, chú Kazuya đã mỉm cười thật vui vẻ, gương mặt không giấu được vẻ đắc ý.

Bỗng nhiên, tiếng kêu của chú Jin từ nhà bếp vang lên. Tôi chưa kịp định thần, chú Kazuya đã hốt hải chạy đi. Đứng ở khung cửa sổ nối thông giữa hiên nhà và phòng bếp, chú vồn vã hỏi, “Jin, Jin, sao thế?”

Khi tôi tiến lại gần chú Kazuya thì thấy chú Jin rướn người qua cửa sổ, miệng cười trừ, “Anh lỡ cắt vào tay thôi, dọa Kazu chan sợ à?”

Không tiếng đáp trả.

Chú Kazuya không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đưa ngón trỏ đang rỉ máu vào miệng, chậm rãi ngậm mút.

Chú Jin lặng người trước hành động ngây ngô ấy. Mỗi một lúc, chú Kazuya mới nhả ngón tay ra, mắt chăm chú quan sát vết cắt đã cầm máu phần nào, rồi vội vàng bước vào phòng khách. Cả tôi cùng chú Jin chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, quan sát chú ấy chạy tới chạy lui khắp phòng.

Người đàn ông mảnh khảnh, trên người mặc chiếc áo sơ-mi giản dị, đứng giữa gian phòng trải nắng, thẹn thùng gãi đầu, hỏi chú Jin, “Jin, hộp thuốc ở đâu thế? Em quên anh để nó ở ngăn nào rồi...”

Trước mắt tôi chợt nhạt nhòa, ánh nắng dần tắt, thả mình quanh chú Kazuya. Chú rất đẹp.

Chú Jin bật cười thật nhẹ, “Kazu chan, lại đây với anh.”

Chú Kazuya ngoan ngoãn bước tới bên chú ấy, để mặc chú Jin vòng tay, kéo mình vào lòng.

Đôi mắt chú Jin mang đậm ý cười như phản chiếu ánh mặt trời dịu nhẹ, cánh tay ôm lấy chú Kazuya ôn nhu mà vững chãi.

Suốt ba tuần, tôi ở cùng hai chú, lặng lẽ quan sát cái cuộc sống yên bình mà hạnh phúc ấy. Mỗi sáng sớm, chú Jin đều kiên nhẫn hướng dẫn chú Kazuya đánh răng rửa mặt. Dù rằng đến hôm sau chú ấy lại quên, chú Jin không hề lên tiếng phàn nàn, hết một lần rồi lại một lần, không biết mệt mỏi.

Cứ thế, ngày qua ngày, những hành động đơn giản nhỏ nhất nhất với người thường đều được chú Jin tỉ mỉ cẩn thận chỉ dạy cho chú Kazuya.

Chú Kazuya rất thích chơi với tôi, đương nhiên chỉ trong những lúc chú Jin vắng nhà. Nếu chú ấy ở nhà, dù làm chuyện gì, chú Kazuya nhất quyết phải đi theo chú ấy, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh và cứng đầu.

Jin, anh đi đâu thế?

Jin, để em giúp anh.

Chú Kazuya đi bộ rất chậm, nhưng mặc kệ chuyện gấp đến đâu, chú Jin vẫn thản nhiên đứng trước chú ấy vài bước, kiên nhẫn chờ đợi, rồi để mặc chú Kazuya nín kéo áo mình như đứa trẻ vòi mẹ.

Đôi lúc, tôi còn thấy chú Jin ngồi phụ xuống sàn nhà, vui vẻ dạy chú Kazuya xếp hình lego. Nếu chú Kazuya ghép sai, chú Jin sẽ búng thật nhẹ vào trán chú ấy, hoặc khe khẽ cò cọ vào lòng bàn tay chú Kazuya. Còn những lần chú Kazuya ghép đúng, chú Jin sẽ để chú lựa chọn, hoặc cho chú Kazuya hôn mình, hoặc hai người cùng đi chợ mua đồ. Thông thường, chú Kazuya sẽ chọn phần thưởng đầu tiên. Nhưng đến khi chú Jin thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài, chú ấy lại giả thối bướng bỉnh mà nhất quyết một mực phải đi theo.

Tôi từng chứng kiến hai chú ấy dạo bước trên phố. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, hai thân thể kề cận sát nhau. Nhìn lướt qua, rất dễ tưởng nhầm hai bóng dáng là một.

Cái gọi là như hình với bóng, chính là như vậy.

Thỉnh thoảng hai người còn kề tai nhau, thì thầm mấy lời không ai khác nghe được. Những lúc như thế, chú Kazuya đều bị chú Jin chọc cười khanh khách.

Ánh mặt trời dịu dàng tỏa mình, âu yếm lấy hai thân ảnh dính chặt không rời, như tách biệt bọn họ với thế giới náo nhiệt xôn xao bên ngoài. Ngã tư đường đông đúc, nhưng khoảnh khắc ấy, hai người chỉ sống trong không gian của riêng mình, cùng ánh dương bình yên. Hết thấy đều mặc kệ.

Chú Kazuya vẫn thường xuyên bị mất ngủ. Những tối như thế, chú một mình xuống lầu, ngồi trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, bật tivi lên, rồi lặng lẽ nhìn màn hình nhiều sóng mà trầm ngâm, không chút nhúc nhích. Chẳng được bao lâu, chú Jin sẽ từ đâu xuất hiện trước mặt chú, môi nói những lời nhỏ nhẹ, hoặc cười đùa để mua vui cho chú. Có lúc mất cả một đêm, có lúc chỉ vài ba câu. Mãi đến khi đôi mày chú Kazuya không còn nhíu, miệng nhón một nụ cười thật tươi tắn, chú Jin mới khuyụ người, chậm rãi công chú ấy lên lầu.

Tôi nằm trong phòng ngủ, tai loáng thoáng nghe tiếng đếm đêm ngây ngô của chú Kazuya, “một, hai, ba, bốn...”

“Jin, em đếm tới đâu rồi...”

Cầu thang có ba mươi ba bậc. Chú Kazuya chưa bao giờ đếm hết. Nhưng lần nào, chú cũng hồ hởi khoe với chú Jin, “Jin, em còn nhớ nha, căn hộ bọn mình ở hồi trước có tám mươi tám bậc thang!”

Ai đó đã từng nói, khi bệnh tật, con người ta chỉ nhớ đến những đớn đau của hiện tại mà quên mất quá khứ hạnh phúc. Có lẽ phải ngược lại. Tôi nghĩ một người khổ khó sẽ càng nhưng nhớ quá khứ hơn người bình thường, bởi vì đó là những mảnh hạnh phúc nho nhỏ mà chân thành, sưởi ấm con tim họ.

Nhấn nhẹn không được, tôi bước xuống giường, rón rén tới bên cửa, rồi liếc nhìn góc cầu thang, nơi hai chú ấy đang đứng.

Chú Jin hạ thấp đầu, hôn chú Kazuya thật sâu.

Hai tay chú Kazuya thuần thục đặt lên eo chú Jin, chân hơi kiễng, toàn tâm toàn ý đáp trả nụ hôn của người ấy.

Tôi lặng lẽ khép cửa lại. Đưa lưng dựa tường, tôi dùng tay gạt đi mấy giọt nước mắt tự động nơi khóe tự khi nào.

Tôi chưa từng yêu ai, nhưng tôi tin tưởng nếu trên thế gian này, thật sự có cái gọi là yêu, có lẽ chính là hai con người sống dựa vào nhau, lặng lẽ trao tặng những nụ hôn âu yếm nơi góc cầu thang.

Nếu thật sự có cái gọi là yêu, hai chú ấy đã dạy cho tôi biết thế nào là trân quý thời gian, thế nào là trân yêu hiện tại.

Tôi cũng từng chứng kiến hai chú đem thống khổ nhào nặn thành hạnh phúc. Vì tác dụng phụ của thuốc, chú Kazuya thường xuyên sinh ảo giác, ngơ ngác ôm gối đi khắp nhà, trên mặt còn mang vẻ lo sợ bất an. Những lần như thế, dù đang làm dở chuyện gì, chú Jin đều gạt hết sang một bên. Rồi chú bước tới bên chú Kazuya, nắm tay chú ấy và kéo ngồi xuống. Sau đó, chú Jin sẽ bật đĩa nhạc đồng quê tiếng Anh, để thanh âm mộc mạc ấy tản mát cả gian phòng.

Thậm chí có những lúc chú Kazuya không cho chú Jin ôm mình, chỉ rầu rĩ ngồi ở một góc. Chú Jin lập tức nghĩ cách khác để làm vui lòng chú ấy. Chú lấy mấy lọ thuốc đã uống cạn của chú Kazuya, xé đi nhãn thuốc, rồi đưa cho tôi vẽ mấy biểu hiện gương mặt thật ngộ nghĩnh lên đó. Rồi chú và chú Kazuya chơi xếp lọ, mỗi người xếp một cái, cứ thế chồng lên nhau, đến khi lọ nào của ai rơi xuống, người đó phải diễn tả lại gương mặt được vẽ trên đó.

Tôi ngồi ở ghế sofa, tay vuốt ve bộ lông của Ran, vừa quan sát hai chú diễn tả đủ loại hình thái ngộ nghĩnh, vừa cười ha hả thật vui vẻ.

Chú Jin không diễn tả được một biểu hiện, liền cười trừ, “Bức này của Uchi khó diễn tả quá!” Rồi ngoan ngoãn ngồi yên chịu hình phạt của chú Kazuya.

Lắc đầu cười khúc khích, chú Kazuya rướn người hôn chụt một cái lên môi chú Jin. Sau đó chú bật cười thật khoái chí.

“Sao em phạt Jin được, Jin đối em tốt nhất mà~” Chú đã cười và nói như thế.

Tôi nhìn chú Jin trầm mặc một lúc, sóng mũi cay cay. Chú vươn tay, ôm chầm lấy chú Kazuya vào lòng.

Cả căn phòng bỗng tĩnh lặng, chỉ tíc tắc tiếng chuyển kim của chiếc đồng hồ treo tường.

Thời gian lững lờ trôi. Hai người bọn họ vẫn thản nhiên tiến từng bước.

Cuộc đời có vui có buồn, có nước mắt, có hạnh phúc, bình yên và giản dị. Không biết hai chú có biết không nhưng tôi thấy rất rõ ở hai chú sự sống hết mình, quý trọng từng phút giây, mỗi một khoảnh khắc là một lần trái tim cho và nhận yêu thương, mối gắn kết giữa hai người ngày càng bền chặt.

Ý nghĩa của sự sống, có người sống chỉ vì sống, có người bỏ cả đời tìm danh hưởng lợi, có người vẫn lặn mò một định nghĩa, còn bọn họ sống chỉ để yêu.

Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Nước mắt, đau khổ, hạnh phúc.

Dường như nhờ cái gọi là yêu, hết thảy đều trở thành một phần của cuộc sống.

Nếu có thể, tôi cũng muốn được sống một lần như thế. Sống để yêu, không chút đoái hoài đến nguyên do hay hậu quả, lặng lẽ cùng nhau vượt qua những đêm đen, đón chào buổi bình minh.

Ngày trở về, chú Jin lái xe chở tôi ra sân bay. Cứ hết lần này đến lần khác, nương nhờ kính chiếu hậu, chú liếc nhìn chú Kazuya đang say ngủ ở băng ghế sau.

Chẳng hiểu vì sao khóe mắt tôi chợt thấy cay cay. Cảnh vật bên ngoài vẫn chỉ âm thầm lướt đi thật nhanh. Tiếng sóng vỗ nơi biển rộng thật đều đặn, xen lẫn giọng nói ôn nhu mà trầm thấp của chú Jin:

“Chú chỉ muốn ở cùng Kazuya, sống như thế hôm nay là ngày cuối cùng được sống. Chỉ có vậy, bọn chú mới không nuối tiếc điều gì ở cuộc đời này.”

Trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh nơi mình đã từng ghé thăm. Một chỗ yên nghỉ thật thanh tịnh và bình yên.

Biển rộng trải dài, xuân về hoa nở. Bên bờ California lồng gió, những cành cây nhẹ nhàng rung mình, âm thầm một mộ bia thật khiêm tốn, không chút bắt mắt hay ồn ào. Không ảnh chụp, một khắc niệm của ký ức, một tấm bia giản đơn.

— *Chúng tôi chỉ là hai con người nhỏ bé giữa thế gian rộng lớn. Thành tựu, danh lợi, vinh quang không đủ để chính mình ngoảnh đầu. Nguyện sánh bước cùng nhau đến tận cùng.*

— *Nếu có điều gì khiến chúng tôi vĩ đại, đơn giản chỉ là yêu.*

Akanishi Jin 1984. 07. 04 ———?

Kamenashi Kazuya 1986. 02. 23 ———?

— Thời Gian. Kết Thúc. —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian>